

M. SPALIO 8 D., KETVIRTADIENIS

PIRMININKAVO: J. BUZEK

Pirmininkas

1. Posėdžio pradžia

(Posėdis pradėtas 9.05 val.)

2. Pateikti dokumentai (žr. protokolą)

3. G20 vadovų susitikimas Pitsburge (rugsėjo 24–25 d.) (pateikti pasiūlymai dėl rezoliucijų) (žr. protokolą)

4. Ekonomikos ir finansų krizės pasekmės besivystančioms šalims ir vystomajam bendradarbiavimui (pateikti pasiūlymai dėl rezoliucijų) (žr. protokolą)

5. Informacijos laisvė Italijoje (diskusijos)

Pirmininkas. – Kitas klausimas – Komisijos pareiškimas dėl informacijos laisvės Italijoje.

Viviane Reding, Komisijos narė. –. Pone pirmininke, saviraiškos ir informacijos laisvės yra laisvos, demokratinės ir pliuralistinės visuomenės pagrindas. Tai yra tvirtas mano, kaip buvusios žurnalistės, ir Europos Sąjungos įsitikinimas. Todėl visos ES institucijos – Parlamentas, Taryba ir Komisija – pritaria ES pagrindinių teisių chartijai, kurios 11 straipsnyje yra nustatyta, kad „Kiekvienas turi teisę į saviraiškos laisvę. Ši teisė apima laisvę turėti savo įsitikinimus, gauti bei skleisti informaciją ir idėjas valdžios institucijoms nekludant ir nepaisant valstybių sienų. Turi būti gerbiama žiniasklaidos laisvė ir pliuralizmas.“

Norėčiau priminti, kad ES chartijos 51 straipsnio 1 dalyje taip pat yra nustatyta, kur ir kada šios pagrindinės teisės yra taikomos. Dar kartą cituoju: „Šios Chartijos nuostatos skirtos Sąjungos institucijoms, įstaigoms ir organams, tinkamai atsižvelgiant į subsidiarumo principą, bei valstybėms narėms“, bet tik „tais atvejais, kai šios įgyvendina Sąjungos teisę“.

ES kompetencijos srityje, į kurią mes turime atsižvelgti, Europos Komisija visuomet gynė žiniasklaidos, saviraiškos, informacijos ir spaudos laisves tiek ES, tiek mūsų išorės santykiuose su trečiosiomis šalimis. Visų pirma primenu svarbų ES „Televizijos be sienų“ direktyvos vaidmenį, kurią priėmus nuo 1989 m. užtikrinta, kad laidos iš kitų ES šalių galėtų būti be apribojimų transliuojamos piliečiams visose ES valstybėse narėse; ES direktyva, kuri iš esmės prisidėjo prie laisvo informacijos judėjimo tarp valstybių ir pliuralistiškesnės žiniasklaidos visose valstybėse narėse. Šiomis aplinkybėmis norėčiau padėkoti Europos Parlamentui, kad padėjo Komisijai gauti atnaujintą šios direktyvos, pagal kurią informacijos laisvė tarp valstybių išplečiama ne tik transliacijų, bet ir kitų garso ir vaizdo ir ypač internetu teikiamų paslaugų požiūriu, versiją.

Šią direktyvą visos ES valstybės narės turi įgyvendinti iki šių metų pabaigos ir ji svariai prisidės prie pliuralizmo internetinėje aplinkoje. Taip pat leiskite priminti kitus tris labai svarbius šios direktyvos aspektus.

Pirma, nepriklausomo TV produkcijos kūrimo skatinimas. Direktyvoje nustatyta taisyklė, kad transliuotojai ne mažiau kaip 10 proc. savo programų laiko arba ne mažiau kaip 10 proc. savo programų biudžeto turi skirti Europos kūriniams, sukurtiems nuo transliuotojų nepriklausančių kūrėjų.

Antra, atnaujintoje direktyvos versijoje numatoma teisė žurnalistams ir naujienų organizacijoms trumpų pranešimų rengimo tikslais susipažinti su trumpomis ištraukomis visoje ES.

Trečia, ir tai yra svarbiausia, naujoje direktyvoje nurodoma, kad būtina turėti nepriklausomas žiniasklaidos reguliavimo institucijas nacionaliniu lygmeniu. Tai yra Komisijos pasiūlyta nuostata, kuri galiausiai galėjo būti priimta dėl didelio Europos Parlamento palaikymo. Taigi transliavimo sektoriuje atnaujinta Televizijos be sienų direktyva gali būti laikoma su kitomis valstybėmis susijusios informacijos laisvės ES chartija.

Dabar leiskite man priminti kitą svarbų aspektą, priklausančią ES kompetencijos sričiai, kurioje ši institucija gali dirbti ir dirbo siekdama žiniasklaidos pliuralizmo. Turiu omenyje radijo dažnių spektro politiką. Visi žinote, kad be prieigos prie radijo dažnių spektro transliacijos negalimos ir ES politika siekiama užtikrinti, kad visi rinkos dalyviai turėtų nediskriminacinę prieigą prie radijo dažnių spektro. Todėl nacionalinės valdžios institucijos neturi teisės spektro paskirstymo priemonėmis varžyti konkurencijos žiniasklaidos priemonių rinkoje sudarant palankesnes sąlygas toje rinkoje jau veikiantiems operatoriams. Beje, Europos Teisingumo Teismas savo sprendime *Centro Europa* patvirtino šį svarbų principą, kuris yra tiesioginis laisvės teikti paslaugas padarinys. Komisija pasidžiaugė šiuo sprendimu kaip prisidedančiu prie sąžiningos konkurencijos ir kaip svarbiu pagrindu stiprinant žiniasklaidos pliuralizmą. Šiuo pagrindu Komisija yra ne kartą ėmusi veiksmų prieš valstybes nares, kuriose, jos manymu, spektro valdymo sistema prieštaravo šiam principui.

Kaip pavyzdį norėčiau priminti 2006 m. pažeidimo procedūrą dėl radijo dažnių spektro suteikimo Italijoje, kurią pradėjome kartu su kolege Neelie Kroes. Spaudžiamos taikant šią procedūrą Italijos valdžios institucijos šiuo metu keičia savo požiūrį. Todėl iš esmės bus atverta rinka ir pasiektas laimėjimas žiniasklaidos pliuralizmo srityje. Todėl spektro politika yra aiškus srities, kurioje ES gali veikti pagal savo kompetenciją, kad būtų sustiprinta konkurencija dėl išteklių, nuo kurių priklauso transliuotojai, ir kartu skatinti žiniasklaidos pliuralizmą, pavyzdys.

Spaudos atžvilgiu ES įgaliojimai yra daug mažesni. Spauda yra vienas iš geriausių nacionalinės ar net regioninės kompetencijos pavyzdžių ir jos padėtis labai dažnai atspindi įvairias kultūros tradicijas mūsų įvairiose valstybėse narėse. Todėl nėra ES teisės aktų, konkrečiai reglamentuojančių spaudą, ir pagal galiojančias Sutartis teisės aktų negali būti. Nepaisant to ES institucijose ir ypač Europos Komisijoje mes visada rėmėme spaudos plėtrą visoje ES. Primenu, kad, eidama už žiniasklaidą atsakingos ES Komisijos narės pareigas, aš daug kartų buvau susitikusi su vyriausiaisiais redaktorais iš visos Europos aptarti esamų problemų, susijusių su žiniasklaidos laisve ir žiniasklaidos pliuralizmu.

Todėl 2009 m. birželio mėn. buvo priimta visos Europos žurnalistų parengta Europos spaudos laisvės chartija. Kai gavau galutinius šio darbo rezultatus, visiškai pritariau šiai chartijai. Europos žurnalistų bendruomenės inicijuota Europos spaudos laisvės chartija yra svarbus pagrindinių svarbiausiuose teisiniuose dokumentuose, tokiuose kaip ES pagrindinių teisių chartija, įtvirtintų vertybių patvirtinimas dar kartą. Tai taip pat priminimas visiems politinius sprendimus savo kompetencijos srityje priimantiems asmenims, kad tam, jog spaudos laisvė būtų veiksminga, viešosios valdžios institucijos iš tikrųjų turi dalyvauti: jos turi būti pasirėmusios apsaugoti saviraiškos laisvę ir skatinti jos vystymąsi. Taigi chartija yra svarbus žingsnis stiprinant šias pagrindines vertybes ir teises, leidžianti žurnalistams jomis remtis prieš vyriausybes arba viešosios valdžios institucijas, kai tik jie mano, kad jų darbo laisvei kyla nepagrįsta grėsmė.

Gerbiami nariai įsitikins, kad ES institucijos ir ypač Komisija yra tvirtai politiškai įsipareigojusios pagrindinių teisių ir informacijos, saviraiškos ir žiniasklaidos laisvės atžvilgiu. Mes naudojames savo įgaliojimais, kad savo veikloje pagal Sutartis paremtume šias teises ir laisves, ir toliau tai darysime.

Vis dėlto leiskite man taip pat pakalbėti apie kitą svarbų aspektą, t. y. apie faktą, kad tai, jog pagrindinės teisės yra taikomos ES politikoje, nereiškia, kad vienoje ar kitoje valstybėje narėje ES turi kompetenciją visais su pagrindinėmis teisėmis susijusiais klausimais. Nepamirškime, kad valstybės narės turi konstitucijas, kurių daugelis turi galias tradicijas, ir kad visose valstybėse narėse veikia teismai, apeliaciniai teismai ir konstituciniai teismai, kurie užtikrina, kad nacionalinės valdžios institucijos gerbtų ir vykdytų pagrindines teises. Turime vos vakarykštį to pavyzdį Italijoje.

Taip yra todėl, kad esame pasidaliję darbus, nes Europa yra ne supervalstybė, o sudaryta iš 27 suverenių valstybių narių ir pagal naują Lisabonos sutartį taip ir toliau bus.

Taigi norėčiau jus paraginti nesinaudoti ES institucijomis problemoms, kurios pagal mūsų Sutartis turėtų būti sprendžiamos nacionaliniu lygmeniu, spręsti. Neturėtume reikalauti vaidmens, kurio neturime ir pagal Lisabonos sutartį taip pat neturėsime. Dabar leiskite sutelkti dėmesį į veiksmingą taisyklių, principų, teisių ir laisvių taikymą ES kompetencijai priklausančiose srityse. Taip galime pasiekti labai svarbią pažangą ir savo kalboje aš paminėjau kelis tokius konkrečius pavyzdžius.

Leiskite pateikti kitą srities, kurioje mes galime imtis veiksmų, pavyzdį. Šių rūmų narys Paul Rübig neseniai biudžeto pakeitime pasiūlė naują ES programą, pavadintą *Erasmus* žurnalistams. Sunkiu spaudai laikotarpiu tokia programa sudarytų sąlygas žurnalistams tam tikrą laiką dirbti redakcijose kitose valstybėse narėse. Ji taip pat leistų žurnalistams susipažinti su politine, ekonomine ir socialine padėtimi kitose valstybėse narėse ir apie tai rašyti. Ji leistų žurnalistams palyginti padėtį visoje Europoje ir pristatyti ją, taip pat ir padėti spaudos

laisvės srityje, skaitytojams. Būtent todėl raginu Europos Parlamentą labai palankiai vertinti šiuos pasiūlymus, kuriems tikrai pritaria už žiniasklaidą atsakinga ES Komisijos narė.

Joseph Daul, PPE frakcijos vardu. – (FR) Pone pirmininke, pirmininkai, ponios ir ponai, šioje diskusijoje apie spaudos laisvę Italijoje paprasčiau žodžio Europos liaudies partijos (krikščionių demokratų) frakcijos vardu visų pirmausia tam, kad pasmerkčiau tai, kaip netinkamai šis Europos Parlamentas naudojamas diskutuoti nacionaliniais klausimais. Taip pat ir tam, kad pasmerkčiau neteisingą ir nesąžiningą Europos valstybės narės, kurioje teisinės valstybės principai taip pat griežtai taikomi kaip ir kitose Europos valstybėse narėse, vyriausybės kritiką.

Pirmiausia remsiuosi Italijos Respublikos prezidento, kurį vakar jau citavau ir kuris išsakė savo nuomonę praeitą savaitę, žodžiais. Cituoju: „Europos Parlamentas negali būti diskusijų apie politinius konfliktus ir ginčus, kylančius valstybėse narėse ir jų nacionaliniuose parlamentuose, vieta“. Toliau cituoju Italijos Respublikos prezidentą: „Europos Parlamentas taip pat negali būti tam tikras apeliacinis teismas, kuris priima sprendimus dėl nacionalinių parlamentų sprendimų arba dėl nacionalinių vyriausybių elgesio“. Sakydamas, kad jis nesilaiko tų pačių politinių pažiūrų kaip ministras pirmininkas Silvio Berlusconi arba aš pats, arba frakcija, kuriai aš atstovauju, nenoriu ižeisti prezidento Giorgio Napolitano, kuris yra mano draugas.

(Martino Schulzo šūksnis)

Prašau gerbti mano žodžio laisvę, pone M. Schulzai! Norėčiau, kad šį žodžio laisvę būtų gerbiama taip pat kaip ir spaudos laisvė!

(Martino Schulzo įsikišimas)

Žinome trikditojus. Tai manęs netrikdo. Tai manęs nepykdo. Pone pirmininke, tik prašau leisti man kalbėti. Ne taip reikėtų diskutuoti.

Vis dėlto šiais žodžiais neabejotinai išreiškiama pagarba, kuri turėtų būti rodoma mūsų demokratinėms institucijoms – nesvarbu, nacionalinėms ar Europos. Šio ryto diskusijos neturi visiškai nieko bendra su Europos Parlamento egzistavimo priežastimi. Iš tikrųjų apie ką kalbame? Ar nacionaliniuose parlamentuose Italijos politikai užkirto kelią tam, kad būtų surengta diskusija apie spaudos laisvę arba bet kuria kita tema? Manau, kad ne. Ar Italijos piliečiams neleidžiama išsakyti savo nepritarimo kokio nors konkretaus įstatymo atžvilgiu? Ne. Ar Italijos teismams neleidžiama vykdyti teisingumo? Kaip mes aiškiai matėme – ne. Ar Europos Teisingumo Teismas negali sankcionuoti Europos Sutartims prieštaraujančio Italijos įstatymo? Ne. Akivaizdu, kad atsakymas į visus šiuos klausimus – ne.

Tokiomis aplinkybėmis šiame Parlamente surengta diskusija yra tik nereikšminga ir šališka priemonė, skirta sutrukdyti politiniam priešininkui. Kad ir ką sakytų kai kurie iš mūsų kolegų, Italijos Respublika funkcionuoja, kaip ir turi būti Europoje, demokratiškai ir laikydamasi teisinės valstybės principų. Tvirtinti priešingai reikėtų nepripažinti tiesos; tai nieko nesuklaidino.

Ponios ir ponai, Europos Parlamentas neturėtų tapti vieta, kur suvedamos nacionalinių politinių priešininkų sąskaitos. Šis Parlamentas nėra tinkama vieta bandyti pakirsti pasitikėjimą vyriausybe, kuri, galėčiau papildyti, yra politiškai atskaitinga savo pačios piliečiams. Būtent todėl vyksta rinkimai. Ačiū už dėmesį.

David-Maria Sassoli, S&D frakcijos vardu. – (IT) Pone pirmininke, Komisijos nare, ponios ir ponai, kiekvienas mūsų esame įtakojamas aplinkybių, kuriomis gyvename, ir jums prieš atvykstant čia, į Briuselį, taip pat buvo pasakyta: „atminkite, kad esate atsakingi už svarbius klausimus, kad esame labai atsakingi“ padaryti savo šalį geresnę.

Žinome, kad mūsų šalims bus geriau, jeigu Europa bus stipresnė ir sąžiningai galės patenkinti jos piliečių lūkesčius. Akivaizdu, kad žinome, jog tai įmanoma, jeigu dirbsime išvien; jeigu galėsime sutelkti mūsų brangiausius išteklius, mūsų konstitucijas, tas vertybes ir teises normas, teises, kurios yra tikrasis Europos turtas. Mano šalyje verda tiek daug diskusijų, bet norėčiau iš karto visus nuraminti, kad kalbame apie didžią demokratinę šalį, kuri turi stiprią konstituciją. Vakaramums, italams, buvo labai svarbi diena, nes konstitucinis teismas, susidūręs su sumaištimi ir prašymais nebausti, dar kartą patvirtino paprastą ir seniai įtvirtintą principą – visi piliečiai prieš įstatymą yra lygūs. Vis dėlto žinome, kad net ir didžios šalys gali nukrypti nuo kelio, gali sumaišyti visuomeninę nuosavybę ir privačius interesus. Nepaisant to negalime leisti valstybėms narėms susilpnėti.

Turi būti užtikrinta teisė gauti nešališką informaciją be spaudimo arba valstybės valdžios institucijų nustatytų sąlygų ir tai yra viešojo gyvenimo, kiekvieno asmens gyvenimo kiekvienoje šalyje. Europos Sąjunga šią gėrybę

neabejotinai turi saugoti. Turime stengtis nustatyti bendras taisykles, ribas, kurias peržengus informacija nebūtų laikoma nešališka. Europos Sąjunga turi skubiai išsikišti, priimti direktyvą, kurioje būtų išdėstytos rekomendacijos dėl pliuralizmo ir gėrybės, kuri turi būti prieinama visiems, apsaugos. Ponia V. Reding, niekada nepamirškite, kad esame Parlamentas, o ne muziejus, kuriame daiktai paliekami supūti.

Mário David (PPE). – (PT) Prieš tris ar keturias savaites Portugalijoje *Prisa* – Ispanijos įmonė, kuri yra žinoma socialistų partijos rėmėja ir didžioji televizijos kanalo TVI akcininkė – nurodė atšaukti vakaro programą *Jornal Nacional de Sexta-Feira*. Pone D.-M. Sassoli, norėčiau paklausti jūsų, ar Europos Parlamento socialistų ir demokratų pažangiojo aljanso frakcija taip pat ketina tirti, kas vyksta kitose šalyse, ar jos ketinimai tėra tik politinių priekabių ieškojimas, kurio liudininkai čia šįrūt esame.

David-Maria Sassoli, S&D frakcijos vardu. – (IT) Dėkoju už klausimą, nes jis man suteikia galimybę pasiaiškinti. Neturėjau šios galimybės per man suteiktą laiką.

(Pirmininkas paprašė narių leisti kalbėtojų tęsti kalbą)

Kaip ir sakiau, malonu, kad uždavėte šį klausimą, nes jis suteikia man galimybę pasakyti, kad direktyva, kurios mes reikalaujame Komisijos, turi būti skirtai visoms valstybėms narėms. Tai ne Italijos problema; tai – Europos problema. Taip pat papildyčiau, kad norime pakeisti klausimą, kurį pateiksime Strasbūre. Norime, kad į jį būtų įtraukta diskusija apie pliuralizmą Italijoje ir Europoje. Labai ačiū už klausimą.

Pirmininkas. – Kolegos, jeigu salėje vyks tokia diskusija, neleisiu pateikti klausimų su mėlynosiomis kortelėmis. Sprendžiu aš. Apgailestauju, tačiau nagrinėdami visą šį klausimą privalome būti ramesni, priešingu atveju diskusijos vyks be mėlynųjų kortelių. Nenoriu, kad posėdis būtų trukdomas. Prašau elgtis tinkamai.

Guy Verhofstadt, ALDE frakcijos vardu. – (FR) Pone pirmininke, Italijos Respublikos prezidentas Giorgio Napolitano yra teisus sakydamas, kad Europos Parlamentas nėra ginčų tarp valstybių narių politinių partijų sprendimo arba nacionalinių parlamentų priimtų sprendimų ginčijimo vieta. Italijos problema – ir manau, kad Italijos Respublikos prezidentas Giorgio Napolitano yra visiškai teisus – pirmiausia turi būti išspręsta Italijoje.

Vis dėlto – ir tai yra problema, pone J. Daulai, – niekas negali paneigti, kad Europoje ir Italijoje problema yra. Manau, kad jūsų kalboje problema yra ta, kad jūs neigiate, kad problema yra.

(Plojimai)

Giorgio Napolitano teisus. Manau, kad jūs taip pat esate teisus pabrėždamas tai, ką pasakė Giorgio Napolitano, tačiau čia, šiame Parlamente, sakyti, kad problemos nėra, nėra geras sumanymas. Kodėl taip sakau? Taip sakau, nes Laisvės rūmai neseniai paskelbė tyrimą, kuriame pasaulio valstybės suskirstytos į tris spaudos laisvės kategorijas: laisva, iš dalies laisva ir nelaisva. Reikia pažymėti, – ir, mano manymu, tai yra didelė problema, – kad trys šalys, ne viena, ne tik Italija, tačiau taip pat Rumunija ir Bulgarija buvo priskirtos kategorijai „iš dalies laisva“. Mes visi esame juo labiau susirūpinę, iš tikrųjų susirūpinę, nes viena iš šalių, įkūrusių Europos Sąjungą, įvardijama tarp šių šalių

Atsižvelgiant į tai, kad mes sukūrėme šią Europos Sąjungą tam, kad kartą ir visiems laikams išsaugotume bendras demokratijos, taikos ir laisvės vertybes, veikti yra mūsų pareiga. Kaip? Manau, kad remdamiesi ES Sutartimis turime paprašyti – ir, kartoju, šis prašymas jau buvo pateiktas – Komisijos pateikti pasiūlymą dėl direktyvos, siekiant apsaugoti žiniasklaidos pliuralizmą. Taip turi būti ir tai yra kompetencija, kuria Europos Parlamentas gali naudotis pagal Sutartis. Šia direktyva turėtų būti užtikrinta, kad visose Europos Sąjungos šalyse ir, žinoma, visose aptariamose šalyse mūsų konstitucinių nuostatų dėl žiniasklaidos laisvės būtų visapusiškai ir darniai laikomasi.

Pone pirmininke, taip pat turiu pasakyti, ir tuo pabaigsiu, kad labai nusivyliau Komisijos atstovo kalba. Visos valstybės narės gali daryti ką panorėjusios, jeigu tai neprieštarauja jų nacionalinėms konstitucijoms. Tai išgirdome iš Komisijos. Visiškai nesutinku. Protestuoju. Yra vertybių, laisvių, kurios šiame Parlamente turi būti ginamos nepaisant nacionalinių interesų, nepaisant nacionalinių konstitucijų.

(Plojimai)

Tai yra vertybės ir principai, dėl kurių Europos Sąjunga iš tikrųjų yra tokia, kokia yra. Taigi raginu Komisiją persvarstyti savo poziciją ir kuo greičiau pasiūlyti direktyvą žiniasklaidos koncentracijos klausimu, be to, pasiūlymą pateikti atsižvelgiant į visas Europos Sąjungos valstybes.

Cristiana Muscardini (PPE). – (IT) Pone pirmininke, tik norėdama reaguoti į D.-M. Sassoli, kuris šiame Parlamente nurodė, kad tekstas, dėl kurio balsuosime Strasbūre, bus pakeistas, teiginius, manau, kad nėra prasmės diskutuoti dėl teksto, kurį jo pateikėjai, kaip jau patys nurodė, keis.

Pirmininkas. – Ponia C. Muscardini, tai tikrai nebuvo procedūrinio pobūdžio prašymas, tad prašyčiau laikytis procedūros taisyklių.

Ponios ir ponai, nesuteiksiu žodžio kiekvienam pakėlusiam mėlynąją kortelę. Aš turiu teisę tai daryti ir privalome tęsti diskusiją.

Privalome diskutuoti greičiau. Kiekvienas galės tarti žodį sesijoje „prašau žodžio“ diskusijos pabaigoje, tad prašau to nepamiršti.

Judith Sargentini, Verts/ALE frakcijos vardu. – Pone pirmininke, žmonės gali manyti, kad aš kalbėsiu italų kalba, ir norėti, kad tai būtų diskusija apie Italiją, bet aš esu iš Nyderlandų. Aš esu Nyderlanduose išrinkta šio Parlamento narė ir mane labai erzina tai, kad mes čia diskutuojame taip, lyg tai būtų vidinė Italijos problema.

Svarbu ne tai, kas vyksta Italijoje – Italijoje pradedamas naudoti spaudimas žurnalistams, žurnalistų vidinė cenzūra. Svarbu, kad tai yra didelė negarbė Europai. Kaip mes pasakysime naujosioms valstybėms narėms, paraišką pateikusioms valstybėms narėms, kad jos turi užtikrinti žiniasklaidos pliuralizmą, kad šalyje kiekvienas turi turėti teisę būti išklausytas, kad tarp įvairių politinių jėgų ir partijų turi vykti diskusija, jeigu negalime pasakyti Italijai, kad jie turi pasitempti, kad neteisinga versti žurnalistus pakeisti jų požiūrį, kad neteisinga, kai vienas asmuo vadovauja tiek komercinei televizijai, tiek valstybinei televizijai.

To prašė Guy Verhofstadt ir aš taip pat to prašau. Ponia V. Reding, jūs sakėte, kad Europa daro viską, ką gali, svarbiausia yra pagrindinės teisės, tačiau taip nėra, kai kalbama apie valstybę, kuri jau yra valstybė narė. Su tuo nesutinku. Tai yra vienas iš Kopenhagos kriterijų. Visi turi laikytis Kopenhagos kriterijų.

(Plojimai)

Tam, kad būtų užtikrinta, jog tai nebūtų diskusija tik apie Italiją, taip pat prašau žiniasklaidos koncentracijos direktyvos. Europos Parlamentas to prašė du kartus: kada Komisija ją pateiks? Ši karšta diskusija yra diskusija, kurią PPE frakcija bandė išbraukti iš darbotvarkės, motyvuojant tuo, kad tai ne Europos lygmens klausimas. Ši karšta diskusija rodo, kad kažkas yra negerai. Žmonės šūkauja, žmonės joje yra emocingi – ir tai yra gerai, nes žodžio laisvė, pliuralistinė spauda yra svarbiausi demokratijos principai.

Italijoje 80 proc. žmonių kasdienės informacijos gauna iš televizijos. Jeigu ta televizija transliuoja ne visas nuomones, tuomet žmonės neturi galimybės apsispręsti patys. Tai demokratijai yra labai svarbu.

(Plojimai)

Visi esame išsilavinę žmonės. Visi turime išmokti tvarkytis su įvairiomis tiesomis ir iš jų visų susidaryti savo tiesą, ir Italijos piliečiai turi tokią teisę. Bulgarijos, Nyderlandų piliečiai turi tokią teisę ir šią teisę aš ginu. Nors ir esu iš Nyderlandų, nors nesu iš Italijos, bet man rūpi visos Europos piliečiai.

Mums turėtų būti gėda, kad šią diskusiją bandyta išbraukti iš darbotvarkės, kad bandyta įteigti, jog tai – ne mūsų reikalas. Italijoje vykstantys dalykai daro šios šalies demokratiją labai pažeidžiamą. Darykime ką nors. Ponia V. Reding, prašome žiniasklaidos koncentracijos.

(Plojimai)

Ryszard Czarnecki, ECR frakcijos vardu. – (PL) Pone pirmininke, ponio Komisijos nare, norėčiau papildyti tai, ką pasakė David-Maria Sassoli – ne tik Italija yra didi ir nuostabi šalis. Europos Parlamentą sudaro atstovai iš 27 nuostabių šalių.

Manau, kad tai, jog aš, aktyvus antikomunistinės opozicijos narys, kuris niekada nemanė galėsiąs pritarti kažkam, kas priklauso tokiai mąstymo kryptčiai, turėčiau sutikti su Italijos prezidentu, kuris išpėja dėl vidinių ginčų perkėlimo į Europos Parlamentą, kažkuria prasme yra paradoksas. Kalbu apie dvigubus standartus. Tam tikri klausimai sukelia tam tikrų Parlamento frakcijų susidomėjimą. Šios frakcijos skatina diskutuoti apie šiuos klausimus Parlamente, o kiti klausimai paliekami nuošalyje.

Galbūt kitose šalyse buvo panašių aplinkybių. Neseniai Lenkijoje vienas iš ministrų padarė viską, ką galėjo, pasinaudodamas visomis galimomis priemonėmis, kad valstybinės televizijos vadovas išliktų savo poste.

Galiausiai jam nepasisėkė, bet tada negirdėjau, kad kuri nors frakcija būtų prašiusi diskusijos tuo klausimu. Panašių atvejų yra buvę kitose šalyse.

Todėl, jeigu nenorime būti kaltinami dvigubų standartų taikymu, turėtume visų atžvilgiu elgtis vienodai. Turėtume visada svarstyti problemas kaskart, kai jos iškyla. Jeigu to nedarytume, tai reikštų, kad diskusija turi tam tikrą politinę potekstę, tam tikrą politinį žaidimą.

Guy Verhofstadt čia pateikė pasiūlymų aukštesniu lygmeniu priimti tam tikrus oficialius, teisinius ir teisėkūros sprendimus tam tikroms valstybėms narėms. Manau, kad tai ne kas kita kaip labai toli siekianti, per didelė Europos integracija per užpakalines duris neatsižvelgiant į piliečius. Tai prieštarautų visuomenės valiai, išreikštai per surengtus valdžios rinkimus.

Europos Sąjunga vis dar yra tautomis, tautinėmis valstybėmis grindžiama bendrija. Vis dėlto leiskite mums apeiti šį principą, kai neatsižvelgdami į tautines valstybes jų atžvilgiu priimtume tam tikrus teisės aktus.

Galiausiai, pone pirmininke, manau, kad tai yra Italijos vidaus reikalas. Tai taip pat gali būti sudėtingas klausimas, tačiau Italija jį turėtų išspręsti pati. Europos Parlamentas ne vieta spręsti šias problemas.

Patrick Le Hyaric, *GUE/NGL frakcijos vardu*. – (FR) Pone pirmininke, ponai Komisijos nare, ponios ir ponai, spaudos ir informacijos laisvės yra pagrindinės ir neatimamos teisės, nes jos yra žmogaus tobulėjimo dalis. Be to, kaip jūs, ponai V. Reding, sakėte, ji yra pripažinta Europos žmogaus teisių konvencijos 10 straipsnyje dėl pliuralizmo ir Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 51 straipsnyje dėl saviraiškos laisvės.

Būtent remdamasis šia Europos teise ir Europos Tarybos Parlamentinės Asamblėjos ir ESBO rekomendacijomis dėl žiniasklaidos laisvės Parlamentas mano, kad Italijos ministrų tarybos pirmininkas, kuris vis dėlto yra vienos iš Europos bendrijų įkūrusių valstybių vadovas, pažeidžia spaudos laisvės ir pliuralizmo principus keliais atvejais. Jis pavertė bendrą visuomeninį turtą, kaip antai informaciją ir kultūrą, tikromis pelningomis prekėmis, sukurdamas žiniasklaidos imperiją, sudarytą iš kelių televizijų ir radijo kanalų, leidyklų, reklamos agentūrų, draudimo bendrovių ir bankų.

Be to, Italijos ministrų tarybos pirmininkas išsako savo nuomonę dėl postų skyrimo valstybiniame žiniasklaidos sektoriuje. Ši faktinė monopolija informacijos srityje ir jos finansavimas leidžia jam užimti dominuojančią padėtį, kontroliuoti ir orientuoti savo naudai ne tik didžiąją dalį garso ir vaizdo spaudos ir žiniasklaidos, bet taip pat ir jų turinį. Tokia nuomonės kontrolės sistema nesuderinama su labai svarbia demokratine diskusija, kuri vienintelė užtikrina, kad spauda ir žiniasklaida būtų pliuralistiškos. Leiskite dar pridėti, kad jeigu tas pats žmogus ir jo šeima turi politinę valdžią ir žiniasklaidos galią, susiduriame su akivaizdžiu interesų konfliktu, kuris yra nesuderinamas su brandžia demokratija, su demokratija, kuri yra šiuolaikiška ir gyva dėl aktyvių jos piliečių.

Be to, Silvio Berlusconi siekia apriboti teisinės informacijos skelbimą, jį kritikuojantiems žurnalistams kelia bylas teisme ir jiems grasina, kelia bylas teisme tokiems laikraščiams kaip *La Repubblica*, *L'Unità* ir netgi Italijos vyskupų leidžiamam dienraščiui *Avvenire*. Taip pat grasinama Europos laikraščiams, tarp jų ir Prancūzijos žurnalui *Le Nouvel Observateur*. Galiausiai finansiniu požiūriu nepriklausoma spauda varžoma dviem būdais: 2008 m. rugpjūčio 6 d. *Tremonti* dekretu, kuriuo sumažinama nepriklausomiems laikraščiams skiriama valstybės pagalba, ir paskelbiant apie biudžeto sumažinimą. Griežta Silvio Berlusconi kontrolė dabar taip pat nukreipta į konstitucinį teismą, teisėjus, Nepriklausomų žurnalistų federaciją ir net patį parlamentą, kurio Silvio Berlusconi negerbia.

Šiomis aplinkybėmis, jeigu mes visi, esantys šiame Parlamente, ketiname imtis priemonių, kad apgintume tai, ką vadiname Europos Sąjungos demokratinėmis vertybėmis, tada turime iškilmingai pareikšti įspėjimą ir, pone Komisijos nare, mes turime vykdyti jūsų nurodytus Europos teisės aktus ir kartu su tūkstančiais Italijos intelektualų, kūrėjų ir žurnalistų pasakyti, kad Italijoje, kaip ir visoje Europos Sąjungoje, besąlygiškai privalu gerbti laisvę informuoti ir laisvę būti informuotam.

Todėl mūsų Parlamentui siūlau įkurti Europos žiniasklaidos ir spaudos pliuralizmo stebėjimo centrą. Šis centras stebėtų, kaip Europos Sąjungoje laikomasi valdžių atskyrimo tarp politinės valdžios ir žiniasklaidos valdžios principo, didžiausios koncentracijos žiniasklaidos srityje ribos, kaip gerbiamos žurnalistų teisės informuoti ir nepriklausomų laikraščių sklaidos teisės.

Jis mūsų Parlamentą susietų su nacionaliniais parlamentais, leidėjais ir gamintojais, žurnalistų asociacijomis, skaitytojais ir televizijos žiūrovais. Šis centras galėtų parengti direktyvos dėl kovos su koncentracija ir pliuralizmo projektą. Pone pirmininke, tai būtų vienas iš veikiančios demokratijos išsaugojimo būdų Europoje.

Francesco Enrico Speroni, *EFD frakcijos vardu*. – (IT) Pone pirmininke, Europos Sąjunga – tai laisvės ir demokratijos vieta. Ne išimtis ir Italija, net ir informacijos srityje. Jeigu nepakanka išnagrinėti daugybę spaudos kioskuose parduodamų leidinių arba pažiūrėti daugybę transliuojamų televizijos kanalų, tarp jų vietinės televizijos kanalų, tereikia išanalizuoti nepriklausomų įstaigų, tokių kaip *Pavia* stebėsenos įstaiga, kuri nustatė, kad opozicija gauna 60 proc. per valstybinę televiziją transliuojamų žinių eterio laiko ir 49 proc. eterio laiko *Mediaset* tinkluose, ataskaitas. Tada galima įvertinti, kad iš 455 Europos žmogaus teisių teismo Strasbūre priimtų sprendimų dėl informacijos laisvės tik septyni buvo susiję su Italija, o 29 susiję su Prancūzija ir 28 su Jungtine Karalyste.

Kalbant apie teiginius, kad žiniasklaidos priemonės įtaką daro tai, kad Italijos ministras pirmininkas, naudodamasis savo pilietinėmis konstitucinėmis teisėmis, kai kurioms jų iškėlė bylas teisme, šiomis aplinkybėmis labai svarbu pripažinti, kad Italijoje teisėjai, pradedant pirmojoje instancijoje ir baigiant paskutinėje instancijoje sprendimus priimančiais teisėjais, tikrai nerodo palankumo vyriausybės vadovui, kartais netgi atrodo priešingai.

Saviraiškos laisvė Italijoje yra užtikrinama: jeigu kas nors tvirtina priešingai, tas lai turi drąsos pateikti ne bendrą pasiūlymą dėl rezoliucijos tik politiniu požiūriu, bet inicijuoti Sutarties 7 straipsnyje numatytą procedūrą, pagal kurią reikalaujami dokumentiniai visiškai neegzistuojančių aplinkybių įrodymai.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Pone pirmininke mums reikia demokratijos revoliucijos. Pone pirmininke, ar jūs šiandien čia sėdėtumėte, jeigu Italijoje būtų buvę sudarytos sąlygos S. Berlusconi politikos sklaidai aštuntajame ir devintajame dešimtmėčiuose vakarų Europoje? Vis dėlto dabar mes išsiaiškiname, kad problema yra ne tik Italija, bet ir S. Berlusconi politikos plitimas Europoje, ir tai itin pavojinga.

Kaip ES pagrindinių teisių chartiją rengusio konvento narys, galiu paliudyti, kokia sunki buvo kova šiuo kertiniu žiniasklaidos koncentracijos klausimu. Deja, pasipriešinus tam tikroms jėgoms tada mums nepavyko pasiekti pažangos šiuo klausimu. Praėjus beveik dešimčiai metų mokame tikrąją kainą. Tai yra labai pavojinga aplinkybė. Pažvelgus tik į vieną šalį, kurioje dirbau daugelį metų: kas nutiko demokratijos šturmuojamajam ginklui – kaip anuomet pavadino žurnalas *Spiegel* – realiomis naujosios ekonominės koncentracijos sąlygomis? Be to, kodėl šiomis aplinkybėmis, kai šioje spaudos ir saviraiškos laisvės srityje, kuri yra tokia svarbi, Europos iš tikrųjų reikia, mes nepadarėme taip daugelio europiečių lauktos pažangos, dėl kurios kai kurie jų pradėjo revoliucijas? Kur ta direktyva? Ponia Vivian Reding, ko jūs bijote? Kokios jėgos čia veikia? Ar jos vadinamos Murdoch ar kaip kitaip?

Kalbant apie visuomeninę televiziją, Austrijoje 62 proc. gyventojų informaciją gauna per šią televiziją. Taigi, kas ją kontroliuoja? Beveik išimtinai ją kontroliuoja valdančiosios partijos. Kai panagrinėju Vokietijos valdžios mechanizmą, matau, kad ir ten ne tie žmonės vadovauja. Reikia spaudos laisvės, ir ne tik Italijoje!

Mario Mauro (PPE). – (IT) Pone pirmininke, pagal šios tuščios salės televizijos vaizdus bus galima geriausiai spręsti apie tai, kokia gudrybė ir apgaulė yra ši diskusija. 2004 m. šiame Parlamente buvo diskutuota apie informacijos laisvę Italijoje. Priėmėme rezoliuciją, kurioje jos pateikėjai sakėsi esą sunerimę dėl padėties mano šalyje. Valdžioje buvo centro dešinėsios politinės jėgos ir ministras pirmininkas Silvio Berlusconi. Po 2006 m. kairiųjų pergalės problema stebuklingai išnyko. Europos Parlamente nebevyko įspūdingos diskusijos, nebuvo tarptautinių įspėjimų ir taip socialistų vertinamų parašų rinkimo.

Tačiau staiga po dar vienos Silvio Berlusconi pergalės rinkimuose grėsmė laisvam idėjų judėjimui stebuklingai sugrįžo. Trumpai tariant, kai valdžioje yra centro dešinieji, spaudai kyla grėsmė, o kai valdžioje yra centro kairieji, problemų nėra. Tačiau gaila, kad mano šalyje žurnalistams iškeltų civilinių ir baudžiamųjų ieškinių, kuriuos pareiškė kairiųjų atstovai, kaip antai Massimo D'Alema ir Romano Prodi, yra daugiau nei kada nors anksčiau. Tokių ieškovų pateikti ieškiniai sudaro daugiau kaip 68 proc. tokio pobūdžio ieškinių.

Galiausiai klausiu savęs, ar spaudos laisvę galėjo suvaržyti vienintelis Silvio Berlusconi pareikštas ieškinys. Tai geriau nei aš gali paaiškinti pokalbis su Danieliu Cohnu-Benditu, kurį cituoju pažodžiui: „Absurdiška lyginti Silvio Berlusconi su diktatoriumi: nėra kalėjimų disidentams, jį palaiko dauguma Parlamento narių, o centro kairieji tiesiog pralaimėjo“. Tiesiog pralaimėjo.

Nuo tikrovės atitolusi ir absurdiška saujelės klaidingą informaciją teikiančių specialistų diskusija apie mūsų mylimą Italiją jai yra labai didelis įžeidimas. Be to, šis įžeidimas brangiai kainuos, nes jie vėl praras Italijos gyventojų paramą, kurie dar gausiau nei šiandien balsuos už Silvio Berlusconi, be kita ko, dar ir dėl to, kad tiki jo išipareigojimu kovoti už Italijos gerovę. Kita vertus, jūs, ponios ir ponai, atrodo, ketinate – esate pasiryžę – sugriauti mūsų šalies įvaizdį. Nors galbūt Europai jūs darote didesnę žalą, nei buvo padaryta Italijai, nes visuomenei pateikiate Europos karikatūrą, save klaidindami tuo, kad naudojotės visuomenės mandatais

ne siekdami paremti žmonių teises, bet stalinistiniu stiliumi apversdami tikrovę aukštyn kojom, kas šiandien – paradoksalu – yra būdinga frakcijos, pasivadinusios liberalia, atstovams.

Iš tiesų, Antonio Di Pietro partijai priklausantys ponios ir ponai, paneikite, jeigu galite, kad jūs ne komunistai. Jūsų praeitis jums seka įkandin ir tai yra praeitis tų, kurie niekad nesiliovė naudoti melo kaip įtaigos, jog jų politiniai priešininkai yra pavojingi, priemonės. Vis dėlto tikrąją grėsmę demokratijai kelia tie, kurie iš mūsų nori atimti ateitį, atsisakydami sutikti su laisvų rinkimų rezultatais ir įsivaizduodami vaiduoklius.

Neišsižadėsime šios ateities, todėl šioje Parlamento kadencijoje kovosime, siekdami sutrukdyti, kad Europos, kuria mes giliai tikime, įvaizdis nebūtų iškreiptas painiojant saviraiškos laisvę ir melagingą informaciją, teisybę ir manipuliavimą valdžia. Žinokite, tariaimi liberalai, kad jūs nesumažinsite mūsų pasiryžimo prisidėti prie bendros gerovės...

(Pirmininkas nutraukė kalbėtoją)

Martin Schulz (S&D). – *(DE)* Pone pirmininke, norėčiau Mario Mauro šio to paklausti. Rengdamasis šiai diskusijai su juo kalbėjau daugelį kartų. Vakar jis lankėsi mano biure ir mus sieja itin glaudūs bendradarbiavimo santykiai.

Todėl manau, kad be emocijų antplūdžio galiu užduoti šiuos klausimus. Ar galite įsivaizduoti, kad sudėtingų diskusijų Italijoje priežastis yra ta, kad Italija, mano žiniomis, yra vienintelė demokratinė valstybė, kurioje didžiausias žiniasklaidos priemonių valdytojas taip pat yra ir vyriausybės vadovas? Ar gali būti, kad šių interesų derinys ir yra ta priežastis, dėl kurios vyksta ši diskusija?

(Plojimai)

Mario Mauro (PPE). – *(IT)* Pone pirmininke, esu itin dėkingas Martinui Schulzui. Noriu pabrėžti, kad diskusija, kurios mes ne tik kad nevengsime, bet ir mielai joje dalyvausime, kad galėtume aptarti, pvz., Ruperto Murdoch'o vaidmenį, yra diskusija apie žiniasklaidos koncentraciją Europoje. Ir, žinoma, o tai yra visų svarbiausia, mes norime užtikrinti, kad ši diskusija nebūtų naudojama sąmoningai užsipulti viena šali.

Aišku, turiu pabrėžti, kad noriai atsakiau Martinui Schulzui, nes laikau jį svarbiausiu Silvio Berlusconi politiniu kūriniu.

Claude Moraes (S&D). – Pone pirmininke, kaip ką tik paminėjo Martin Schulz, Socialistų ir demokratų frakcijos požiūriu, tai yra diskusija ne tik apie Italiją. Aš taip pat nesu kalbėtojas iš Italijos. Mūsų frakcija mano, kad žiniasklaidos pliuralizmas yra ne tik Italijos problema. Tai aktualu visoms valstybėms narėms ir visos Europos Sąjungos valstybės narės privalo užtikrinti šiuos žiniasklaidos pliuralizmo principus.

Šis Parlamentas jau seniai prašo Komisijos imtis veiksmų, kad būtų užtikrintas žiniasklaidos pliuralizmas. Komisija įsipareigojo numatyti trijų etapų metodą pliuralizmo rodikliams nustatyti, įskaitant darbinį dokumentą, nepriklausomą tyrimą ir komunikatą.

Komisijos narė Viviane Reding nepaminėjo, kad jau įvykdyti du iš šių etapų. Mūsų frakcija nekantriai laukia trečiojo etapo – komunikato dėl pliuralizmo ir teisėkūros priemonių, galinčių užtikrinti, kad šio principo būtų laikomasi visoje Europos Sąjungoje, ne tik Italijoje. Mūsų nuomonė grindžiama tuo, kad Europos Sąjunga buvo ne tik ekonominė ir pinigų sąjunga ar netvirta valstybių narių sąjunga, bet ir vertybių rinkinys. Šioje diskusijoje labai svarbu tai dar kartą konstatuoti.

Viena iš šių teisių – informacijos teisė, kuri ES chartijoje apibrėžiama kaip teisė gauti ir perduoti informaciją be viešosios valdžios įsikišimo – yra gyvybiškai svarbi. Italijos ir konkrečios mano frakcijai priklausančio Davido-Marios Sassoli išsakytą nuomone, tai kelia tikrą susirūpinimą, tačiau platesnio masto rūpestis dėl Europos Sąjungos mūsų frakcijai – visiems nariams, tarp jų ir Europos Parlamento nariams iš Italijos, yra iššūkis. Tai precedento neturinti padėtis Italijoje, tačiau ji gali būti pavojinga visai Europos Sąjungai ir tai yra mūsų frakcijos nuomonė.

Sonia Alfano (ALDE). – *(IT)* Pone pirmininke, ponios ir ponai, pirmiausia norėčiau kreiptis į Komisijos narę, kuri tvirtino, kad tam tikrų klausimų sprendimas yra ne šio Parlamento reikalas. Vis dėlto norėčiau pabrėžti, kad Sutarties ir valstybių narių konstitucijų laikymosi užtikrinimas yra šio Parlamento reikalas. Prieš kelis mėnesius Italijos teisingumo ministras pranešė pasirūpinęs, kad netrukus būtų užblokuota tam tikra dalis YouTube ir interneto. Norėčiau atkreipti dėmesį, kad taip nutinka tik Kinijoje. Italijos konstitucijos 21 straipsnyje skelbiama, kad spaudai negali būti reikalaujama leidimo ir ji negali būti cenzuruojama.

Kaip patvirtino kiti nariai, Italija yra vienintelė šalis, kurioje vyriausybės vadovas turi visuomeninių, o dabar ir privačių televizijos kanalų monopolį, kurioje, deja, svarstomas įstatymas, kuriuo žurnalistams bus draudžiama skelbti net teismų ataskaitas. Nes tuo atveju, jeigu jos būtų paskelbtos, Italijos gyventojai galbūt sužinotų apie Silvio Berlusconi dalyvavimą 1992 m. žudynėse, mafijos žudynes, kuriose mirė Giovanni Falcone ir Paolo Borsellino.

(Pirmininkas paprašė laikytis tvarkos)

Pone pirmininke, norėčiau paprašyti, kad užtikrintumėte tvarką šioje salėje, nes esame ne turguje.

Indrek Tarand (Verts/ALE). – Pone pirmininke, manau, kad spaudos laisvę šalyje galima tinkamai įvertinti tik apsvarstius kiekvieną klausimo aspektą. Turėtų būti nuodugniai ištirtos rinkos, įskaitant reklamos rinkas, ir gyventojų įpročiai, pvz., vidutinė televizijos žiūrėjimo trukmė, spaudos platinimas ir raštingumo lygis ir t. t. Pastebėtume, kad lyginant su kitomis valstybėmis narėmis Italijoje šie rodikliai labai skiriasi. Tol, kol apie šiuos didelius skirtumus, pvz., žiniasklaidos priemonių nuosavybės koncentraciją ir partijų politinę valdžią visuomeninių žiniasklaidos priemonių atžvilgiu, nėra atvirai diskutuojama, Italijos modelis slapta įtikins daugelį žmonių.

Norėčiau jį palyginti su virusu, kuris yra nepakankamai pavojingas, kad nužudytų jo nešiotoją, bet neabejotinai jį silpnina ir gali užkrėsti kitus. Posėdyje dalyvaujantys Europos Parlamento nariai turėtų žinoti, kad Estijoje viena centro kairės partija beatodairiškai laikėsi dabartinio Italijos modelio, sutelkdama visus viešuosius ir privačius išteklius į partijos rankas ir visoje sostinėje, Taline, skleidė vienašališkus pranešimus. Aš neprieštaraučiau, jeigu tuo klausimu čia taip pat padiskutuotume Europos lygmeniu.

Todėl skirtingai nei PPE frakcija, manau, kad laikas aptarti spaudos laisvę ir patvirtinti rezoliuciją. Rezoliucija, kurią priimsime, turėtų būti laikoma ne koku nors sąskaitų tarp politinių partijų vienoje ar kitoje valstybėje narėje suvedimu, o į ją greičiau turėtų būti žiūrima kaip į galimybę skatinti vertybes, kurios yra Europos Sąjungos pagrindas.

Potito Salatto (PPE). – *(IT)* Pone pirmininke, aš jau tris kartus buvau pakėlęs savo kortelę ir neleidote man kalbėti, o Martinui Schulzui leidote.

Todėl norėčiau savo klausimą skirti kalbėtojui ir visiems, kam buvo suteiktas žodis, nepaisant jų politinės frakcijos: ar uždavėte klausimą, ar centro kairės vyriausybės kada nors priėmė įstatymą, kuris galėtų užkirsti kelią žiniasklaidos priemonių sutelkimui ministro pirmininko Silvio Berlusconi rankose?

Indrek Tarand (Verts/ALE). – Tai įdomus klausimas. Reikėtų patyrinti istoriją: ar centro kairės vyriausybė ėmėsi kokių nors priemonių šiuo klausimu? Savo kalboje pažymėjau, kad centro kairės partija elgiasi taip pat kaip Silvio Berlusconi Italijoje, taigi diskusija yra apie Europą, apie žodžio laisvę ir grėsmę žodžio laisvei tiek iš kairiųjų, tiek iš dešiniųjų pusės. Tokia yra mano nuomonė.

Pirmininkas. – Norėčiau informuoti Potito Salatto, kad, deja, negaliu suteikti žodžio kiekvienam, norinčiam pateikti klausimą pakėlus mėlynąją kortelę. Tai užgožtų diskusiją. Apgailestauju.

Oreste Rossi (EFD). – *(IT)* Pone pirmininke, ponios ir ponai, šįryt tikrai išgirdau visokių kaltinimų Italijos ministrui pirmininkui, o neišgirdau to, kad dėl savo verslo jis sukuria dešimtis tūkstančių darbo vietų. Atleiskite man, jeigu tai atrodo nesvarbi aplinkybė šiuo metu.

Tvirtinantys, kad Italijoje nėra informacijos laisvės ar pliuralizmo, meluoja ir jie tai žino. Ponios ir ponai, – turiu omenyje ne tik tarp jūsų esančius Italijos piliečius, bet taip pat ir kitus, – kviečiu jus išnagrinėti bet kurį 2009 m. mėnesį paskelbtus straipsnius trijuose pagrindiniuose šalies laikraščiuose: *Il Corriere*, *La Stampa* ir *La Repubblica*. Galėsite įsitikinti, kad atsižvelgiant į mėnesį 60–70 proc. šių straipsnių yra nukreipti prieš valdančiųjų daugumą ir ministrus, kurie yra vyriausybėje.

Straipsnių, kuriuose apie vyriausybę – šiuo atveju apie ministrą Roberto Maroni – atsiliepiama nepalankiai, dalis kitą mėnesį po to, kai buvo priimtas teisės aktų paketas dėl saugumo, padidėjo iki 80 proc. Kalbant apie televiziją kviečiu jus pažiūrėti Giovanni Floriso, Michele Santoro ir Fabio Fazio laidas. Tik tada galėsite balsuoti dėl šios rezoliucijos.

Frank Vanhecke (NI). – *(NL)* Pone pirmininke, laimei, matau, kad esu ne vienintelis, kuris turi labai didelių dvejonių dėl šios gana absurdiškos iniciatyvos, kuria aiškiai siekiama sukurti įvaizdį, kad Italija yra šalis, kurioje informacijos laisvei kyla grėsmė. Akivaizdu, kad socialistams kyla nemažai problemų dėl to, kad yra bent viena Europos Sąjungos valstybė, kurioje politiškai teisingi kairieji dar nekontroliuoja visų laikraščių ir

visos žiniasklaidos. Silvio Berlusconi Italija – ir aš atsargiai galvoju, ką kalbu, nes su juo neturiu jokių reikalų – yra laisvės, saviraiškos laisvės ir spaudos įvairovės pavyzdys lyginant su daugeliu kitų Europos šalių.

Mūsų kolega Guy Verhofstadt, kuris šiame Parlamente ką tik pradėjo negailestingą puolimą prieš Silvio Berlusconi, savo šalyje – mano šalyje – yra pagarsėjęs arba labiau liūdnai pagarsėjęs dėl grasinimų ir kišimosi asmeniškai tada, kai žurnalistai kritikavo jo vyriausybę, ir tai buvo visai neseniai. Jis tikriausiai yra paskutinis žmogus, kuriam derėtų apie tai kalbėti. Iš Komisijos laukiau iniciatyvos atkurti saviraiškos ir informacijos laisvę visose Europos Sąjungos valstybėse narėse, kuriose joms gresia tikrai realus pavojus dėl laisvę užgniaužiančių teisės aktų, dažnai tariamai teisinamų kova su rasizmu. Arba ką manote apie Komisijos iniciatyvą, kai, pvz., – kaip tai taip pat neseniai nutiko – Nyderlandų politikas negali net gauti leidimo atvykti į kitą Europos Sąjungos valstybę narę, Jungtinę Karalystę. Taip pat galėčiau paminėti labai neseną pavyzdį savo paties šalyje, kai mano partija, *Vlaams Belang*, kuri yra antra partija Flamanduose pagal dydį, yra diskriminuojama mokesčių mokėtojų pinigais finansuojamo visuomeninio transliuotojo. Tai diskriminacija, kurią aukščiausia Belgijos teisminė institucija – Valstybės taryba – pavadino melagingos informacijos rinkėjams teikimu. Tiesa, kad yra daug su informacijos laisve susijusių problemų Europoje, tačiau jokia būdu ne visos jos kyla Silvio Berlusconi Italijoje; teisingas yra priešingas teiginys.

Manfred Weber (PPE). – (DE) Pone pirmininke, ponios ir ponai, po įtikinamos Mario Mauro kalbos staiga net Martin Schulz pripažino, kad būtų gerai, jeigu dabar kalbėtume apie visą Europą.

Deja, šios dienos diskusija yra susijusi tik su Italija. Visiškai suprantu, kodėl daugelis jūsų nėra suinteresuoti kalbėti apie visą Europą. Jeigu, pvz., panagrinėtume Vokietijos socialdemokratų interesus žiniasklaidos srityje, pastebėtume, kad jie valdo 90 proc. laikraščio *Frankfurter Rundschau* akcijų ir kad Vokietijos socialdemokratų partijai (SPD) priklauso 57 proc. laikraščio *Neue Westfälische* akcijų, taip pat jai priklauso dalis WAZ žiniasklaidos priemonių grupės akcijų. Šiandien daugiausia pajamų SPD gauna iš jiems priklausančių žiniasklaidos priemonių nuosavybės teisių. Todėl aš visiškai suprantu, kodėl daugelis jūsų visiškai nenori kalbėti apie nuosavybę kitais atvejais, užuot diskutavus tik apie Italiją.

Ši diskusija blėsta dėl padėties Italijoje ir teigiamų atsiliepimų, kuriuos girdime. Nesu iš Italijos, tai galite pastebėti iš mano kalbėsenos, tačiau įtaigiausias argumentas, apie kurį pirmiausia pagalvoju, yra klausimas, kas buvo nutikę nuo 2006 iki 2008 m., kai Italijoje valdžioje buvo kairiųjų vyriausybė ir, žinoma, kaip Mario Mauro pažymėjo, viskas buvo gerai. Vyriausybė nepateikė pasiūlymų, kad galiausiai būtų nutraukta žiniasklaidos koncentracija, nors įgaliojimus tam turėjo.

Šiandien, kai konservatyvių pažiūrų partijos Italijoje vėl turi akivaizdžią daugumą, staiga problemos kyla iš naujo. Šioje diskusijoje privalome išlikti sąžiningi. Jeigu šioje salėje esantys socialistai, kairieji, daugiau neturi argumentų, kurių negalėtume nugincyti, tikrai mielai galiu tęsti šią diskusiją!

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Pone pirmininke, ponio Viviane Reding, šia diskusija gali būti siekiama tik vieno – nusiųsti aiškų politinį žinią, palaikant saviraiškos laisvę ir jos kokybės užtikrinimo garantą – informacijos pliuralizmą. Taip pat svarbu nusiųsti žinią Europai, taigi Europiniu lygmeniu.

Sutinku su tais, kurie pabrėžė, kad saviraiškos laisvė ir informacijos pliuralizmas yra esminiai Europos pagrindai, ir su tuo, kad jie niekad nebus nuolat paminti arba bus nuolat jų laikomasi. Veikia priešingai: jiems nuolat kyla grėsmė, ir grėsmę kelia ne tik politika, t. y. autoritarizmas arba populizmas, arba laisvės ir pliuralizmo išsižadėjimas arba paneigimas vykstant politiką, bet taip pat rinka, rinkų koncentracija, iškraipymas ir piktnaudžiavimas.

Todėl tikiu, kad ši diskusija yra susijusi ne tik su viena šalimi, bet ji vyksta Europos lygmeniu, nes būtent Europos lygmeniu demokratija keičiasi.

Nors atstovaujamąją demokratiją pakeitė visuotinė rinkimų teisė, kuria suvienodintos visų piliečių teisės, – vienas asmuo, vienas balsas, – ryšių rinkoje neturime lygių teisių, nes ne visi mes turime vienodą galimybę diskutuoti radijo diskusijų laidose, diskusijose televizijoje, rašyti į spaudos skiltis arba teikti redakcijos pastabas ryšių priemonėse. Todėl negalime visi vienodomis teisėmis dalyvauti kuriant visuomenės sistemą, kuri demokratiškai vis dėlto mums visiems visoje Europoje priklauso vienodai.

Todėl ši diskusija yra svarbi, kad prisimintume, jog šiais, t. y. 2009 m., Komisija išpareigojo pateikti šiam Parlamentui komunikatą, siekiant įvertinti galimas visoje Europoje kylančias grėsmes saviraiškos laisvei ir informacijos pliuralizmui ir atkreipti dėmesį į tai, kaip svarbu parengti direktyvą, garantuojančią informacijos pliuralizmą naujųjų technologijų ir ypač televizijos srityje.

Labai svarbu, kad ši diskusija būtų tęsiama Europoje, visokeriopai užtikrinant, kad ji vyktų tinkamai, nes akivaizdu, kad daugelis Europos Sąjungos šalių negali imtis šios diskusijos pačios vienos.

Jeigu Europos Parlamente klausimus nagrinėsime Europos lygmeniu, pasiūsymsime aiškią žinią apie išipareigojimą užtikrinti, kad saviraiškos laisvė XXI a. informacijos pliuralizmo kontekste būtų užtikrinama nuolat ir išliktų.

PIRMININKAVO: R. ANGELILLI

Pirmininko pavaduotoja

Gianni Vattimo (ALDE). – (IT) Ponia pirmininke, stengsiuosi kalbėti trumpai. Italija tikrai yra lyderė laisvės ir netgi libertinizmo srityje, kaip tuo galima įsitikinti skaitant laikraščius, kuriuos Silvio Berlusconi siekia „nutildyti“, prieš kuriuos jis kelia bylas teismuose, nes jie, be kita ko, atskleidžia jo asmeninius santykius, kuriais naudodamasis jis taip pat renkasi kandidatus į politiką. Pas jį apsilankančioms moterims arba sumokama pinigais, arba žadami postai. Padėtis yra tokia, kad Silvio Berlusconi kontroliuoja Italijos žiniasklaidą.

Tiesa, kad kol kas dar nėra spaudos laisvei nepalankių įstatymų. Silvio Berlusconi rengiasi juos pasiūlyti. Visai neseniai Italijoje buvo panaikintas *Alfano* įstatymas, kurį sugalvojo Silvio Berlusconi, kad apsaugotų nuo teismų ir visų šiuo metu vykstančių teisminių procesų. Būtent tokioje padėtyje dabar esame. Ar teisinga Europos prašyti nagrinėti šią problemą? Be abejonės, nes Italijoje mes jos nenagrinėjame. Prašome, kad Europa imtųsi veiksmų humanitarinės pagalbos pagrindais tam, kad būtų išspręsta spaudos laisvės Italijoje problema. Norime, kad tai padarytumėte, ir manome, kad tai taip pat svarbu Europai, jeigu nenorime, kad virusas per greitai paplistų visoje Europoje.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Ponia pirmininke, tai nebuvo įdomi diena Europos Parlamentui, laikas buvo išiekvotas beprasmei diskusijai, nors visi žinome, kad Europoje nėra šalies, kurioje saviraiškos ir informacijos laisvė būtų didesnė nei mūsų šalyje.

Vis dėlto tada, kai Italijoje valdžioje buvo kairieji, tokiai partijai kaip partija, kuriai aš priklausau, nepaisant to, kad ji turėjo savo atstovus Italijos parlamente, Senate ir Europos Parlamente, buvo suteikta tik 0,1 proc. eterio laiko žinių transliacijų per televiziją metu, jūs, pone D.-M. Sassoli, dirbote šiose televizijos žinių programose ir nesinėrėte iš kailio ir nerengėte demonstracijų gatvėse, neatsisakėte didelio RAI jums mokamo atlyginimo.

Jūs kovos už spaudos laisvę prieš cenzūrą šalininkai! Mes klausėmės Belgijos atstovų, bet ar Belgijos partija *Vlaams Belang* turi šią spaudos laisvę, šią informacijos įvairovę, ar ji yra cenzūruojama taip, kaip buvome mes? Italijoje cenzūra buvo taikoma net gerajam Marco Panellai ir visi, tarp jų ir jūs, esantys kairėje, tylėjo. Jis turėjo skelbti bado streiką – kokie nuostabūs kovotojai už laisvę! Žurnalistų sovietų sąjunga. Kokią laisvę Italijos spaudos federacija suteikia mažumos atstovams? Jie turi tylėti, jiems nesuteikiamas nei plotas spaudos skiltyse, nei eterio laikas. Puikūs kovotojai už laisvę!

Atsiprašau, bet tie, kurie iš jūsų turite pakankamai drąsos, eikite ir vykdykite šias demonstracijas kartu prisirakindami Pekine, Kuboje ir Teherane, kur žmonės miršta už spaudos laisvę! Gėda jums, bailiai! Važiukite į Teheraną, bailiai, bailiai, bailiai, bailiai! Ilgai gyvuojanti laisvė, ilgai gyvuojanti mūsų laisva ir demokratinė šalis...

(Pirmininkė nutraukė kalbėtoją)

Carlo Casini (PPE). – (IT) Ponia pirmininke, ponios ir ponai, norėčiau racionaliai paaiškinti šią iš pažiūros dviprasmišką nuomonę, kurią susidariau po šios pirmos mūsų diskusijos dalies, nes visiškai pritariu ryžtingiems pirmininko Josepha Daulo teiginiams, tačiau taip pat pritariu Davido-Marios Sassoli nuomonei, kuris visiškai pagrįstai turėtų būti mano politinis priešininkas.

Leiskite geriau paaiškinti: ar būdamas tokios prieštaringos nuomonės esu šizofrenikas, ar bereikalingai bandau suderinti tai, kad Italijoje priklausau opozicijai, o čia dirbu kartu su partijos „Laisvės žmonės“ atstovais PPE? Manau, kad į šį klausimą galiu atsakyti išryškindamas akivaizdų informacijos laisvės klausimo, kuris yra labai svarbus, masto ir svarbos prieštarašumą.... Jeigu Monteskije šiandien būtų gyvas, jis kalbėtų ne tik apie įstatymų leidžiamąją, vykdomąją ir teisminę valdžią, bet ir apie kitas, ir jis turėtų paminėti ketvirtąją valdžią – pirmiausia, spaudą, nes ji parodo laisvės, kovos su minčių vergovės ir demokratijos problemas.

Kita vertus, po ištisų mėnesių visos Italijos spaudos teršimo – reikia pabrėžti, kad tiek kairiųjų, tiek dešiniųjų pažiūrų spaudos kokybė jau kelis mėnesius yra labai menka, nes politika pasiekė ištis žemą lygį – riba buvo

peržengta dėl Silvio Berlusconi ieškinio teismui. Leisiu sau pasakyti, kad ketverius metus dirbau baudžiamųjų bylų teisėju Kasacinio teismo penktajame baudžiamųjų bylų skyriuje, kur priimdavome sprendimus bylose dėl šmeižto. Todėl žinau, kad Mario Mauro yra teisus. Nagrinėjau daug tokių bylų dėl šmeižto ir niekas neprotestavo. Piliečiai taip pat tokiais atvejais turi teisę gintis.

Todėl tikiuosi, kad po nuoširdaus bandymo suderinti iš pažiūros prieštaringas nuomones galėsime tikrai surasti geresnį būdą, kaip spręsti šią problemą ne tik Italijoje, bet ir visoje Europoje.

Gianluca Susta (S&D). – (IT) Ponia pirmininke, ponios ir ponai, tie, kurie bet kurį asmenį, reikalaujantį, kad būtų nustatytos tam tikros taisyklės dėl informacijos perdavimo ir informacijos laisvės, kuriose būtų laikomasi pliuralizmo principų ir kurioms būtų būdingas aiškus didelę institucijų atsakomybę prisiimančių asmenų turto ir šių asmenų iš verslo leidybos ir informacijos priemonių srityse gaunamo turto atskyrimas, siekia priskirti priešiškiems Italijai, ardomąja veikla užsiimantiems asmenims ir komunistams, daro didelę klaidą, kurios negalima dovanoti, pateisinti ar sudaryti jai sąlygas čia Europoje.

Italijos ministrą pirmininką savo kalbose paminėjome ne kartą. Galėtume paminėti daug jam priklausančių laikraščių: 150 laikraščių Italijoje ir apie keturiasdešimt televizijos kanalų. Tačiau tai ne problema. Problema yra tai, kad informacijos pliuralizmas – ir pliuralizmas informacijoje – yra esminis kiekvienos laisvos demokratijos elementas ir jis turi būti naudojamas kaip apsaugos priemonė nuo kiekvienos monopolinės ir oligopolinės filosofijos ir interesų konfliktų.

Ponia Komisijos nare V. Reding, kiekvienos valstybės suverenumas, patvirtinimas, kad Europos Sąjunga nėra supervalstybė, turi neleisti mums pamiršti, kad Europos Sąjunga taip pat turi Pagrindinių teisių chartiją, iš kurios kyla teisėkūros sistema, kurios valstybės narės negali nepaisyti. Jūs žinote, kad būtent šiais klausimais Teisingumo Teismas priėmė daug sprendimų, – pone Francesco Enrico Speroni, Italijos atveju sprendimai nebuvo susiję su klausimais dėl sistemos, – kurie dar nėra įvykdyti.

Dėl rinkų globalizacijos ir nuolat vis labiau plintančio radijo bangų naudojimo dabar reikia tiksliau orientuotų Europos teisės aktų, kad būtų reglamentuojamas šis opus klausimas, kuris daro tokią stiprią įtaką visuomenės nuomonei, taigi ir tautos suvereniteto principui, kuris sustiprina ne tik Italijos Respubliką, bet ir Europos Sąjungą – ir šio principo panaudojimo būdus.

Jau nebeturėtų būti kam nors leidžiama remtis absoliučiomis visuomenės daugumos palaikymo teisėmis, siekiant pateisinti spaudos laisvei keliamą grėsmę, dėl kurios dar neseniai buvo susidariusi tokia padėtis, kad tiek Italijoje, tiek Portugalijoje – kaip mums buvo priminta anksčiau – ieškovas ir atsakovas yra skirtingoje padėtyje, nes tai pakerta bendradarbiavimo normų, kurios yra Europos Sąjungos pamatas, pagrindą. Todėl skubiai reikalinga direktyva kovos su koncentracija informacijos priemonių srityje, kuria būtų reguliuojami politikoje dalyvaujančių ir kartu kontroliuojančių labai svarbias žiniasklaidos priemonės asmenų susitarimai.

Sylvie Goulard (ALDE). – (FR) Ponia pirmininke, norėčiau trumpai pabrėžti, kad šios diskusijos tema yra – ir tai aiškiai parodė Viviane Reding ir Josepha Daulo kalbos – mūsų Europos idėja. Kalbame ne apie valstybę narę, o apie tai, ar taikome ES Sutartis, ar taikome 1950 m. Romoje pasirašytą Europos žmogaus teisių konvenciją ir ar taikome Sutarties 6 straipsnį.

Pone Josepha Daulai, cituodami Giorgio Napolitano, pacituokite viską. Italijos Respublikos prezidentas pabrėžė, kad yra numatytos teisių gynimo priemonės, ir savo kalboje paminėjo Sutarties 7 straipsnį. Šis straipsnis šiandien mums suteikia teisę teisėtai, neemocingai nagrinėti problemą dėl žmogaus teisių pažeidimo valstybėje narėje – dabar tai Italija, kitą kartą bus kita šalis – grėsmės.

Paskutinis labai svarbus faktas yra tai, kad kiekvienoje pasaulio šalyje diktatoriai ir žmonės, kurie siekia paminti žmogaus teises, teisina tai suverenumu. Mano nuomone, Europa yra žemynas, kuriam būdingas žmogaus teisių visuotinumas. Jeigu nepripažinsime, kad mes, esantys tame pačiame Parlamente, turime teisę, turime pareigą matyti, kas vyksta vienoje iš valstybių narių, kaip galime sakyti tolimoms diktatūrinės santvarkos šalims, kad mes giname visuotinę idėją, kuri yra tokia svarbi, ypač ginant moterų teises?

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Ponia pirmininke, keista, kad šioje salėje kalbėdami apie saviraiškos laisvę Italijoje, nuolat viršijame kalbėjimo laiką ir netiesiogiai cenzūruojame kitą kalbėtoją. Todėl bandysiu tiksliai laikytis man skirtą kalbėjimo laiką.

Turiu pasakyti, kad jeigu, kaip kažkas jau minėjo, neketiname diskutuoti apie spaudos laisvę bendrai, t. y. Europos lygmeniu, mano nuomone, šią diskusiją daug labiau tiktų rengti ne Europos Sąjungos, o Italijos parlamente. Vis dėlto kalbant ne apie nuomones, manau, kad verta pateikti tam tikrus duomenis, kuriuos Francesco Enrico Speroni jau anksčiau pristatė ir apie kuriuos turėtume pamąstyti.

Galiu patvirtinti, kad iš 455 Europos žmogaus teisių teismo priimtų sprendimų, susijusių su 10 straipsniu dėl saviraiškos laisvės, 29 buvo susiję su Prancūzija, 28 su Jungtine Karalyste, penkiolika su Graikija, dešimt su Rumunija, aštuoni su Lenkija ir tik septyni susiję su Italija. Prašau pamąstyti apie šiuos duomenis.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Nekaltinu nė vieno šios diskusijos dalyvio, galvojančio, kad esame ne Europos, o Italijos parlamente. Vis dėlto tai yra ne Italijos parlamentas ir todėl tai netinkama vieta diskutuoti šiais iš esmės nacionaliniais politiniais klausimais. Visi žinome apie ryškią Italijos ministro pirmininko asmenybę. Tačiau ne apie tai kalbame. Kalbame apie tai, ar mes, kaip Europos institucija, turime įgaliojimų priimti sprendimus šiais klausimais. Atsakymas aiškus. Šiandien Komisijos narė Viviane Reding mums jį pateikė, pasakydama, kad šie klausimai nepriklauso Europos kompetencijos sričiai ir kad mes negalime imtis vaidmens, kuris mums nepriklauso.

Todėl, turint omenyje, kad šis klausimas nepriklauso mūsų kompetencijai, jis turi būti aptartas ir dėl jo turi būti priimtas sprendimas nacionaliniu lygmeniu. Jeigu prisiimsime išipareigojimus, kurie mums nepriklauso, ir jeigu kišimės į problemas, kurios nepriklauso mūsų kompetencijos sričiai, savo teisėtumo ne sustiprinsime, o greičiau jam pakenksime. Pakenktume institucijai, kuriai atstovaujame, ir labiau atitoltume, nei suartėtume su ES piliečiais. Jeigu norime užsitarnauti piliečių pagarbą, turime pradėti laikytis savo įgaliojimų ribų.

Maria Badia i Cutchet (S&D). – (ES) Ponia pirmininke, Europos Sąjunga yra išipareigojusi užtikrinti žiniasklaidos pliuralizmą. Diskusija spaudos laisvės tema yra susijusi su nuosavybės teisių į žiniasklaidos priemones pliuralizmu, su jų struktūra ir jų vadovų skyrimo procedūra, ryšiais tarp politikos, verslo ir pačių žiniasklaidos priemonių ir su galimybe piliečiams sužinoti skirtingas nuomones. Manau, sutiksime su mano nuomone, kad žiniasklaidos padėtis Italijoje, apie kurią šiandien diskutuojame, neatitinka pagrindinių normų, kurių būtina laikytis, kad toje šalyje būtų garantuojama spaudos laisvė.

Todėl prašome Komisijos patenkinti pastaraisiais metais šio Parlamento pateiktus prašymus ir nustatyti konkrečius galimų šių teisių ir laisvių pažeidimų kiekvienoje iš valstybių narių kriterijus.

Mūsų tikslas, ir neleiskime niekam tuo abejoti, yra apsaugoti piliečių teises gauti įvairaus pobūdžio informaciją, taip kaip žurnalistai turi teisę laisvai rengti pranešimus, nes – kaip kalbėtojai tai minėjo praėjusį šeštadienį – informacija mums suteikia daugiau laisvės.

Sarah Ludford (ALDE). – Ponia pirmininke, tai, kad praėjusią savaitę Jungtinės Karalystės konservatoriai užsitikrino Ruperto Murdoch'o paramą ir vakar balsavo, kad ši diskusija dėl spaudos laisvės būtų išbraukta iš darbotvarkės, be abejo, nėra sutapimas. Naujosios buvusios komunistinės valstybės narės pasiekė didelę pažangą, siekdamos laisvos spaudos, o Silvio Berlusconi dominavimas žiniasklaidos srityje būtų privertęs Erichą Honeckerį pažaliuoti iš pavydo.

Tačiau grasinimai, gąsdinimas ir piktnaudžiavimas, kuriuos Silvio Berlusconi nukreipia ne tik į spaudą, bet ir į prezidentą bei teisėjus, yra kur kas daugiau nei nacionalinio lygmens problema – tai didelis Europos rūpestis. Komisijos narė Viviane Reding labai keistai pasakė, kad ES institucijų neturėtume naudoti nacionalinėms problemoms spręsti. Tada kodėl apskritai turime Europos Sutartis ir teisės aktus, tarp jų ir normas dėl reikalavimo gerbti pagrindines teises ir teisinės valstybės principus?

Yra aiškiai nustatyti ES įgaliojimai imtis veiksmų, siekiant išsaugoti saviraiškos laisvę ir pagrindines teises apskritai. Teisinis pagrindas yra ir jį turi papildyti teisės aktai dėl žiniasklaidos priemonių įvairovės ir pliuralizmo. Komisijos narės pasyvumas labai liūdina.

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Ponia pirmininke, ponios ir ponai, Italijos konstitucijos 21 straipsnyje ir 2004 m. įstatymo Nr. 102 3 straipsnyje nustatyta spaudos laisvės taikymo sritis ir ribos: spauda turi būti objektyvi, išsami, teisinga ir nešališka, visada saugoti žmogaus orumą laikantis Europos Sąjungos nustatytų principų. Interneto ir skaitmeninių technologijų laikais, kai kuriami vis nauji laikraščiai, per valstybinę televiziją transliuojamos programos, kuriose atvirai rodomas priešiškus vyriausybės vadovui, o spaudai ir žiniasklaidos priemonėms šiurpą kelia dviem laikraščiams pateiktas Silvio Berlusconi ieškinys dėl žalos atlyginimo.

Iš tikrųjų 1100 radijų stočių 162 laikraščių ir kelių šimtų privačių televizijos kanalų tariamai nepakanka, kad būtų užtikrintas žiniasklaidos priemonių, kurioms Silvio Berlusconi veiksmai tariamai kelia grėsmę, pliuralizmas. Išlieka įtarimas, kad jei konkreti žiniasklaidos priemonė pradedama cenzūruoti, ji pati siekia tapti politine jėga. Kitose pasaulio dalyse veikia ta pati sistema, nes tokie įtakingi laikraščiai kaip *El País*, *The Sun* ir *Tarin* greitai keičia savo politines pažiūras.

Italijos kairiosios politinės jėgos užuot laikęsi savo politikos strategijos naudojasi nacionalinės žurnalistų federacijos informacija nepaprastai išdavikiškai ir atkakliam demokratijos principams prieštaraujančiam esamos vyriausybės puolimui tam tikrais suderintais veiksmais. Nepaisant to, piliečiai ir toliau labai palaiko ministrą pirmininką, kurį Italijos gyventojai laisvai pasirinko, ir tikisi, kad kaip ir 2004 m. Europos Parlamentas galės patvirtinti, kad spaudos laisvė yra pripažinta ir nusistovėjusi vertybė.

Rita Borsellino (S&D). – (IT) Ponia pirmininke, Komisijos nare, ponios ir ponai, nei aš, nei frakcija, kuriai priklausau ir kuri rėmė šią diskusiją ir jos siekė, neketiname Italijos vidaus ginčų perkelti į Europos lygmenį. Informacijos laisvės problema aktuali mums visiems, ji svarbi Europos Sąjungai, kuri gali ir privalo spręsti šį klausimą Bendrijos lygmeniu, kad būtų atsispirta politinei ir ekonominei įtakai ir užtikrintas informacijos pliuralizmas.

Tačiau anomalijos Italijoje, kurios ministras pirmininkas yra kartu ir kai kurių didžiausių privačių informacijos priemonių savininkas, priežastis yra būtent pavojinga žiniasklaidos ir politinės bei ekonominės galios sąsaja. Būtent todėl reikalaujame Europos teisės aktų, kurie iš tikrųjų nebūtų Italijai priešiški teisės aktai ir kurie padėtų apsaugoti informacijos pliuralizmą, užkirsdami kelią koncentracijoms ir interesų konfliktams. Todėl šiandien reikalaujame, – kaip šis Parlamentas to jau reikalavo anksčiau, – kad Komisija kuo greičiau imtųsi veiksmų, kad Europos Sąjungoje būtų nustatytos bendros informacijos laisvės išsaugojimo visiems Europos piliečiams taisyklės.

Sophia in 't Veld (ALDE). – Ponia pirmininke, turiu pripažinti, kad Komisijos narės Viviane Reding kalba mane gerokai sukrėtė, nes iš tikrųjų visų pirma valstybės narės yra atsakingos už tai, kad būtų užtikrinta pagarba demokratijai ir pagrindinėms teisėms. Tačiau esate neteisi, manydama, kad šiuo atveju ES neturi kištis.

Visų pirma, turime Europos Sąjungos sutarties 6 straipsnį, kuriame nustatyta: „Sąjunga yra grindžiama laisvės, demokratijos, pagarbos žmogaus teisėms ir pagrindinėms laisvėms bei teisinės valstybės principais, t. y. principais, kurie valstybėms narėms yra bendri“. Siekdama įrodyti, kad tai nėra tik bevėrtė nuostata, Europos Sąjunga pasirinko 7 straipsniu – teisine 6 straipsnio vykdymo priemone.

Antra, ponio Viviane Reding, vedami derybas su šalimis kandidatėmis primygtinai reikalaujame, kad jose visapusiškai būtų užtikrinama spaudos laisvė; priešingu atveju jos negali prisijungti prie Europos Sąjungos. Šis reikalavimas buvo nustatytas Kopenhagos kriterijuose, tad, Komisijos nare Viviane Reding, kodėl šalims kandidatėms taikome skirtingus reikalavimus negu esamoms valstybėms narėms? Esama kitų šalių, kuriose yra pažeidžiamos spaudos arba žodžio laisvės, pvz., Čekija, kuri neseniai priėmė spaudos laisvę apribojanti įstatymą, arba Airija, kuri priėmė be galo griežtą įstatymą dėl šventvagysčių. Ponia Komisijos nare Viviane Reding, savo kalbą baigsiu pasakydama, kad jeigu mes iš tiesų norime būti vertybių Bendrija, Europos Komisija privalo imtis veiksmų.

János Áder (PPE). – (HU) Ponia pirmininke, ponios ir ponai, girdėjome, kaip Guy Verhofstadt prieš valandą mums sakė, kad turime susivienyti tam, kad apsaugotume laisvės vertybes, ir noriu pasakyti, kad jam pritariu. Žodžio laisvė yra svarbi pagrindinė teisė. Tai yra iki šiol diskusijoje išsakyta nuomonė. Taip pat pritariu ir esu giliai įsitikinęs, kad salėje nėra nė vieno Italijos politiko, kuris norėtų, kad žodžio laisvė būtų apribota.

Klausiant diskusijos man kilo du klausimai. Kodėl socialistinių ir liberalių politinių pažiūrų Europos Parlamento nariai mano, kad svarbu apsaugoti tik tam tikras pagrindines politines laisves ir tik tam tikrais atvejais? Ar laisvų susirinkimų teisė yra svarbi pagrindinė teisė? Ar ji yra tokia pat svarbi pagrindinė teisė kaip ir žodžio laisvė? Neabejotinai taip. Vis dėlto prieš trejus metus niekas neprotestavo, kai Vengrijos socialistų vyriausybė išvaikė minią, kuri buvo susirinkusi paminėti 1956 m. revoliucijos.

Ar teisė vartoti savo kalbą yra svarbi pagrindinė teisė? Ar ji yra tokia pat svarbi pagrindinė teisė kaip ir žodžio teisė? Ji neabejotinai yra svarbi. Vis dėlto jūs vėl neprieštaraujate, nors Slovakijos, Europos Sąjungos valstybės narės, valdžios institucijos ketina apriboti tautinių mažumų teisę vartoti savo kalbą.

Ar asmens privatumo apsauga yra svarbi pagrindinė teisė? Žinoma, tai svarbi pagrindinė teisė. Manau, kad kiekvienas – ar tai būtų Italijos ministras pirmininkas, ar bet kas kitas – turi ir privalo turėti teisę pareikšti ieškinį dėl neteisingų kaltinimų ir šmeižto.

Spaudos laisvė iš tikrųjų yra svarbi teisė, tačiau kodėl tylėjote pastaruosius dvidešimt metų, kai buvo akivaizdu, kad buvusiose socialistinėse valstybėse labai didelė dalis žiniasklaidos buvo sukoncentruota buvusių komunistų partijų rankose? Aš tik prašau netaikyti dvigubų standartų.

Debora Serracchiani (S&D). – (IT) Ponia pirmininke, ponios ir ponai, žinau, kad rugsėjo 30 d. Komisija pristatė tyrimą dėl žiniasklaidos pliuralizmo valstybėse narėse kriterijų. Tačiau 2008 m. šis Parlamentas patvirtino Marianne Mikko pranešimą, kuriame buvo reikalaujama, kad Europos Komisija ir valstybės narės apsaugotų, cituoju pažodžiui: „žiniasklaidoje skelbiamų nuomonių įvairovę, garantuotų informacijos pliuralizmą, kad visiems ES piliečiams būtų užtikrinta galimybė naudotis laisvomis ir įvairiomis žiniasklaidos priemonėmis“.

Dar anksčiau, 2004 m., Parlamentas patvirtino J. Boogerd-Quaak pranešimą dėl saviraiškos ir informacijos laisvės pažeidimų Europos Sąjungoje. Šiame pranešime Komisijos buvo paprašyta pateikti komunikatą dėl žiniasklaidos pliuralizmo išsaugojimo visose valstybėse narėse. Komisija iki šiol aiškiai neatsakė į Parlamento prašymus.

Atkreipkite dėmesį, Komisijos nare, kad nepamirėjau nei savo šalies, nei jos ministro pirmininko. Tačiau kaip Europos pilietė klausiu jūsų šiame Parlamente, kokių veiksmų Komisija ketina imtis Europos lygmeniu, kad žiniasklaidos pliuralizmas būtų užtikrintas visose valstybėse narėse.

Clemente Mastella (PPE). – (IT) Ponia pirmininke, ponios ir ponai, manau, kad prieš tariamą žiniasklaidos laisvės Italijoje užsipuolimą nukreiptas pasiūlymas yra politiškai nenuoseklus ir nepagrįstas sprendimas. Be to, manau, kad kai kurios nemalonios kalbos, persmeltos pykčio ir neapykantos, buvo akivaizdžiai perdėtos. Tačiau atsižvelgiant į tai, kad centro dešinėsios politinės jėgos ir centro kairiosios politinės jėgos – kurioms aš taip pat priklausiau – mano šalį valdė pakaitomis, labai keista, kad šiuo demokratijos Italijoje nuosmukiu (arba tariamu nuosmukiu) susidomėta tik dabar ir taip staiga.

Jeigu Italijoje iš tikrųjų yra toks nepakantumas ir priešiškusis demokratijai, kodėl per tokį ilgą kairiųjų politinių jėgų valdymo laikotarpį jie nebuvo įveikti? Ar kalbame apie nerūpestingumą, uždarumą, patogumą, ar – ir, manau, tai yra kur kas logiškiau – apie paprastą pastebėjimą, kad demokratijos normos Italijoje atitinka Vakarų Europos demokratines normas?

Jeigu tikrai norime išimties tvarka – kaip, apgailestauju, ponia Debora Serracchiani, ir yra šiuo atveju, t. y. diskutuojama apie vieną šalį, o ne apie Europą – išsiaiškinti tiesą apie demokratijos padėtį mūsų šalyje, tuomet turėtume pagarbiai, kaip institucijos, paklausti respublikos prezidento Giorgio Napolitano, ar jis mano esąs prezidentas šalies, kurioje informacijos pliuralizmas slubuoja, laisvė regresuoja, o demokratija nyksta. Vis dėlto aš taip nemanau, nes esant tokiai padėčiai prezidentas Giorgio Napolitano, kuris yra ištikimas savo konstitucijos garanto privilegijoms, nedvejodamas apie tai praneštų.

Apgailestauju, kairiųjų politinių pažiūrų ponios ir ponai, tačiau atsižvelgiant į tai, kad su Italijos politiniais reikalais klausimas, kuris dirbtinai igauna europinį, o dabar ir nacionalinį pobūdį, yra susijęs labai netiesiogiai, reikia pabrėžti, kad tol, kol Italijos kairiosios politinės jėgos, kurios anuomet buvo daug stipresnės ir svarbesnės, leis, kad jiems politikoje vadovauti juokdariai ir demagogai, valdžia jiems taps vis sunkiau pasiekama. Nemanau, kad Woody Alen nurodo prezidentui B. Obamai, kaip reikėtų elgtis.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Ponia pirmininke, Komisijos nare, kaip buvusi žurnalistė taip pat niekad nemaniau, kad šiandien, praėjus penkiasdešimčiai metų nuo Europos kūrimo pradžios ir prieš pat įsigaliojant Lisabonos sutarčiai, diskutuosime apie tam tikrus pagrindinius principus ir vertybes, kuriais remiantis Europos Sąjunga buvo kuriama.

Tai tokios vertybės kaip spaudos nepriklausomybė, žiniasklaidos pliuralizmas, kiekvieno asmens, visų pirma žurnalistų, žodžio laisvė, visų lygybė įstatymams arba net pagrindinis valdžių atskyrimo principas. Ar valdžios yra atskiriamos, kai šalies ministras pirmininkas, kitaip tariant, aukščiausia vykdomoji valdžia, valdo ir kontroliuoja didžiąją dalį šalies žiniasklaidos priemonių, o likusią dalį persekioja?

Tai, kas vyksta Italijoje, yra ne Italijos, o Europos problema, nes kyla grėsmė visos Europos Sąjungos, kuri kontroliuoja ir vertina pagrindinių principų ir teisių pažeidimus trečiojoje šalyje ir leidžia pažeisti tas pačias vertybes ir principus ES viduje, patikimumui.

Alfredo Pallone (PPE). – (IT) Ponia pirmininke, ponios ir ponai, daugelis jūsų esate skaitę Franco Kafkos knygą „Procesas“: tai pramanyta istorija, tačiau būtent tai vyksta mano šalyje, turinčioje gilią demokratijos tradicijas, kurios valdžią renka suvereni tauta, tačiau kurioje bandoma pakenkti demokratinei apsisprendimo teisei praeityje precedento neturinčiu žiniasklaidos priemonių ir teismų naudojamu puolimu.

Diskutuojame apie informacijos laisvę, tačiau 72 proc. spaudos yra priešiška vyriausybei ir ministrui pirmininkui Silvio Berlusconi. 70 proc. ieškinių prieš laikraščius pareiškė kairiųjų politinių jėgų lyderiai, reikalaudami atlyginti tariamą žalą, kuri siekia 312 mln. EUR iš 486 mln. EUR bendros nuo 1994 m. pareikštų

ieškinių sumos. Tai sudaro 32 mln. EUR per metus. Tai prilygsta papildomo finansavimo šaltiniui pasinaudojant teismais.

Jums, ponios ir ponai, atstovaujantiems europinėms demokratijoms, mes sakome ir tvirtiname, kad Italijoje teismų ir žiniasklaidos galia gniuždo suverenios tautos valią siekiant šališkos, su tam tikra visuomenės dalimi susijusios naudos. Todėl jeigu vyriausybė bus nuversta, Italijoje kils grėsmė demokratijai. Semantiniu aspektu pagrindinis asmuo, siekiantis sužlugdyti šią mintį, tai –

Antonio Di Pietro. Baigdamas kalbą norėčiau padėkoti Komisijos narei Viviane Reding už puikų pusiausvyros ir demokratijos suvokimą, jį sumaniai ir tiksliai parengę pranešimą.

Cătălin Sorin Ivan (S&D). – (RO) Spaudos laisvė niekada nėra pakankamai saugoma nuo piktnaudžiavimo. Europos Komisija, Europos Parlamentas ir kiekvienas iš mūsų turime reaguoti kiekvieną kartą, kai Europos Sąjungos valstybės narės prezidentas arba ministras pirmininkas užsipuola žurnalistus net jeigu taip yra tik todėl, kad jie nesutinka su žurnalistų nuomone.

Italijos ministras pirmininkas visomis turimomis priemonėmis bando įbauginti opoziciją palaikančią spaudą. Rumunijoje prezidentas bando sugriauti pasitikėjimą jį kritikuojančia spauda ir žurnalistais. Tiek vienu, tiek kitu atveju kalbame apie tam tikrų politikų, manančių, kad jiems įstatymai netaikomi, įgaliojimų viršijimą. Remiantis naujausia informacija Rumunijos prezidentas ne tik įžeidinėja, klaidina ir šmeižia žurnalistus, jis ir kitaip piktnaudžiauja įgaliojimais, kurie prezidento rinkimų išvakarėse atrodo yra naudojami viskam, įskaitant įstatymų nesilaikymą, siekiant padėti sau, kaip dabartiniam valstybės vadovui, būti išrinktam dar kartą.

Būtent todėl lygiai taip, kaip tai padariau rugsėjo 23 d., raginu Europos Komisiją viešai pasmerkti šį Rumunijos prezidento ir Italijos ministro pirmininko elgesį.

Elisabetta Gardini (PPE). – (IT) Ponia pirmininke, ponios ir ponai, norėčiau patvirtinti, kad Italijoje spaudos laisvė tikrai yra ir ji yra tvirtesnė nei kada nors anksčiau. Tai yra puikaus žurnalisto Giampaolo Pansos žodžiai, kuris daugelį metų, dešimtmečių buvo vienas iš autoritetingiausių asmenų, rašančių laikraščiai *La Repubblica*, kuris yra grupės *Espresso-Repubblica* narys ir kurį jis vėliau turėjo palikti, kai grupės vadovybė jį apkaltino revizionizmu, o tai, kaip žinote, Italijoje yra vienas iš sunkiausių nusikaltimų, jei jį padaro vienas iš svarbiausių *intelligentsia*, labiausiai Italijoje paplitusių pažiūrų, kurios yra aiškiai kairiųjų politinės pakraipos: tiesiog pažvelkite į svarbiausius demokratų partijos narius, kuriems priklauso visi, nuo mūsų šalies bankininkų iki žymiausių aktorių, režisierių ir žurnalistų.

Tačiau informacijos laisvė tai nėra laisvė įžeidinėti arba šmeižti išskyrus tai, kad kairiųjų politinių jėgų atstovams visada suteikiama teisė į teisingą bylos nagrinėjimą: jeigu ieškinį pareiškia Romano Prodi, viskas gerai, jeigu ieškinį pareiškia Massimo D'Alema, viskas gerai; jeigu ieškinį pareiškia Antonio Di Pietro, viskas gerai. Antonio Di Pietro yra rekordininkas – beje, teismai ieškinius spaudos priemonėms pareiškia dažniau nei politikai, – nes, remiantis laikraštyje *La Repubblica* paskelbta informacija, jis pateikė 357 ieškinius ir jam jau atlyginta žala siekia 700 000 EUR. Klausėmės mūsų kolegų EP narių pateiktos informacijos. Režiuojant, jeigu jėgų persikirstymo problema yra, – ir manau, kad ši problema Italijoje yra, – vienintelė politinė partija, galinti ją remtis, yra centro dešiniųjų.

Licia Ronzulli (PPE). – (IT) Ponia pirmininke, ponios ir ponai, 2008 m. Silvio Berlusconi vadovaujama vyriausybė iš viso skyrė 206 mln. EUR tiesioginės paramos spaudai ir radijo bei televizijos stotims. Kaip tyčia didžioji dalis šių milijoninių lėšų atiteko keturiems pagrindiniams kairiosios politinės krypties laikraščiams.

Silvio Berlusconi vyriausybėje yra dosniausi spaudos laisvės Italijoje rėmėjai. Italijoje ir visoje Europoje kairiosios politinės jėgos pradėjo gėdingais prasimanymais ir begėdiškais melagystėmis grindžiamą kampaniją, tvirtindamos, kad spaudos laisvei kyla grėsmė. Taip pat kaip tyčia kampaniją jos pradėjo tik po to, kai ministras pirmininkas Silvio Berlusconi dviem kairiosios politinės pakraipos laikraščiams, kurie remdamiesi visiškais žurnalistikos vardo nevertais prasimanymais apšmeižė jį kaltindami gėdingu elgesiu, teisėtai pareiškė ieškinį dėl žalos atlyginimo.

Ministras pirmininkas Silvio Berlusconi pats pirmas tvirtina, kad spaudos laisvė yra labai svarbi, tačiau laisvė įžeisti, apgauti ir šmeižti visiškai skiriasi. Šiuo atveju kiekvienas pilietis, vadinasi, įskaitant ir ministrą pirmininką Silvio Berlusconi, turi teisę apsiginti jam suteiktomis demokratinėmis priemonėmis, – pateikti prašymą teismui išnagrinėti prieš jį naudojamą rašytinės formos puolimą, – kuriomis, beje, kiti kairiųjų politinių jėgų lyderiai taip pat naudojosi.

Victor Boştinaru (S&D). – (IT) Ponia pirmininke, ponios ir ponai, tai ne tik Italijos žmonių tarpusavio diskusija, tai visų pirma diskusija apie Europą.

(RO) Silvio Berlusconi pavyzdys, žinoma, nėra vienintelis atvejis, kai pažeidžiamos pagrindinės žiniasklaidos sritį reguliuojančios taisyklės. Traian Băsescu dažnai elgiasi agresyviai, nedemokratiškai ir gąsdina žiniasklaidos priemonės žodžiais, kurių negaliu atkartoti čia šiame Europos Parlamente.

Jeigu Europos valstybių arba vyriausybių vadovai ketina ir toliau taip elgtis, Europos spaudos laisvės chartija taps tik dar vienu gražiu dokumentu. Europos Sąjunga bus priversta atrodyti kaip pajuokos objektas, nagrinėjantis ir kritikuojantis informacijos laisvę įvairiose Azijos ir Afrikos šalyse, nors šios laisvės nėra apsaugotos ir gerbiamos Europos Sąjungoje.

Todėl siūlau kovoti su šia monopoline padėtimi pasitelkus Komisijos pasiūlytas priemones ir jos įtaką, kartu vykdamas Spaudos laisvės chartijos nuostatas, kurias remia Europos valdžia.

Cecilia Wikström (ALDE). – (SV) Ponia pirmininke, gerai žinomas Švedijos rašytojas August Strindberg jau seniai yra pasakęs: „Jūs turite galią, aš turiu žodžius, mano žodžiuose yra galia.“ Tačiau šiais laikais Italijos rašytojai ir žurnalistai, kuriems nuolat neleidžiama naudotis laisvos saviraiškos teisė, to neturi.

Per pastaruosius trejus metus 200 žurnalistų susilaukė grasinimų dėl to, ką parašė. Tačiau mums visiems kelia rūpestį tai, kas vyksta Italijoje. Laisvė kalbėti, rašyti ir laisvai skelbti savo mintis yra 500 mln. Europos piliečių priklausanti pagrindinė teisė.

Italijos įvykiai rodo, kad santvarkai, kurioje griebiamasi valdžios nepaisant žodžio laisvės, žodžio laisvė kartais yra pavojingesnė už ginklus. Dabar Parlamentas turi unikalią galimybę parodyti ir atskleisti geriausias mūsų savybes. Štai mes ir rodome, kad pagrindinėms laisvėms kyla pavojus. Italijos problemos taip pat yra ir mūsų problemos.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Ponia pirmininke, ponios ir ponai, šiandien vykstanti diskusija išties neįtikėtina, nes Italijoje informacijos laisvė yra garantuota ir pripažinta konstitucinė teisė. Prieš mane kalbėję kiti asmenys pateikė informaciją dėl Italijoje skelbiamų laikraščių kiekio ir politinių tendencijų.

Pagelbėdamas ne Italijoje išrinktiems nariams pasinaudosiu teise apžvelgti spaudą. Štai keletas nepriklausomų laikraščių, kuriuos vakar pirkau oro uoste: tai komunistinės pakraipos laikraštis *Il Manifesto*, tai kairiųjų politinių pažiūrų demokratų partijos nario Antonio Gramsci įkurtas laikraštis *L'Unità*, o tai yra Margaritos partijos laikraštis *L'Europa*, kuris palaiko demokratų partiją. Demokratų partiją taip pat dar remia frakcija D'Alema-Letta, kuri leidžia savo laikraštį *Il Riformista*. Dar yra Atkūrimo partija, kuri leidžia savo laikraštį *Liberazione*. Pernai Atkūrimo partija suskilo ir atskilusią partiją įkūrė savo laikraštį *L'Altro*.

Galiausiai šios diskusijos politinė tema – *Il Fatto quotidiano*. Ar žinote, su kokia partija susijęs šis laikraštis? Jis susijęs su partija, kuriai priklauso Antonio Di Pietro, kuri yra šios šiandieninės diskusijos varomoji jėga. Tai partija, kuri šiame Parlamente tvirtina, kad informacijos laisvės nėra, nors prieš dešimt dienų Italijoje įkūrė laikraštį.

Reziumuojant, ponias pirmininke, tai tarytum sakytčiau, kad Italijoje yra badas, nors praėjusią savaitę mano šalyje vykusioje dešrų šventėje valgiau mėsos kepsnį ir gėriau vyną. Tai yra paradoksas, kuris būdingas kairiosioms politinėms jėgoms, kurioms priklauso tiek daug laikraščių, tačiau kurios neturi nei skaitytojų, nei rinkėjų balsų. Norėdamos juos atsikovoti, šios politinės jėgos turės pateikti svaresnius argumentus.

Mary Honeyball (S&D). – Ponia pirmininke, aš taip pat norėčiau prisijungti prie raginimų priimti Europos direktyvą dėl informacijos, spaudos laisvių ir žiniasklaidos pliuralizmo. Nors diskusija vyko apie informacijos laisvę Italijoje, kaip minėjo kiti kalbėtojai, didelių problemų kyla ir kitose Europos Sąjungos šalyse.

Viena jų – Jungtinė Karalystė. Rupert Murdoch jau buvo paminėtas ir, mano manymu, Robert Murdoch yra viena iš priežasčių, kodėl ši direktyva yra reikalinga. Rupert Murdoch nėra valstybės vadovas, tačiau jis yra tarptautinės žiniasklaidos magnatas, turintis labai savotiškų planų. Jis nėra demokratiškas ir dėl tokių kaip Rupert Murdoch ir Silvio Berlusconi mes turime imtis teisėkūros.

David Casa (PPE). – (MT) Esu iš Maltos, todėl, kaip galite įsivaizduoti, Italija yra kaimyninė šalis, kurios pavyzdžiu mes sekėme daugelį metų. Saviraiškos srityje mano šalis taip pat žvalgosi į Italiją, nes ji yra aiškus demokratijos pavyzdys. Todėl manau, kad kišimasis į šį vidaus reikalą, ko siekia Italijos socialistai, yra jų šaliai gėdinga politikos forma. Niekada nebūčiau pamanęs, kad italai ims taip neteisingai pulti savo šalį šiame

Parlamente. Manau, galiu geriau suprasti, kodėl kairiosiomis politinėmis jėgomis valdant šalį italai pasitiki ne ilgiau kaip kelis mėnesius, o priežastis yra ta, kad išanalizavus šios partijos vykdomą politiką tampa aišku, kad jai gali pritarti tik tie, kurie nori užsipulti pačią demokratijos idėją, todėl manau, kad jie turėjo atkreipti Italijos prezidento – ir norėčiau iš savo vietos su juo pasisveikinti – dėmesį jam pasakius, kad šiame Parlamente tokiai diskusijai ne vieta ir klausimas turėtų būti nagrinėjamas Italijos parlamente.

Stanimir Ilchev (ALDE). – (BG) Dėkoju, ponias pirmininke. Kalbėsiu vienos iš šiandien čia kritikuotų šalių kalba – bulgarų. Jeigu dabar Bulgarijoje dirbčiau žurnalistu, kaip kadaise dirbau, bet kurio laikraščio pirmojo puslapio antraštei tikriausiai pasirinkčiau vieną iš dviejų išsakytų visiškai priešingų teiginių. Remiantis vienu iš jų negalime šio Parlamento paversti diskusijų vieta, jau nekalbant apie aukščiausią apeliacinį teismą. Kitas yra socialistų frakcijos kalbėtojo išsakytas teiginys, patariantis nelaikyti šio Parlamento muziejumi, kuriame saugomi seni daiktai, kurių negalima pajudinti.

Manau, kad tiesos yra abiejuose teiginiuose ir ji yra išsakyta Guy Verhofstadto pasiūlyme parengti direktyvą, kuri turėtų sukurti modernesnę ir demokratiškesnę visų šiandien aptartų klausimų žiniasklaidos laisvės ir pliuralizmo tema reguliavimo sistemą. Vis dėlto šioje direktyvoje turėtų ne tik būti sprendžiami pliuralizmo ir laisvės klausimai bei žurnalistų apsauga, bet ši direktyva turėtų apimti ir iš tikrųjų skirti ypatingą dėmesį žiniasklaidos priemonių dekoncentracijai, įskaitant ir dekoncentraciją nacionaliniu lygmeniu.

Viviane Reding, Komisijos narė. – Ponia pirmininke, manau, kad ši diskusija buvo labai svarbi, nes dėl jos tapo labai aišku, kad šiame Parlamente esama tvirto sutarimo, kad dėl žiniasklaidos laisvės negali būti kokių nors „jeigu“ arba „kai“, žiniasklaidos laisvė – tai Europos Sąjungos pamatas. Turime jį ginti, tai yra pagrindinė vertybė, turime atvirai kalbėti, kai ji yra negerbiama, ir imtis veiksmų, jeigu reikia spręsti problemą.

(Pirmininkė paprašė tylos)

Šiame Parlamente taip pat yra tvirtas sutarimas, kad žiniasklaidos laisvės problema yra aktuali visose valstybėse narėse. Dauguma jūsų nedirbo anksčiau Europos Parlamente, tad tik priminsiu Europos žurnalistų iniciatyvą parengti Europos spaudos laisvės chartiją. Ji buvo parengta siekiant padėti daugiausia naujųjų valstybių narių žurnalistams ir jie prašė žurnalistų bendruomenės jiems padėti.

Aš tik noriu tai priminti, nes šiame Parlamente buvo pasakyta, kad problemų dėl valstybinės televizijos yra daugelyje valstybių narių. Prisimenu apsilankymą vienoje iš šių valstybių narių, Vengrijoje, kad patvirtinčiau, jog būtina išsaugoti valstybinę televiziją, ir manau, kad iškilus problemai taip turi būti daroma visose valstybėse narėse.

Būtent todėl padedant Parlamentui priimdami naują Televizijos be sienų direktyvą balsavome už nepriklausomų žiniasklaidos reguliavimo institucijų įsteigimą visose valstybėse narėse. Galiu jus patikinti, kad jeigu steigiant šias nepriklausomas žiniasklaidos reguliavimo institucijas kils problemų, Komisija ims veiksmų.

Šiame Europos Parlamente nesutariama dėl to, kaip sujungti ES kompetenciją ir politiką žurnalistikos srityje. Manau, kad dauguma narių nesiklausė mano įžanginės kalbos, kurioje aš citavau Pagrindinių teisių chartijos 51 straipsnio 1 dalį, kurioje taip pat labai aiškiai nurodyti chartijos taikymo atvejai ir chartijos taikymo taisyklės. Taigi manau, kad kiekvienas tai gali perskaityti ir prisiminti.

Deja, dabar niekas nesiklauso, nors tai yra labai svarbu.

(Pirmininkė dar kartą paprašė tylos)

Savo įžanginėje kalboje taip pat pabrėžiau labai aiškius veiksmus, konkrečius sričių, kuriose ES gali imtis ir ėmėsi veiksmų, pavyzdžius, ir pabrėžiau problemas, kurias reikia išspręsti nacionaliniu lygmeniu. Italijos konstitucinis teismas, kuris vakar priėmė sprendimą, labai aiškiai parodė, ką turiu omenyje.

Iki šiol šiame Parlamente buvo pateikti keli aiškūs reikalavimai ir, jeigu klausysitės, Parlamentui leidus norėčiau atsakyti.

(Pirmininkė dar kartą paprašė tylos)

Šis Parlamentas prašo laikytis pažadėto požiūrio dėl žiniasklaidos pliuralizmo. Dirbant žiniasklaidos pliuralizmo klausimu jau daug nuveikta ir paskelbėme antrojo etapo medžiagą apie riziką dėl žiniasklaidos pliuralizmo rodiklius. Galbūt daugelis EP narių jų dar nematė. Jie paskelbti internete; su jais galima susipažinti ir jie yra labai svarbūs tam, kad galėtume tęsti šį objektyvų darbą, kurio reikalauja Parlamentas, žiniasklaidos pliuralizmo srityje.

Turiu pasakyti, kad esu labai nusivylusi, nes rengėme viešą darbinį seminarą šiuo klausimu ir nė vienas EP narys neatvyko, kad sudalyvautų darbiniam seminare. Taigi, rizikos rodikliai paskelbti ir su jais galima susipažinti. Jais remdamiesi dirbsime ateityje.

Antras klausimas: kodėl Italijos atveju Komisija nepasinaudoja ES sutarties 7 straipsniu? Pirmiausia, 7 straipsnis tai labai išskirtinė nuostata. Iki šiol ES institucijos ja dar niekada nesinaudojo. Ši nuostata būtų taikoma tik tuomet, jeigu nacionalinė teisminė sistema ir pagrindinių teisių sistema tam tikroje valstybėje narėje visiškai žlugtų. Nemanau, kad kurioje nors iš valstybių narių tokia padėtis susiklostė. Tačiau, ir tai labai įdomu, straipsnyje nustatyta, kad Europos Parlamentas pats gali pasinaudoti ES sutarties 7 straipsniu. Taigi, jeigu tikrai manote, kad yra pakankamai įrodymų, raginu Europos Parlamentą pasinaudoti ES sutarties 7 straipsniu.

Trečias klausimas: daugelis visų politinių partijų atstovų Europos Parlamente – ir manau, kad palyginti vieningai – prašė, kad būtų priimta ES direktyva dėl žiniasklaidos pliuralizmo ir žiniasklaidos koncentracijos.

(Pirmininkė dar kartą paprašė tylos)

Tai svarbus klausimas, kurį reikia išsamiai aptarti. Tikriausiai prisimenate, kad Europos Komisija pradėjo rengti tokios direktyvos projektą dešimtajame dešimtmetyje, ir taip pat prisimenate, kad tuomet visos valstybės narės priešinosi tokiai direktyvai, nes buvo manyta, kad ji nepatenka į ES kompetencijos sritį.

Galbūt dabar padėtis pasikeitė ir dabar dauguma valstybių narių manys, kad šis klausimas gali būti priskiriamas ES kompetencijai. Žinoma, galima būtų pasiekti, kad Sutartis būtų aiškinama taip plačiai, kad ES būtų leista spręsti šį klausimą. Tačiau dar prieš pradėdant apie tai mąstyti Komisijai reiktų užsitikrinti tvirtą viso Europos Parlamento paramą. Ir norėčiau, kad Europos Parlamentas aiškiai įvardytų, kokias vidaus rinkos problemas reikia spręsti tokia direktyva.

Žinote, kad nesu priešiška reguliavimą vertinanti Komisijos narė. Pastaruosius penkerius metus esant būtinybei ėmiausi reguliavimo. Tačiau tam reikia, kad būtų aiškūs klausimai, į kuriuos reikia atsakyti. Ar teisės aktais būtų išspręstos problemos, apie kurias šiandien galvojate? Ar galime pagrįsti, kad tokie teisės aktai patenka į ES kompetencijos sritį? Ar tarpvalstybinis aspektas yra akivaizdus? Ar akivaizdus yra vidaus rinkos aspektas, nes, prisiminkite, visi teisės aktai, kuriuos jau buvome pateikę, teisiškai buvo grindžiami vidaus rinka.

Kai atsakysime į visus šiuos klausimus, galėsime pradėti teisėkūros procesą. Taigi kviečiu Parlamentą juos rimtai aptarti ir atsakyti į šį klausimą savo iniciatyva parengtame pranešime, patvirtintame daugumos narių balsais. Tada šiuo klausimu Komisija ims tolesnių veiksmų.

Kol kas Komisija savo namų darbus atliko nustatydama rizikos rodiklius, kurie padės objektyviai išnagrinėti šią problemą visose valstybėse narėse. Galiausiai manau, kad būtent to nori Parlamentas. To taip pat nori kita institucija, nes nenorime, kad pagrindinės mūsų laisvės būtų naudojamos politiniais tikslais. Norime, kad šios laisvės taptų teise. Norime, kad šios laisvės taptų pagrindinėmis vertybėmis ir būtų tokiomis laikomos.

(Plojimai)

Pirmininkė. – Komisijos narė, Parlamento vardu atsiprašau dėl triukšmo, kelto jums atsakant į narių pastabas.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Ponia pirmininke, prieš pateikdamas asmenines pastabas, norėčiau pareikšti nuomonę dėl procedūros. Nemanau, kad kuris nors Komisijos arba Tarybos, ar net šio Parlamento, narys turėtų kreiptis į Parlamento narius tokiomis sąlygomis, kokios dabar buvo sudarytos Viviane Reding. Tai tiesiog nepriimtina!

(Plojimai)

Todėl reikalauju, kad Biuras apsvarstytų, ką daryti, kad daugiau nepasikartotų tokia padėtis, kai diskusijos pabaigoje ir per kalbas salėje vyksta pokalbiai, kaip antai tarp Pirmininko pavaduotojo Alejo Vidalio-Quadrasso ir jo buvusio kolegos, kuriuos domina vien tik jų tarpusavio santykiai. Nemanau, kad tai priimtina. Dar kartą prašau Biuro atkreipti į tai dėmesį.

O dabar norėčiau pakomentuoti tam tikrus Manfredo Weberio teiginius. Manfred Weber vykstant diskusijai dėl spaudos laisvės Italijoje asmeniškai kreipėsi į mane ir iškėlė klausimą dėl Vokietijos socialdemokratų partijos (SPD) interesų žiniasklaidos srityje.

(Šurmuly)

Kaip Europos Parlamento ir savo partijos vadovybės narys norėčiau pasakyti, kad Manfredą Weberį tam tikra prasme užjaučiu. Kiekvienas, kas kaip krikščionių socialinė sąjunga (CSU) ir mano partija prarado tiek daug balsų Bavarijoje, turi užsitikrinti, kad į jį bus atkreiptas dėmesys.

(Šurmuly)

Tik norėčiau pažymėti, kad dabartiniai SPD žiniasklaidos interesai yra nacių ir komunistų VDR nusavintos Vokietijos spaudos atkūrimo VDR pasekmė. Mes, Vokietijos socialdemokratai, didžiuojamės savo žiniasklaidos interesais!

Joseph Daul (PPE). – (FR) Ponia pirmininke, tik noriu iškelti dar vieną klausimą, kuris susijęs su visu Parlamentu: rugsėjo 18 d., antradienį, 23 val. Angelika Niebler, išėjusi iš Europos Parlamento, buvo žiauriai užpulta, pargriauta. Buvo pavogtas jos telefonas, pinigai, kreditinės kortelės ir dokumentai. Dar svarbiau yra tai, kad restorano Belgijoje savininkas jai padėjo ir iškviatė greitąją pagalbą ir policiją. Po pusvalandžio atvyko greitoji pagalba jos apžiūrėti. Labai gerai. Praėjus dar pusvalandžiui policija dar nebuvo atvykusi. Jų vis dar laukiame. Todėl raginu Pirmininką imtis veiksmų Parlamente, nes tai jau trečias užpuolimas, kurio policija netiria. Šiame mieste nėra užtikrinamas saugumas...

(Plojimai)

... ir neužtikrinama valdžios institucijų reakcija. Reikalauju, kad Pirmininkas imtųsi ryžtingų veiksmų, kad į šį užpuolimą būtų sureaguota.

(Plojimai)

Pirmininkė. – Pone Josephai Daulai, deja, kaip minėjote, tokių atvejų buvo daug, todėl, akivaizdu, manau, kad tai nepriimtina.

Diskusija baigta.

Balsavimas vyks antroje spalio mėnesio mėnesinėje sesijoje.

Raštiški pareiškimai (Darbo tvarkos taisyklių 149 straipsnis)

Véronique Mathieu (PPE), raštu. – (FR) EP nariui labai sunku vertinti – ko ir siekiama šia diskusija – demokratiją, kai dėmesys atkreipiamas taip, kaip į Italijos demokratiją. Spaudos laisvė yra pagrindinė Italijos konstitucijos 21 straipsnyje įtvirtinta teisė. Italijoje leidžiami privatūs ir valstybiniai laikraščiai, atspindintys visas politines tendencijas.

Iš pagarbos tūkstančiams žmonių daugelyje pasaulio šalių, kurie patiria priespaudą ir neturi saviraiškos laisvės, nepadoru vaizduoti Italijos santvarką kaip santvarką, griaunančią laisvės principus. Be to, vienas iš svarbiausių konstituciniais principais paremtos valstybės bruožų yra tai, kad tokioje valstybėje kiekvienam piliečiui, kuris jaučiasi skriaudžiamas, suteikiama teisė kreiptis į teismus. Vadinas, tai, kad laikraščiuose apšmeižtas respublikos ministras pirmininkas nusprendė savo niekintojus pulti teisinu, o ne kitoku, nedemokratinėmis santvarkoms būdingu keliu, patvirtina, kad Italijoje demokratija klesti.

Galiausiai labai svarbu pabrėžti, kad Europos Parlamentas neturi tapti vieta, kur sprendžiami nacionaliniai nieko bendra su Bendrijos kompetencija neturintys ginčytini klausimai. Nacionaliniai klausimai turi būti sprendžiami nacionaliniu lygmeniu!

Iosif Matula (PPE), raštu. – (RO) Saviraiškos laisvė yra vienas iš demokratijos kriterijų, kuriuos mes įtvirtinome kaip Europos Sąjungos pamatą. Kiekviena valstybė narė turi priimti atsakomybę ir laikytis Kopenhagos kriterijų taip pat ir politikos srityje. Vis dėlto manau, kad Europos institucijos neturėtų būti naudojamos bet kokia forma ar būdu, kaip vidinių politinių ginčų sprendimo vieta. Jeigu valstybės narės demokratinės institucijos veikia, šiandien diskutuojame dėl klausimų, kurie yra susiję su valstybės narės vidine politika. Asmeniškai aš besąlygiškai remiu spaudos laisvę. Kartu su laisve kiekviena redakcija prisiima ir didelę atsakomybę visuomenei pateikti teisingą informaciją. Šiame Parlamente buvo reikalaujama griežtesnių Bendrijos taisyklių, reglamentuojančių žiniasklaidos nuosavybės teisių koncentraciją ir pliuralizmą. Tačiau privalome nepamiršti, kad valstybės narės išsakė savo nuomonę dėl tokios direktyvos, nes ji nepriklauso ES kompetencijos sričiai. Nepaisant to Europos Komisija paskelbė nepriklausomu tyrimu paremtus žiniasklaidos pliuralizmo rodiklius. Manau, svarbu, kad šiems kriterijams teiktume didesnę reikšmę ir naudotume juos kaip būsimos direktyvos šioje srityje atspirties tašką. Taip pat svarbu bandyti ne kaltinti, o ieškoti sprendimų.

Tiziano Motti (PPE), raštu. – (IT) Pareiškimas, kad Italijoje ribojama informacijos laisvė, yra papildomas ir oportunistinis vienos iš didžiausių vakarų demokratijų ižeidimas. Informacijos laisvė ribojama tose šalyse, kuriose diktatūrinė santvarka neleidžia jos subjektams skleisti žinių apie kasdienius įvykius pasirenkant, jų nuomone, autoritetingiausias šaltinius. Tokiose tradicinės demokratijos šalyse kaip Italija internetui būdinga tai, kad pašalinamos visos politinės, geografinės, ekonominės ir socialinės informacijos kliūtys. Vis dėlto tam tikrose šalyse internetas yra filtruojamas, o daugelis valdžiai priešiškomis laikomų interneto svetainių yra užblokuotos. Tose šalyse tokios pilietinės teisės kaip saviraiškos, santuokos ir demonstracijos laisvės, kurių svarbos mes Vakarų valstybėse jau net nesuvokiame, nes esame prie jų pripratę, net iš tolo neprilygsta konstitucija garantuojamam neperleidžiamumo principui, nes jų tiesiog nėra. Europos Parlamentas turi būti vystymosi, diskusijų ir keitimosi geriausia patirtimi tarp valstybių narių vieta. Jis negali būti paverčiamas elitiniu teatru, kuriame kiekvieno seno mažo provincijos teatro premjeros rodomos nemokamai. Jeigu Europos Parlamente reikia diskutuoti apie spaudos laisvę Europoje, diskutuokime, tačiau diskusija turėtų būti konstruktyvi ir verta prestižinės institucijos, kurios nariais mums būti yra garbė.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), raštu. – (RO) „Spaudos laisvė yra ypač svarbi demokratinei visuomenei. Kiekviena vyriausybė įsipareigoja ją remti ir saugoti, gerbti jos įvairovę ir jos politinę, socialinę ir kultūrinę paskirtį.“ Tai Europos spaudos laisvės chartijos 1 straipsnis. Atrodo, kad Silvio Berlusconi ne tik nepaiso vienos iš pagrindinių demokratinės visuomenės vertybių, bet ir naudojasi turima įtaka visuomenės nuomonei valdyti. Italijoje, kaip ir kitose šalyse, dauguma laikraščių priklauso asmenims, kontroliuojamiems tam tikrų politikų, kurie jiems nustato vadovavimo politiką, nuo kurios jie negali nukrypti. Kitose šalyse valdžia naudoja mokesčių mokėtojų pinigų finansuoti laikraščiams, naudojamiems savo naudai. Europos Sąjungoje, kuri visame pasaulyje kovoja už demokratiją ir skatina demokratines vertybes, privalome neleisti riboti spaudos laisvės. Būtent todėl raginu Europos Komisiją artimoje ateityje pasiūlyti direktyvą dėl spaudos laisvės, pirmiausiai skatinti riboti politinį kišimąsi į žiniasklaidos priemones ir užkirsti kelią bet kokiai monopolio sukūrimui šioje srityje.

PIRMININKAVO: D. WALLIS

Pirmininko pavaduotoja

6. Ankstesnio posėdžio protokolų tvirtinimas (žr. protokolą)

7. Balsuoti skirtas laikas

Pirmininkė. – Kitas klausimas – balsavimas.

(Rezultatus ir kitą su balsavimu susijusią informaciją galima rasti protokole)

7.1. ES solidarumo fondo lėšų panaudojimas: Italija, žemės drebėjimas „Abruzzo“ (A7-0021/2009, Reimer Böge) (balsavimas)

7.2. Jurisdikcijos kolizijų baudžiamuosiuose procesuose prevencija ir sprendimas (A7-0011/2009, Renate Weber) (balsavimas)

– Prieš balsavimą:

Renate Weber (ALDE). – Ponia pirmininke, 18 konstatuojamosios dalies 6 pakeitimo sakinio gale bus papildyta: „jeigu tai nėra tikrai būtina jurisdikcijos kolizijų prevencijai ir sprendimui taikant šį pamatinį sprendimą“.

(Žodinis pakeitimas buvo patvirtintas)

7.3. Paskyrimai į specialųjį finansų, ekonomikos ir socialinės krizės komitetą (balsavimas)

7.4. G20 vadovų susitikimas Pitsburge (rugsėjo 24–25 d.) (balsavimas)

– Prieš balsavimą dėl 13 pakeitimo:

Sven Giegold (Verts/ALE). – Ponia pirmininke, norėtume pateikti šį žodinį 13 pakeitimo pakeitimą: „ragina įvesti kiekvienos šalies atskaitomybę, kuri suteiktų visapusišką kiekvienos grupei priklausančios pagrindinės bendrovės informaciją investuotojams, akcininkams ir mokesčių institucijoms, taip palengvinant veiksmingesnę ir aiškesnę tarptautinę mokesčių sprendimų apžvalgą“.

(Žodinis pakeitimas patvirtintas, 13 pakeitimas atmestas)

7.5. Ekonomikos ir finansų krizės pasekmės besivystančioms šalims ir vystomajam bendradarbiavimui (balsavimas)(balsavimas)

Pirmininkė. – Balsavimas baigiamas.

8. Paaiškinimai dėl balsavimo

- Žodiniai paaiškinimai dėl balsavimo:

- Pranešimas: Renate Weber (A7-0011/2009)

Jan Březina (PPE). – (CS) Ponia pirmininke, Čekija buvo viena iš tų, kurios ėmėsi veiksmų, kad būtų pateiktas Tarybos pamatinio sprendimo dėl jurisdikcijos įgyvendinimo kolizijų baudžiamuosiuose procesuose prevencijos ir sprendimo projektas, ir tai rodo, kad teisminių bendradarbiavimą Čekija laiko labai svarbiu. Tačiau atsižvelgiant į klausimo opumą reikia užtikrinti, kad bendradarbiavimas vyktų nevirsijant Steigimo sutartimi Europos Sąjungai suteiktos kompetencijos ribų. Šiuo atveju taip ir yra. Kita vertus, silpnoji vieta yra tai, kad padėtis yra palyginti neapibrėžta, pvz., nenustatyti terminai, per kuriuos prašymą gavusi įstaiga turi pateikti atsakymą, ir nėra kriterijų tinkamiausiai teismo institucijai, narinėjančiai baudžiamąsias bylas, nustatyti. Kita kliūtis yra menka integracija su Eurojustu, kuri turėjo būti dėmesio centre. Kaip Europos teismo bendradarbiavimo institucija, kuri neveikia, Eurojustas turi gerokai daugiau galimybių nei jam numatytas vaidmuo pamatinio sprendimo projekte, kuris nenustato net reikalavimo informuoti Eurojustą, jeigu sprendžiami baudžiamojo persekiojimo tarptautinių nusikaltimų vienoje valstybėje narėje atveju klausimai.

Philip Claeys (NI). – (NL) Ponia pirmininke, aš balsavau prieš šį pranešimą, tačiau ne todėl, kad prieštaraučiau keitimuisi informacija dėl baudžiamųjų procesų tarp nacionalinių valdžios institucijų. Išsiaiškinti, ar tuo pačiu metu nėra vykdomas teisminis procesas dėl tų pačių aplinkybių kitose valstybėse narėse, yra gera mintis.

Tačiau aš labai priešinuoši dėl federalistinio įvairių pakeitimų pobūdžio. Kaip pavyzdį pasitelkime 3 pakeitimą, kuris aiškiai neleidžia valstybėms narėms savo nuožiūra priimti sprendimo dėl kompetentingos institucijos. Aš jokių būdu nesu nusistatęs prieš Eurojustą, tačiau jis neturi tapti „superinstitucija“.

- Bendras pasiūlymas dėl rezoliucijos: G20 vadovų susitikimas Pitsburge (rugsėjo 24–25 d.) (RC-B7-0082/2009)

Zigmantas Balčytis (S&D). – Ponia pirmininke, aš balsavau už rezoliuciją. Džiaugiuosi matydamas, kad tiek Europa, tiek stipriausios šalys pakankamai vertina padėties, kurioje esame, rimtumą ir nieškomą universalios sistemos. Krizę sukėlė daugelis sudėtingų ir tarpusavyje susijusių veiksnių ir nebus lengva rasti išeitį.

Pasaulinė finansų krizė suteikė mums gerą galimybę iš naujo įvertinti prioritetus ir veiksmus, ypač tvaraus ilgalaikio ekonominio atsigavimo valdymo srityje. Mes esame įsipareigoję ir piliečiai iš mūsų tikisi, kad pasirūpinsime, jog ekonomika vėl visu greičiu augtų siekiant užtikrinti veiksmingą kapitalo rinkų ir kreditų sistemos veikimą, kovą su nedarbu ir darbo vietų kūrimą, taip pat žmonių, ypač vargingų ir labiausiai pažeidžiamų, apsaugą. Tai nebus lengva, tačiau manau, jog einame teisinga linkme.

Daniel Hannan (ECR). – Ponia pirmininke, labai rimtai siūlome ją sugriežtinti. Finansų krizė kilo dėl per didelės valstybės intervencijos: pirmiausia todėl, kad labiau politiniu nei rinkos sprendimu, prie kurio prisidėjo visi centriniai bankai, per ilgai buvo taikomos per žemos palūkanų normos, ir todėl, kad tik pernai įstatymų leidėjai ragino skolintojus suteikti daugiau pigių paskolų.

Taigi G20 vadovai susirenka ir klausia: „Koks yra sprendimas? Tolesnė valstybės intervencija.“ Kaip kadaise sakė Markas Tvenas, spėju, kad jeigu teturime plaktuką, viskas pradeda atrodyti kaip vinys. Tačiau tiesa yra

ta, kad kiekviena priemonė, kurios jie ėmėsi, geriausiu atveju buvo nenaudinga, blogiausiu atveju sparčiai blogino mūsų padėtį: finansinė pagalba, nacionalizacija, tariama kova su „mokesčių rojumi“ (jiems tai yra visos šalys, kuriose galioja palankesni mokesčiai nei jų šalyse) ir dideliu valstybės įgaliojimų išplėtimu prisidengiant „nenumatytais atvejais“. Dabar siekiame reformuoti visą finansų sistemą. Savo kalbą pabaigsiu savo tėvynainio teisėjo Kennetho Asprey žodžiais: „Reforma? Ar viskas dar nepakankamai blogai?“

Lena Ek (ALDE). – Ponia pirmininke, turiu dvi pastabas dėl paskutinio balsavimo dėl G20 vadovų susitikimo Pitsburge. Apgailestaudama manau, kad kritikuotina yra tai, kad tiek nedaug dėmesio rezoliucijoje ir G20 vadovų susitikimo medžiagoje skiriama tam, kaip įveikti klimato krizę. Taip pat minimas Tobino mokestis, kuris, mano manymu, galėtų būti naujas būdas finansuoti paramą vystymuisi ir pagalbą besivystančioms šalims sprendžiant klimato problemas.

Dėl pakeitimų nebalsavau už todėl, kad jų formuluotė yra labai pasenusi – tartum diskutuotume apie Tobino mokestį prieš dvidešimt metų. Šiuolaikiškos diskusijos, ar tai yra naujas finansavimo šaltinis Jungtinėms Tautoms, tikslas yra šiek tiek kitoks ir, tikiuosi, prie šio klausimo dar vėliau sugrįšime.

- Pasiūlymas dėl rezoliucijos: Pasaulinės finansų ir ekonomikos krizės poveikis besivystančioms šalims ir vystomajam bendradarbiavimui (B7-0078/2009)

Zigmantas Balčytis (S&D). – Ponia pirmininke, palaikiau šią rezoliuciją, nes manau, kad laikas kiekvienam prisiimti atsakomybę ir įvykdyti savo įsipareigojimus besivystančioms šalims. Tiesa, kad pasaulinė, ekonomikos ir finansų krizė labai pakenkė net labiausiai išsivysčiusioms šalims, tačiau privalome nepamiršti, kad nuo jos dar labiau nukentėjo vargingiausios šalys. Turime atsiminti, kad besivystančios šalys krizės nesukėlė, tačiau jos dabar neša sunkią naštą.

Tūkstantmečio tikslų įgyvendinimui iškilo didelis pavojus. Labai džiaugiuosi tuo, jog G20 pranešė prisiimsiantys bendrą atsakomybę, ir tikiuosi, kad šie pažadai bus įgyvendinti.

Krisztina Morvai (NI). – Ponia pirmininke, parėmiau šį pranešimą, nes manau, kad pasauliui reikia naujo pavyzdžio, kai vien tik pinigais ir nauda pagrįstus sprendimus pakeičia į žmogų ir bendruomenę orientuoti sprendimai, o konkurencinę logiką pakeičia teisingumo logika.

Šį pranešimą laikau mažiausiai pradžia. Nemanau, kad jis visiškai atitinka naująjį pavyzdį, tačiau jame bent jau yra naujo pavyzdžio užuomazgos, ypač 2 dalyje, kurioje teigiama: „mano, kad būtina nedelsiant pradėti radikalią politikos reformą, siekiant nagrinėti esmines maisto ir finansų krizės priežastis ir įgyvendinant naujas, demokratines, skaidrias tarptautinės prekybos taisykles ir tarptautinio finansavimo sistemą“.

Manau, ir tikiuosi, kad į tai žiūrėsime labai rimtai. Yra pagrindinės šios krizės priežastys ir mums tikrai reikia įvertinti šias priežastis sistemingai ir radikaliai. Reikia radikaliai naujo pavyzdžio.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Ponia pirmininke, balsavau už šią rezoliuciją. Pasaulio finansų ir ekonomikos krizė iš tikrųjų palietė visas šalis, tačiau ypač pakenkė vargingiausios šalims. Krizė neigiamai atsiliepė visiems jų finansavimo šaltiniams ir be tarptautinės pagalbos jos negalės išsaugoti tai, ko pasiekė.

Krizė kėlė pavojų tūkstantmečio tikslams, užsibrėžtiems iki 2015 m. Todėl remiu planą anksčiau nei planuota skirti 8,8 mlrd. EUR. paramos vystymuisi biudžetui ir skubias priemones žemės ūkiui finansuoti bei pasiūlymą skirti 500 mln. EUR socialinėms išlaidoms. Aš neparėmiau šios rezoliucijos straipsnių, susijusių su Tobino mokesčiu.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Ponia pirmininke, balsavau už rezoliuciją ir už pakeitimus, kad būtų įvestas Tobino mokestis.

Tai padariau vedamas asmeninio nuoseklumo, nes 2002 m., kai buvau Baskų Parlamento narys, šis Parlamentas priėmė rezoliuciją, kurioje buvo išsakyta, kad reikia spręsti tarptautinių kapitalo judėjimų klausimą pagal jų socialinį ir ekonominį poveikį pasaulyje, kad reikia nustatyti žmogaus raidos, kovos su nelygybe tarp žmonių ir socialinių sektorių, taip pat aplinkos pusiausvyros stebėsenos ir prisidėjimo siekiant šių tikslų sistemos sukūrimo kriterijus ir mechanizmus ir kad mūsų pareiga sukurti spekuliacijų apribojimo mechanizmą.

Lygiai taip pat mes manėme turintys pareigą prisidėti prie pasiūlymų, kaip spręsti tarptautinių kapitalo judėjimų demokratinės kontrolės ir jų socialinio poveikio klausimus, rengimo. Mes taip pat nustatėme ir patvirtinome, kad skubiai reikia įvesti vadinamąjį „Tobino mokestį“, kuriuo apmokestinami paramai vystymuisi skirti tarptautiniai finansiniai sandoriai, ir sukurti demokratinės tarptautinės sistemos reguliavimo mechanizmus.

Jau praėjo keleri metai nuo tada, kai Baskų Parlamentas priėmė šį sprendimą, ir džiaugiuosi, kad Europos Parlamentas priėmė rezoliuciją, kuria laikomasi tos pačios pozicijos.

Daniel Hannan (ECR). – Ponia pirmininke, norėčiau jus pasveikinti taip lanksčiai, sumaniai ir tiksliai atlikus pirmininkės pareigas.

Penkiasdešimt metų Europos prekybos ir žemės ūkio politika buvo išvengiamo skurdo trečiojoje pasaulio šalyse priežastis. Tuo pat metu mes neišsileidome produkcijos iš šalių, kuriose dažnai žemės ūkio produktų eksportas yra pagrindinis pajamų šaltinis, ir, dar daugiau, eksportavome – neveiksmingai atsikratėme savo pertekliaus – savo perteklių į jų rinkas. Tada bandėme nuraminti savo sąžinę didžiulėmis pagalbos programomis, kurios nepagerino padėties tose šalyse, bet priešingai, panaikindamos skirtumą tarp atstovavimo ir apmokestinimo, sulėtino demokratijos vystymąsi didžiojoje pasaulio dalyje.

Štai, ką galėtume padaryti rytoj, kas turėtų staigų, teigiamą ir perversminio pobūdžio poveikį šalims, apie kurias kalbame – galėtume panaikinti bendrą žemės ūkio politiką. Geriausia yra tai, kad tai nieko nekainuotų. Priešingai, mūsų ūkininkams bus geriau, mūsų kaimo vietovėmis bus geriau rūpinamasi, mažės mokesčiai ir maisto kainos, o tai sumažins infliaciją ir bendrai pagerins ekonominę pasaulio padėtį.

Jeigu pamanėte, kad pamiršau, aš laikausi savo nuomonės ir vis dar manau, kad dėl Lisabonos sutarties būtinas referendumas: *Pactio Olisipensis censenda est*.

Philip Claeys (NI). – (NL) Ponia pirmininke, mane toliau stebina šio Parlamento veidmainiavimas ir nenuoseklumas. Viena vertus, šioje rezoliucijoje teisingai tvirtinama, kad gėda, kai geriausi ir gabiausi žmonės išvyksta iš besivystančių šalių, ir šis protų nutekėjimas kenkia jų ekonomikai. Kita vertus, politiniu požiūriu šis Parlamentas remia ES mėlynąją kortelę ir legalios migracijos į Afriką priėmimo centrus – aplinkybės, sukeliančios šį protų nutekėjimą ir dėl kurių jis tęsiasi. Galiausiai patirtis parodė, kad „apykaitiniai migrantai“ lieka Europoje. Tačiau yra begalė kitų priežasčių, dėl kurių aš balsavau prieš šią rezoliuciją, kaip antai joje išsakytas prašymas skirti vis daugiau ir daugiau ES paramos vystymuisi. Jeigu Europai reiktų dalyvauti vystomajame bendradarbiavime, ji turėtų būti valstybių narių koordinatorė, o ne donorė.

Edward Scicluna (S&D). – (MT) Didžioji dalis šio Parlamento ir kitų vyriausybių veiklos dalis šioje srityje yra „gaisro gesinimas“. Atsižvelgiant į klimato pokyčius imtasi prevencinių priemonių. Vis dėlto kaip prevencijos formos taip pat turime imtis darbo nepakankamo išsivystymo srityje. Daugelis imigracijos problemų, su kuriomis susiduriame, yra ne politinės, o ekonominės, ypač Viduržemio jūros regione, todėl turime teikti pagalbą, kad neleistume šiai problemai didėti.

- Raštu pateikti paaiškinimai dėl balsavimo

- **Pranešimas: Reimer Böge (A7-0021/2009)**

Elena Oana Antonescu (PPE), raštu. – (RO) Balsavau už Italijos pateiktą prašymą dėl paramos skyrimo iš Europos Sąjungos solidarumo fondo Abruzzo regiono, labai apgadinto per 2009 m. balandžio mėn. žemės drebėjimą, atstatymui remiantis humanitariniais pagrindais į sunkią padėtį patekusios šalies požiūriu. Atsižvelgdamas į šios priemonės paskirtį – t. y. kovoti su stichinėmis nelaimėmis ir solidarizuotis su nuo stichinės nelaimės nukentėjusiais regionais – Europos Sąjungos lygmeniu norėčiau atkreipti dėmesį į tai, kad reikia pagreitinti prašomos paramos skyrimo nukentėjusioms valstybėms procedūras.

Louis Bontes, Barry Madlener ir Laurence J.A.J. Stassen (NI), raštu. – (NL) Nyderlandų laisvės partija (PVV) palankiai vertina skubią pagalbą, tačiau tokią pagalbą turėtų teikti atskiros valstybės narės, o ne Europos Sąjunga.

David Casa (PPE), raštu. – 2009 m. balandžio mėn. Italijoje įvyko daug žalos padaręs žemės drebėjimas. Todėl Komisija pasiūlė panaudoti ESF lėšas Italijoje. Įvykiai Italijoje yra iš tikrųjų tragiški. Todėl pritariu, kad ESF lėšų panaudojimas yra pagrįstas, ir aš balsavau už.

Edite Estrela (S&D), raštu. – (PT) Balsavau už Reimerio Böge pranešimą dėl Europos Sąjungos solidarumo fondo lėšų panaudojimo Italijoje, nes manau, kad Europos Sąjunga privalo kuo greičiau atsilipti į šalies prašymą suteikti pagalbą, kad būtų sušvelnintos tragiškos 2009 m. balandžio mėn. Italijos Abruzzo regione įvykusio žemės drebėjimo, nusinešusio 300 žmonių gyvybes ir padariusio labai didelę žalą, pasekmės.

Diogo Feio (PPE), raštu. – (PT) Kaip jau turėjau galimybę tai pasakyti anksčiau, manau, kad valstybių narių tarpusavio solidarumas ir ypač Europos parama nuo stichinių nelaimių nukentėjusioms šalims yra aiškus ženklas, kad Europos Sąjunga jau nėra tik laisvos prekybos zona. Sukurdama tokias specialios paramos

priemonės kaip Europos Sąjungos solidarumo fondas ES parodo galinti išlikti vieninga ištikus nelaimei tada, kai ypač reikalinga žmonių ir materialinė pagalba. Todėl norėčiau dar kartą pasidžiaugti ir išreikšti savo paramą dėl Europos Sąjungos solidarumo fondo lėšų panaudojimo, šiuo atveju padedant 2009 m. balandžio mėn. Italijos Abruco regione įvykusio žemės drebėjimo nukentėjusiesiems.

Pasikartosiu, kad norėčiau, jog Europos Sąjungos solidarumo fondas nebūtų naudojamas per dažnai – t. y. kad Europoje neįvyks daug didelių nelaimių – ir kad jo struktūra ir galimybė iš jo gauti paramą būtų nuolat tobulinamos ir dažnai vertinamos tam, kad būtų galima greitai, o ne biurokatiškai patenkinti realų galimą poreikį.

João Ferreira (GUE/NGL), raštu. – (PT) Pranešimu patvirtinama Europos solidarumo fondo pagalba Italijai, kurioje 2009 m. įvyko žemės drebėjimas, nusinešęs 300 žmonių gyvybes ir padaręs labai didelę žalą. Vertinama, kad bendra tiesioginė žemės drebėjimo žala siekia daugiau kaip 10 mln. EUR ir pagal fondo naudojimo kriterijus buvo įvertinta kaip „didelė stichinė nelaimė“, todėl grindžiama tuo pačiu teisiniu pagrindu.

Todėl Komisija siūlo panaudoti Europos Sąjungos solidarumo fondo lėšas skiriant 493 771 159 EUR paramą. Nepamirškime, kad Komisijos pateiktas ir 2006 m. gegužės mėn. Parlamento atmetas pasiūlymas dėl šio fondo sukuriamų reglamentų persvarstymo vis dar nagrinėjamas Taryboje.

Kaip matome, be kita ko, svarbu užtikrinti, kad regioninės nelaimės ir toliau atitiktų reikalavimus arba net būtų išsaugota galimybė regioninę nelaimę pripažinti stichine nelaime Viduržemio jūros regione ir pritaikyti šį fondą – reakcijos laiko ir reikalavimus atitinkančių veiksmų požiūriu – konkretiems poreikiams ištikus tokiai stichinei nelaimei kaip sausra arba gaisrai.

Marian-Jean Marinescu (PPE), raštu. – (RO) Šiandien aš balsavau už Reimerio Böge pranešimą dėl Europos Sąjungos solidarumo fondo lėšų panaudojimo Italijoje. Džiaugiuosi tuo, kad nepaisant sunkumų šis pranešimas buvo įtrauktas į darbotvarkę. Parlamento administracija ateityje turi iš anksto numatyti tokias situacijas, kokioje esame šiandien. Negalime dėl techninių priežasčių atidėti balsavimą dėl pranešimų, kurie turi didelį poveikį Europos piliečiams. Europos Komisija turi persvarstyti Solidarumo lėšų panaudojimo procedūras, siekiant pagreitinti paramos išmokėjimą. Turi būti sukurta avansų išmokėjimo sistema remiantis skubiai atliktu pirminiu tiesiogiai patirtos žalos įvertinimu. Galutinis mokėjimas turi būti atliktas remiantis galutiniais tiesioginės žalos skaičiavimais ir atsižvelgus į prevencines priemones, kurių buvo imtasi atsitikus nelaimei.

David Martin (S&D), raštu. – Aš balsavau už 7 pakeitimą. Džiaugiuosi, kad balsavimas buvo surengtas greitai, ir tikiuosi, kad Italijai reikalingos lėšos bus skirtos kuo greičiau, idant būtų suteikta greita ir veiksminga pagalba.

Barbara Matera (PPE), raštu. – (IT) Norėčiau pasveikinti Parlamentą, kad mano vakar dienos prašymu nebuvo atidėtas balsavimas dėl Solidarumo fondo lėšų panaudojimo Italijoje dėl balandžio mėn. vykusio žemės drebėjimo Abruco regione, nusinešusio daug žmonių gyvybių ir padariusio didelę materialinę žalą. Net ir dviem savaitėms tikrai nebuvo reikalo atidėti balsavimo, kuris turi tokią didelę reikšmę sunkumus patiriančių Europos piliečių gyvenimams.

Pirminį tyrimą Europos Komisija atliko labai greitai, suteikdama būtent tiek paramos, kiek Italija prašė, t. y. 493 771 159 EUR. Tikriausiai tai bus didžiausia iki šiol iš šio fondo skirta suma. Šiuo balsavimu Parlamentas parodo visišką solidarumą ir vienybę su nukentėjusiais gyventojais. Paprastai šio fondo lėšų panaudojimas užtrunka vidutiniškai apie aštuoniolika mėnesių. Atsižvelgiant į tai, kad žemės drebėjimas įvyko prieš penkis mėnesius, šįkart konsultavimosi etapą Parlamente pasiekėme labai greitai. Todėl nuoširdžiai tikiuosi, kad Komisija ir Taryba užtruks kaip įmanoma trumpiau ir užtikrins, kad iki metų pabaigos Italijai lėšos būtų skirtos.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), raštu. – Abruco regione įvykusio žemės drebėjimo pasekmės buvo pribloškiančios ir tragiškos ir finansavimas, kuriam šiandien pritariame, žinoma, negali atlyginti siaubingos žmonių gyvybių netekties arba fizinio bendruomenių sunaikinimo dėl šios stichinės nelaimės. Tačiau finansavimas iš ES solidarumo fondo tikrai padės regionui ir ilgalaikiam jo atsigavimui ir šio fondo veiksmingas veikimas parodo Europos Sąjungos valstybių narių tarpusavio solidarumą. Praktinių priemonių programos ir mechanizmai mus stiprina kaip sąjungą ir daro pajėgesnius kovoti su krizėmis nepaisant to, ar tai yra ekonominis nuosmukis, ar stichinės nelaimės. Ir toliau turėtume remti šias praktines pagalbos teikimo valstybėms narėms priemones, kai jos tikrai reikia. Vykdoma politika mums leidžia daryti įtaką įvykiams ir juos kontroliuoti, tačiau tokiems įvykiams kaip stichinės nelaimės, kurių politika neapima, galime sukurti šiuos svarbius mechanizmus, kurie mums padėtų kovoti su krizėmis.

Rafał Kazimierz Trzaskowski (PPE), raštu. – (PL) Ištikus tragiškai nelaimėi, dėl kurios žmonės prarado savo artimuosius, o neretai ir visą savo turtą, be to, buvo sugriautas gražus gilią senovę menantis miestas, pritarimas tokiam pasiūlymui yra suprantamas padarumo poelgis. ES solidarumo fondas yra veiksmingas, bendrų ES veiksmų pavyzdys, kai vienam iš narių nutinka tokia nelaimė. ES solidarumo fondas sudaro sąlygas greitai suteikti skubią pagalbą ir neabejotinai yra teigiamas ženklas ES piliečiams.

Derek Vaughan (S&D), raštu. – Džiaugiuosi palankiais balsavimo rezultatais, leidžiančiais skirti finansavimą nukentėjusiems dėl žemės drebėjimo Abruco regione. Mūsų reakcija į tokias stichines nelaimes kaip Italijos nuniokojimas turi peržengti politikos ribas. Kiekvienas šio Parlamento narys, turintis bent kiek žmogiskumo, žinoma, pritaris, kad reikia imtis veiksmų padėti šios katastrofos aukoms atkurti jų gyvenimus, namus ir ateitį.

ES solidarumo fondas leidžia mums veikti kaip bendruomenei, kad padėtume skurstantiems ir kenčiantiems. Nuo fondo įsteigimo jo pagalba buvo teikiama daugiau nei pusės ES valstybių narių žmonėms ir dėl daugiau kaip dvidešimties nelaimių pradedant potvyniais ir baigiant miškų gaisrais, sausra ir ugnikalnių išsiveržimais. Taip pat atkreipiu dėmesį, kad Velso gyventojai buvo vieni iš tų, kuriems buvo skirta parama po siaubingų 2007 m. potvynių.

Vis dėlto reikia panagrinėti fondo įplaukas ir esama rimtų priežasčių sudaryti sąlygas fondui turėti nuosavus išteklius, kad fondo lėšų panaudojimas neturėtų poveikio kitiems projektams.

Tikiuosi, kad kaip nors šie pinigai padės ne tik atstatyti sugriautus pastatus, bet ir atkurti suardytas bendruomenes.

- Pranešimas: Renate Weber (A7-0011/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), raštu. – (RO) Teisminio bendradarbiavimo baudžiamuosiuose procesuose tarp panašią kompetenciją turinčių įstaigų pagerinimas yra ypač svarbi priemonė. Jeigu veiksmai, kuriais buvo padarytas nusikaltimas, patenka į dviejų ar daugiau valstybių narių jurisdikciją, baudžiamasis procesas turi būti vykdomas tinkamiausioje jurisdikcijoje, taigi labai svarbu sukurti bendrą, vientisą šios jurisdikcijos objektyvaus ir skaidraus pasirinkimo sistemą. Nesėkmingas principo *ne bis in idem*, numatyto Konvencijoje dėl Šengeno sutarties įgyvendinimo, taikymas pažeidžia pagrindines teises ir prieštarauja ES tikslui sukurti bendrą laisvės, saugumo ir teisingumo erdvę. Pranešime, už kurį balsavau, sustiprinamas užtikrinimas, kad šio principo bus laikomasi visoje Europos teisminėje erdvėje, o ne tik nacionaliniuose teisiniuose procesuose. Todėl džiaugiuosi, kad pranešimas buvo patvirtintas per vakar dienos sesiją.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), raštu. – (LT) Aš balsavau už šį pranešimą, nes jurisdikcijos kolizijų klausimai turi būti sprendžiami kuo efektyviau siekiant konsensuso. Galima tuo pasidžiaugti, kad *ne bis in idem* principas yra užtikrinamas numatytų valstybių teismų erdvėje. Tenka apgailestauti, kad pranešime nėra numatyti kompetencijos kolizijos sprendimo būdai, kuriai valstybei priskirtas jurisdikcijos vaidmuo. EUROJUST vaidmuo taip pat nėra tiksliai apibrėžtas, nepaisant to, šis pranešimas yra paskata ir toliau siekti svarbių sprendimų piliečių laisvės, teisingumo ir vidaus reikalų srityse.

David Casa (PPE), raštu. – Vis labiau globalizacijos veikiamame pasaulyje ir 27 valstybės nars turinčioje ES kokios nors jurisdikcijos kolizijos tikimybė yra didelė ir gali sukelti sunkumų. Taigi aš balsavau už.

Carlos Coelho (PPE), raštu. – (PT) Manau, kad labai svarbu didinti baudžiamųjų procesų veiksmingumą ir užtikrinti tinkamą teisingumo vykdymą. Šis pamatinis sprendimas padės užkirsti kelią jurisdikcijos kolizijoms ir jas panaikinti, užtikrins, kad teisminis procesas būtų pradedamas naudojantis tinkamiausia jurisdikcija, ir suteiks daugiau skaidrumo ir objektyvumo pasirenkant baudžiamąją jurisdikciją tais atvejais, kai bylos aplinkybės priklauso dviejų ar daugiau valstybių narių jurisdikcijai.

Tikiuosi, kad taip galima užkirsti kelią tuo pačiu metu vykstantiems ir nereikalingiems baudžiamiesiems procesams kartu nedidinant biurokratijos tuo atveju, kai greičiau galima rasti geresnį sprendimą. Pvz., tuo atveju, kai valstybės narės jau įgyvendina lankstesnes priemones arba susitarimus, jiems turėtų būti teikiama pirmenybė. Tais atvejais, kai baudžiamieji procesai tuo pat metu būtų vykdomi skirtingose valstybėse narėse tiems patiems asmenims dėl tų pačių aplinkybių, gali būti pažeidžiamas *ne bis in idem* principas, kurį reikia veiksmingai taikyti visoje Europos teisminėje erdvėje. Aš taip pat pritariu, kad Eurojustas labiau įsitrauktų nuo proceso pradžios.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson ir Marita Ulvskog (S&D), raštu. – (SV) Mes, Švedijos socialdemokratai, manome, kad pačios valstybės narės turėtų nuspręsti, kokios institucijos turėtų būti

kompetentingos konsultavimosi procedūroje. Taip pat manome, kad Eurojusto dalyvavimas turėtų papildyti valstybių narių veiksmus ir turėtų būti antraeilis ir kad šiuo sprendimu neturėtų būti didinami šios įstaigos įgaliojimai.

Vis dėlto Parlamento pranešimas daugeliu atžvilgių pagerina siūlomą pamatinį sprendimą. Ne tik nacionalinės valdžios institucijoms, bet taip pat, ir juo labiau, asmenims, kurie įtariamai ar kaltinami įvykdę nusikaltimą, yra svarbu, kad būtų aiškūs terminai, procedūrinės garantijos ir kitos galiojančios apsaugos priemonės

Diogo Feio (PPE), raštu. – (PT) Vykdamas tokio pobūdžio procesus labai svarbu koordinuoti valstybių narių veiksmus užkertant kelią jurisdikcijos įgyvendinimo baudžiamuosiuose procesuose kolizijoms ir jas panaikinant, kad teisingumas būtų vykdomas veiksmingiau. Todėl pasitelkiant objektyvius kriterijus ir siekiant būtino skaidrumo reikėtų koncentruoti su įvairiomis jurisdikcijomis vienoje valstybėje narėje susijusius baudžiamuosius procesus ne tik todėl, kad būtų užkirstas kelias laiko ir išteklių švaistymui, bet taip pat dėl patiriamų išlaidų ir dėl to, kad labai svarbu didinti procesų nuoseklumą ir veiksmingumą.

Todėl kuo trumpiau trunkantys tiesioginiai kompetentingų institucijų ryšiai yra labai svarbūs nustatant kompetentingą teisminę instituciją ir perduodant procesą. Šiomis aplinkybėmis per visą baudžiamąjį procesą svarbu prisiminti asmens, įtariamo įvykdžius nusikaltimą, teises, nes vienas iš pagrindinių Europos Sąjungos tikslų – suteikti jos piliečiams laisvės, saugumo ir teisingumo erdvę be vidaus sienų.

João Ferreira (GUE/NGL), raštu. – (PT) Balsavome prieš šį pranešimą, nes juo siekiama sustiprinti Eurojusto vaidmenį. Teisiniu požiūriu Tarybos pamatinio sprendimo projektas visų pirma geriau užtikrina priimamų sprendimų teisingumą, nes juo aiškiai garantuojamas *ne bis in idem* principo laikymasis: asmuo negali būti dukart baudžiamas tame pačiame baudžiamajame procese. Nepaisant to, kad pranešėjas tai suvokė, pateikti pakeitimai sustiprina Eurojusto vaidmenį išskirtinei valstybių narių kompetencijai priskiriamose srityse. Tokiu būdu, taip pat ir dėl išankstinio kišimosi į procesą Eurojustas pateikiamas kaip už valstybės nares aukščiau esanti institucija, nes iš valstybių narių atimama galimybė pasiekti susitarimą dėl to, kieno jurisdikcijai priklauso procesas.

Nemanome, kad visa tai galima pateisinti „laiko ir išteklių švaistymu“. Valstybės narės jurisdikcijos teisingumo ir kitose srityse perdavimas ES susilpnina jų suverenumą ir akivaizdu, kad jis nėra naudingas visuomenei ginant savo teises, laisves ir garantijas. Mes manome, kad tai yra būtent dar vienas tokio reiškinių pavyzdys.

Bruno Gollnisch (NI), raštu. – (FR) *Ne bis in idem* principas, pagal kurį asmuo už tą patį nusikaltimą negali būti dukart baudžiamas, yra esminis demokratinės santvarkos teisės principas. Aš pats esu šio principo nesilaikymo auka Prancūzijoje, nes vyriausybės nurodymu vis dar esu kaltinamas byloje, kurioje kasacinis teismas mane vis dėlto išteisino.

Už tai turiu dėkoti įgaliojimais dėl mano imuniteto piktnaudžiausiai pranešėjai D. Wallis, kuri leido naudoti visas gudrybes, kad būtų panaikinta mano apsauga, į kurią turiu teisę remiantis teisingumo, moralės principais ir šio Parlamento jurisprudencija.

Vis dėlto R. Weber pranešimu nesiekama užkirsti kelią šiems *ne bis in idem* atvejams. Tam yra 2000 m. Europos konvencija, kurios taikymas, atrodo, tenkina teisininkus ir atitinka teisinės valstybės principus.

Ne, R. Weber pranešimo pagrindinis tikslas – suteikti Eurojustui, kurį daugelis norėtų paversti Europos prokuratūra, įgaliojimus kontroliuoti nacionalines teismines institucijas ir priimti dėl jų sprendimus. Todėl mes balsavome prieš.

Ian Hudghton (Verts/ALE), raštu. – Aš balsavau už R. Weber pranešimą dėl jurisdikcijos įgyvendinimo kolizijų baudžiamuosiuose procesuose prevencijos ir sprendimo. Sunkūs nusikaltimai vis labiau įgauna tarpvalstybinį pobūdį ir ES vaidina svarbų vaidmenį kovojant su jais. Aiškesnės keitimosi informacija baudžiamuosiuose procesuose procedūros pagerins valstybių narių bendradarbiavimą ir valstybių galimybes kovoti su nusikalstamumu. Visada reikia atsižvelgti į pagrindines teises ir, mano nuomone, R. Weber pranešimu patobulinamas pasiūlytas pamatinis sprendimas.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), raštu. – Galutiniame balsavime nusprendžiau susilaikyti. Nors balsavimui už visus pakeitimus iš karto buvo pateikti ir kai kurie geri pakeitimai dėl žmogaus teisių (pvz., 6 ir 15 pakeitimai), taip pat pateikti pakeitimai, kuriais perduodama valstybių narių kompetencija Eurojusto įstaigai (pvz., 3, 9, 16, 17 ir 18 pakeitimai). Manau, kad valstybės narės turėtų išsaugoti šias kompetencijas.

Pirmininkų sueigos pasiūlymas: Paskyrimas į Specialųjį finansų, ekonomikos ir socialinės krizės komitetą

Diogo Feio (PPE), raštu. – (PT) Specialiojo finansų, ekonomikos ir socialinės krizės komiteto sukūrimas gali būti esminis ES paruošimo ateičiai veiksnys. Jo narių patirtis yra esminis užduočių ir pasiūlymų, kuriuos pateiks šis specialusis komitetas, įgyvendinimo veiksnys. Manau, kad jo narių sąrašas yra gerbiamų ir įvairiose šios krizės paliestose srityse labai patyrusių šio Parlamento narių. Todėl jie taip pat galės prisidėti prie diskusijų ir atitinkamų priemonių pateikimo, kad būtų ištaisyta finansinės sistemos klaidos, dėl kurių susiklostė dabartinė padėtis, svariai prisidedami prie tinkamai pagrįstų ir geresnių teisės aktų rengimo, kurie galbūt bus priimti ateityje.

Taip pat manau, kad šis komitetas turės tęsti darbą pasibaigus numatomam dvylikos mėnesių laikotarpiui ir kad jo sudėtis gali būti persvarstyta siekiant sudaryti sąlygas stebėti ir vertinti priemones, kurios bus priimtos dabartinės krizės sąlygomis.

- Bendras pasiūlymas dėl rezoliucijos: G20 vadovų susitikimas Pitsburge (rugsėjo 24–25 d.) (RCB7-0082/2009)

Regina Bastos (PPE), raštu. – (PT) Esu patenkinta per G20 vadovų susitikimą Pitsburge sudarytais susitarimais. Esu tikra, kad jie yra žingsnis teisinga linkme. Neatidėliotinais prioritetais turi būti laikomas tvirtas ir tvarus realiosios ekonomikos augimo užtikrinimas, gero kreditų ir kapitalų rinkų veikimo garantavimas, užimtumo rėmimas ir skatinimas ir žmonių apsauga nuo neigiamo krizės poveikio, skiriant ypatingą dėmesį vargingiausiems ir labiausiai pažeidžiamiems žmonėms.

Nerimą kelia greitas valstybės skolos ir biudžeto deficito didėjimas. Norint išvengti per daug apkrauti ateities kartas turi būti teikiama didesnė svarba tvariams ilgalaikiams valstybės finansams. Nepaisant to, tenka apgailestauti, kad neįvertinamos pagrindinės reguliavimo ir priežiūros spragos, sukėlusios finansų krizę. Svarbiausia suprasti, kas nutiko šioje srityje, ir kartu vengti kartoti praeities klaidas.

Dominique Baudis (PPE), raštu. – (FR) Pasaulis susidūrė su prieštaravimu, kurį bus sunku išspręsti. Viena vertus, dėl ekonomikos krizės ir jos socialinių pasekmių reikia skubiai imtis priemonių, kad būtų atkurtas darbo vietas kuriantis augimas. Toks buvo G20 susitikimo Pitsburge planas. Kita vertus, – ir tai bus iššūkis Kopenhagos konferencijoje, – lygiai taip pat reikia neatidėliotinai kovoti su klimato kaita mažinant energijos suvartojimą. Kitaip tariant turime iš naujo įjungti mechanizmą ir užtikrinti, kad tas mechanizmas terš mažiau. Be to, šių problemų negalima spręsti paeiliui. Abi jas reikia spręsti neatidėliojant. Neatidėliojant reikia tiek atkurti ekonominę veiklą, tiek apriboti ekonominės veiklos pasekmes. Vakar dienos G20 susitikime ir ryt dienos konferencijoje dėl klimato kaitos Europos Sąjunga turi ieškoti sunkaus sprendimo apsupta dviejų vienodai sunkiai įveikiamų grėsmių. Kuo greičiau turi būti įsteigtos Europos institucijos pagal Lisabonos sutartį, priimtą Europos Sąjungos 27 šalių. Žaisdamas su laiku, kad būtų atidėtas šis momentas, Čekijos prezidentas V. Klaus prisiima didelę atsakomybę prieš 500 mln. Europos Sąjungos piliečių.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), raštu. – (LT) Europos Sąjungai reikia griežtesnės finansų rinkos priežiūros, už kurią atsakytų viena institucija (G20). Svarbu užtikrinti ilgalaikį fiskalinį tvarumą, kad ateities kartoms netektų pernelyg didelė našta, taip pat sukurti daugiau darbo vietų bei apsaugoti žmones nuo krizės poveikio. Ypatingai svarbu skirti pirmenybę darbo vietų kūrimui, didelio ir tvaraus realiojo ekonomikos sektoriaus augimo užtikrinimas, tinkamo kapitalo rinkų ir kreditavimo veikimo užtikrinimas, užimtumo išlaikymas ir skatinimas, taip pat žmonių apsauga nuo neigiamų krizės padarinių, ypatingą dėmesį skiriant neturtingiausiems ir labiausiai pažeidžiamiems asmenims. Šiandien turime stiprinti visų lygių socialinį dialogą siekiant išvengti atlyginimų mažėjimo ir užtikrinti, kad atlyginimai didėtų proporcingai produktyvumo augimui. Naujų darbo vietų kūrimas turi būti suprantamas kaip svarbiausias siekis.

Pascal Canfin (Verts/ALE), raštu. – Verts/ALE frakcija balsavo už rezoliuciją, susijusią su G20, dėl kelių priežasčių, tarp kurių: užsimindamas, kad būtina sukurti naujus rodiklius naudojant ne tik BVP, Europos Parlamentas aiškiai duoda suprasti, kad „ekonomikos atsigavimas“ neturi remtis „nekeičiant esamos padėties“ požiūriu, tai yra suderinama su mūsų reikalavimu parengti „Naują žaliąjį susitarimą“; rezoliucijoje primygtinai tvirtinama, kad būtina kovoti su pasauliniu disbalansu, ypač valiutų kursų nestabilumu ir pagrindinių prekių kainų svyravimu daugiašaliu mastu; kitaip nei iki šiol, rezoliucijoje palankiai vertinamas finansinių operacijų mokestis; finansų krizės klausimu Europos Parlamentas tvirtai remia tarptautinį bendradarbiavimą, kuriuo būtų siekiama pašalinti galimybę rinktis palankesnes reglamentavimo sąlygas. Joje taip pat pabrėžiama, kad riziką ribojančių taisyklių patobulinimas G20 yra „minimalus suderinimas“, kuris neturi trukdyti ES taikyti

griežtesnių normų; kalbant apie finansinių sektorių priežiūrą EP žengė svarbų žingsnį link griežtesnės ir labiau centralizuotos finansų rinkos priežiūros siekiant galiausiai įkurti vieną finansų priežiūros instituciją.

Maria da Graça Carvalho (PPE), raštu. – (PT) Pačios G20 įsipareigojo pasiekti susitarimą Kopenhagos aukščiausiojo lygio susitikime ir labai svarbu, kad ES ir toliau vadovautų deryboms, kad būtų pasiektas plataus masto, teisingas susitarimas. Kopenhagoje pasiektas susitarimas galėtų paskatinti ekonomikos augimą, svarias technologijas ir užtikrinti, kad būtų sukurta naujų darbo vietų pramoninėse ir besivystančiose šalyse.

Susitarimas dėl finansavimo ir techninės pagalbos suteikimo švarios ir atsinaujinančios energijos bei energijos efektyvumo sritims besivystančiose šalyse yra esminis veiksnys, kad būtų pasiektas tvirtas susitarimas Kopenhagoje. Siekiant padidinti susitarimo sudarymo Kopenhagoje galimybę svarbu apibrėžti konkretų modelį. Tarptautiniu susitarimu turi būti užtikrintas bendras išmetamų šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos mažinimas pagal Tarptvyriausybės klimato kaitos komisijos ketvirtą vertinimo ataskaitą (25–40 proc. iki 2020 m. lyginant su 1990 m.) ir užtikrinamas ilgalaikis mažinimas ES ir kitose pramoninėse šalyse ne mažiau kaip 80 proc. iki 2050 m. lyginant su 1990 m.

David Casa (PPE), raštu. – G20 vadovų susitikimas, kuris rugsėjo 24–25 d. įvyko Pitsburge, buvo sėkmingas įvairių sričių požiūriu, pvz., buvo aptarta būtinybė ieškoti pagrindinių finansų krizės pasekmių panaikinimo būdų, siekiant užtikrinti, kad tai nepasikartos ateityje. Aš tam pritariu, todėl balsavau už rezoliuciją.

Anna Maria Corazza Bildt, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark, Anna Ibrisagic ir Alf Svensson (PPE), raštu. – (SV) Šiandien mes balsavome už rezoliuciją dėl G20. Tačiau nusprendėme balsuoti prieš finansinių operacijų mokesčio įvedimą, nes jis trukdys neturtingoms šalims formuoti kapitalą ir pakenks vystymuisi ir augimui, kuris pastaruosius trisdešimt metų padėjo žmonėms ir šalims įveikti skurdą. Mes taip pat nepritarėme tarptautinio anticiklinių darbo vietų fondo sukūrimui, nes yra pavojus, kad jis išlaikys seną ir atgyvenusią struktūrą ir taip trukdys augimui ir naujų darbo vietų kūrimui. Įkūrus fondą būtų reikalingas tarptautinio mokesčio įvedimas ir paskirstymo sistema be demokratinės kontrolės ir akivaizdžiai kiltų įvairių korupcijos apraiškų pavojus. Svarbu, kad nuo krizės nukentėję žmonės galėtų gauti paramą ir pagalbą, tačiau su tuo geriausiai tvarkomasi ne naudojant biurokratinę tarptautinę sistemą, o nacionaliniu lygmeniu.

Marielle De Sarnez (ALDE), raštu. – (FR) Mouvement Démocrate (Liberalų ir demokratų aljansas už Europą, Prancūzija) priklausančių išrinktų atstovų delegacija džiaugiasi rezoliucijos dėl G20 išvadų priėmimu. Šiuo balsavimu Europos Parlamentas patvirtina, kad: ES turi susikurti finansinės priežiūros sistemą ir įsteigti vieną finansinės priežiūros instituciją; turime siekti ilgalaikio finansinio stabilumo, kad nenuskriaustume ateities kartų; svarbiausias prioritetas turėtų būti darbo vietų kūrimas ir piliečių apsauga nuo krizės pasekmių. Mes balsavome už 5, 8, 11, 12 ir 13 pakeitimus ir tenka apgailestauti, kad Europos Parlamentas išsamiau nenagrinėjo apskaitos skaidrumo, kovos su mokesčių rojumi ir aplinkosaugos įsipareigojimų (Naujas žaliasis susitarimas) klausimų. Taip pat norėtume pakartotinai išreikšti savo paramą dėl finansinių operacijų mokesčio, grindžiamo Tobino mokesčio pavyzdžiu. Šiuo klausimu Europos Parlamentą raginame pradėti diskutuoti dėl tokio mokesčio nustatymo.

Frank Engel (PPE), raštu. – (FR) Nors pritariame pagrindinėms Europos Parlamento rezoliucijos dėl G20 vadovų susitikimo Pitsburge rekomendacijoms, – todėl ją ir parėmėme, – Europos liaudies partijos (krikščionių demokratų) frakcijos delegacija iš Liuksemburgo norėtų pateikti kelias išimtis dėl šioje rezoliucijoje aptariamų klausimų, kurie mūsų netenkina.

Pirma, Pitsburgo išvadose užsimenama apie būtinybę pagalbos priemonių gavėjams prisidėti prie šių priemonių išlaidų. Tai nėra tas pats, kas finansinių operacijų mokesčio padalijimas, kaip teigiama Europos Parlamento rezoliucijoje. Antra, rekomenduojame finansinės priežiūros sistemą, kuri ateityje sujungs nacionalines priežiūros institucijas ir tris Europos įstaigas, kurios yra kuriamos vykdam Europos teisėkūros procedūrą.

Galiausiai svarbu užkirsti kelią plačiai paplitusiam terminui „mokesčių rojus“, vartotam G20 susitikime. Jurisdikcijos, kurios jokių būdu nėra mokesčių rojus, tyčia buvo įtrauktos į „pilkąjį“ sąrašą, nors tikrasis mokesčių rojus išvengia bet kokio G20 ir EBPO spaudimo. Dėmesio skyrimas vidutinio apmokestinimo lygio mokesčių rojui priskiriamoms šalims nepadės užbaigti krizės, kurios priežasčių reikia ieškoti kitur.

Edite Estrela (S&D), raštu. – (PT) Aš balsavau už Europos Parlamento rezoliuciją dėl G20 vadovų susitikimo, rugsėjo 24–25 d. vykusio Pitsburge, nes manau, kad dabartiniais ekonominiais sunkumais reikia pasinaudoti kaip galimybe paremti Lisabonos strategijos tikslus ir pakartoti įsipareigojimą kovoti su nedarbu ir klimato kaita, taip pat sukurti Europos strategiją, kuria pasiektume ilgalaikį tvarų ekonomikos atsigavimą. Vis dėlto gaila, kad nebuvo pritarta pasiūlymui dėl finansinių operacijų mokesčio įvedimo pagal Tobino modelį, nes tai sudarytų galimybes riboti per dideles spekuliacijas ir paskatintų ilgalaikį finansinį stabilumą ir investicijas.

Diogo Feio (PPE), raštu. – (PT) Pasaulio ekonomikos krizės, turinčios rimtų socialinių pasekmių, aplinkybėmis G20 susitikime priimti sprendimai tampa labai svarbūs. Tik bendromis G20 narių pastangomis galėsime sukurti finansinę sistemą, kuri prisidės prie tolygesnio ir tvaresnio ekonomikos vystymosi ateityje, ir taip ateityje išvengti tokios krizės, kokiaje dabar esame.

Europos Sąjungoje negalime daryti ką panorėję, kad nepriimtume taisyklių, kurioms kitos šalys nepritaro ir dėl kurių Europos ekonomika atsidurs nepalankioje padėtyje globalizacijos veikiame pasaulyje, kuriame gyvename.

José Manuel Fernandes (PPE), raštu. – (PT) Esu patenkintas G20 vadovų susitikime Pitsburge pasiektais susitarimais. Dėl kapitalo globalizacijos krizės įveikimo ir naujų krizių prevencijos veiksmai turi būti kuo labiau paremti tarptautiniu bendradarbiavimu. Esu patenkintas susitarimais, kuriuose kalbama apie ekonomikos augimą, užimtumo skatinimą ir rinkų reguliavimą, ir tikiuosi, kad šie tikslai bus įgyvendinti „didelėje teritorijoje“. Finansinių operacijų mokesčiu galėsime kontroliuoti per dideles spekuliacijas ir skatinti ilgalaikes investicijas tik tuomet, jeigu jis bus taikomas pasauliniu lygmeniu.

João Ferreira (GUE/NGL), raštu. – (PT) Šiandien priimta rezoliucija atitinka įvairių Europos Sąjungos institucijų, įskaitant Europos Parlamentą, anksčiau išreikštas pozicijas, siekiant nuslėpti tikrąsias ekonomikos ir socialinės krizės priežastis ir ją pasinaudojus pagreitinoti ir paskatinti ją sukėlusios politikos tęsimą ir plėtrą. Pvz., kalbant apie mokesčių rojų, rezoliucijoje tik tvirtinama, kad dėl jo „nesilaikoma finansinių reglamentų“ ir paprasčiausiai pateikiama rekomendacija, kad būtina „pagerinti mokesčių skaidrumą ir keitimąsi informacija“.

Reikia sustabdyti neoliberalią paslaugų liberalizavimo ir privatizavimo, darbuotojų teisių pažeidimo ir gamybinės infrastruktūros naikinimo politiką, tačiau tai rezoliucijoje pamirštama paminėti. Šią politiką reikėtų kaltinti dėl blogėjančių gyvenimo sąlygų, skolų, padidėjusios nedarbo, neuztikrintumo dėl darbo ir skurdo. Būtina vertinti darbą ir darbuotojus, apsaugoti gamybos sektorius ir viešąsias paslaugas, veiksmingai užtikrinti, kad ekonominė galia būtų pavaldi politinei valdžiai, kovoti su korupcija ir ekonominiais nusikaltimais ir už juos bausti, taip pat panaikinti mokesčių rojų.

Robert Goebbels (S&D), raštu. – (FR) Aš balsavau prieš visus pakeitimus dėl G20 rezoliucijos, kuriuos pateikė Žaliųjų frakcija/Europos laisvasis aljansas, siekdamas protestuoti prieš šios frakcijos taktiką visada atnaujinti diskusiją paprastai pateikiant demagoginio pobūdžio pakeitimus. Žalieji vedė derybas dėl bendro pasiūlymo dėl rezoliucijos ir daugeliui pakeitimų buvo pritarta. Nepaisant to jie nepasirašė bendros rezoliucijos, kad galėtų surengti savo vaidinimą plenariniame posėdyje.

Bruno Gollnisch (NI), raštu. – (FR) Mes balsavome prieš rezoliuciją dėl G20 dėl vienos svarios priežasties: nė vienoje rezoliucijos vietoje nekeliamas klausimas dėl pasaulinės finansų sistemos, kuri yra pagrindinė krizės priežastis. Netgi teigiama, kad būtina dar didesnė globalizacija, dar didesnis liberalizavimas, nustatant vadinamąjį saugiklį – daugiašales institucijas ir įstaigas, skirtas tapti pasauline valdžia.

Tačiau atsisakymas keisti sistemą yra garantija, kad kelios naudingos ir būtinos pasiūlytos priemonės nesulauks pasisekimo. Bandymas bet kokia kaina išsaugoti sistemą, kurioje rinkos vis labiau tolsta nuo realiosios ekonomikos, yra dirvos kitoms krizėms ruošimas ir užtikrinimas, kad deklaruojamas tikslas sukurti darbo vietas nebus įgyvendintas.

Pati ekonomika nėra tikslas, tai tik viena iš priemonių siekti politinių tikslų, visuomenės ir žmogaus raidos pažangos. Tol, kol sutiksime su tariamais jos reikalavimais ir paklusime vadinamiesiems nesikeičiantiems rinkos įstatymams, neišspręsimė jokių problemų.

Sylvie Goulard (ALDE), raštu. – (FR) Liberalų ir demokratų aljanso už Europą frakcijos vardu norėčiau paaiškinti, kodėl susilaikėme balsuojant dėl Žaliųjų frakcijos / Europos laisvojo aljanso pateiktų pakeitimų dėl mokesčio pagal Tobino mokesčio modelį. Mūsų frakcija nusprendė sudaryti darbo grupę dėl šio klausimo, siekiant išsiaiškinti šio mokesčio paskirtį ir praktinius niuansus. Tuomet turėdamos visapusišką informaciją politinės frakcijos galės pasiekti susitarimą dėl bendros pozicijos šiuo klausimu, kuris visiems yra vienodai svarbus ir kurį galima argumentuoti atitinkamose tarptautinėse institucijose.

Ian Hudghton (Verts/ALE), raštu. – Aš balsavau už rezoliuciją dėl G20 vadovų susitikimo Pitsburge. Dabartinė ekonomikos krizė tikrai yra pasaulinė tiek pagrindinių jos priežasčių, tiek pasekmių požiūriu, todėl siekiant surasti sprendimus tarptautiniai koordinuoti veiksmai yra esminis veiksnys. Priimant šiuos sprendimus turi dalyvauti nacionalinės vyriausybės, o bendri veiksmai ES lygmeniu užtikrins, kad Europa gali vadovauti pasaulinio atsigavimo skatinimui. Škotijos vyriausybė skatina priimti programą, kuria siekiama

padėti išlaikyti darbo vietas ir teikti pagalbą bendruomenėms, gerinti švietimą ir igūdžius ir investuoti į ateities inovacijas ir pramonę. Kartu su kitomis Europos šalimis galėsime įveikti iššūkius, su kuriais dabar esame susidūrę.

Arlene McCarthy (S&D), raštu. – Kolegos iš darbo partijos ir aš tvirtai remiame G20 priimtą įsipareigojimą dirbti finansinių operacijų mokesčio klausimu. Atsižvelgiant į krizės laikotarpio mokesčių mokėtojų patirtas išlaidas labai svarbu, kad užtikrintume visapusišką ir pakankamą finansų sektoriaus indėlį tobulinant valstybės finansus. Tobino mokestis yra vienas iš finansinių operacijų mokesčio pavyzdžių, kuris buvo pasiūlytas. Mes neparėmėme 8 pakeitimo, nes privalome apsvarstyti visas galimybes užuot pasirinkę konkrečiai mokestį pagal Tobino mokesčio modelį. Be to, pakeitime siūloma apsvarstyti tokio mokesčio įvedimą Europoje vienašališkai. Finansinių paslaugų sektorius yra pasaulinio lygmens ir mes turime toliau stengtis įvesti operacijų mokestį, kuris būtų veiksmingas ir tinkamas pasauliniu lygmeniu.

David Martin (S&D), raštu. – Balsuojant dėl 8 pakeitimo, susijusio su finansinių operacijų mokesčiu, aš susilaikiau. Tokį mokestį vertinu palankiai, tačiau manau, kad jis gali būti veiksmingas tik tada, jeigu būtų įvestas ne europiniu, pasauliniu lygmeniu.

Franz Obermayr (NI), raštu. – (DE) Bendrame pasiūlyme dėl rezoliucijos dėl G20 vadovų susitikimo Pitsburge yra daug teigiamų aspektų. Pvz., jame aiškiai pabrėžiami mokesčių politikos skatinimo priemonės, kurias įgyvendino daugelis valstybių narių, būdingi sunkumai. Artimiausiais metais reikės suteikti daugiau svarbos nacionalinių biudžetų konsolidavimui. Taip pat džiaugiuosi tuo, kad bandoma panaikinti krizės priežastis ir užsimenama apie nežabotą spekuliacijas ir finansų rinkos reguliavimo trūkumą. Tačiau tai buvo padaryti tik dirbtinai. Nepateikiami siūlymai dėl realių, būtinų reformų. Atsižvelgiant į gilią krizę, kurioje mes vis dar esame ir dėl kurios, deja, nedarbas dar gerokai padidės, to tikrai nepakanka. Todėl per balsavimą aš susilaikiau.

Andreas Mölzer (NI), raštu. – (DE) Pasiūlyme dėl rezoliucijos dėl G20 vadovų susitikimo Pitsburge aiškiai tvirtinama, kad krizė kilo dėl to, kad ne tik trūko finansų rinkos reguliavimo, bet tam tikros finansų institucijos neapgalvotai ir neatsakingai rizikavo. Taigi buvo sudarytos plačios galimybės daug spekuliuoti. Todėl juo labiau svarbu priimti atitinkamas rinkoms taikomas taisykles skubiai. Apskritai reikia labai džiaugtis, kad pasiūlyme dėl rezoliucijos pateikiamos idėjos šiuo klausimu. Tačiau tenka apgailestauti, kad šiuo pasiūlymu saugomos Basel II nuostatos, dėl kurių, kaip žinome iš patirties, beveik visas kapitalas nutekėjo į mažąsias ir vidutines įmones. Rūpindamasis daugeliu nedidelių bankų klientų negaliu paremti griežto bankų paslapties panaikinimo, todėl per galutinį balsavimą nusprendžiau susilaikyti.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), raštu. – (PT) Pirma, norėčiau pasidžiaugti, kad G20 susitikime buvo sprendžiami tokie svarbūs klausimai kaip tvarus ekonomikos augimas, užimtumas ir galimos klimato kaitos pasekmės, kurios gali kelti grėsmę gyvenimo sąlygoms mūsų planetoje. Visuotinai sutariama, kad tai yra pasaulinės problemos, gyvybiškai svarbios Europos vystymuisi.

Šiuo požiūriu džiaugiuosi, kad buvo nuspręsta išlaikyti skatinamąsias ekonomikos atsigavimo priemones ir kad buvo paremta strategija, kuri gali užtikrinti Lisabonos darbotvarkės principų gyvybingumą, ypač pasaulinę Visuotinio darbo vietų pakto įgyvendinimo naudą. Šiuo klausimu svarbu pabrėžti, kad būtina skubiai tarptautiniu lygmeniu steigti anticiklinių darbo vietų fondą ir ambicingas skatinamąsias priemones, kuriomis remiamas darbo vietų kūrimas ir išsaugomos esamos darbo vietos, taikant tvirtą socialinę politiką, kad būtų remiamos pažeidžiamiausios grupės.

Marit Paulsen, Olle Schmidt ir Cecilia Wikström (ALDE), raštu. – (SV) Finansų krizė iš dalies kilo dėl bankų piktnaudžiavimo savo klientų pasitikėjimu ir per didelės rizikos priėmimo naudojant savo klientų pinigus. Manome, kad būtina išsamesnė diskusija dėl tarptautinių finansinių operacijų vykdymo tvarkos. Mes nemanome, kad Tobino mokestis veiksmingai užkirs kelią spekuliacijai, tačiau džiaugiamės diskusija apie tai, kaip tokios finansų institucijos kaip bankai, patikėjimo ir draudimo bendrovės gali padėti sukurti klestinčią ir stabilią finansų rinką. Finansų krizė rodo, kad tarptautinėms problemoms spręsti būtini sprendimai tarptautiniu lygmeniu. Taigi šią diskusiją reikėtų rengti ne tik ES, bet pasauliniu lygmeniu.

Paulo Rangel (PPE), raštu. – (PT) Norėčiau pasidžiaugti G20 vadovų susitikime pasiektais susitarimais, kuriais esu labai patenkintas ir kurie visuotinai vertintini kaip žingsnis teisinga linkme.

Kadangi buvo aptarti tokie svarbūs klausimai kaip finansų rinkų reguliavimas ir priežiūra bei viešųjų finansų tvarumas, norėčiau daugiau dėmesio skirti ekonominio augimo ir užimtumo klausimams.

Džiaugiuosi, kad G20 susitikime nustatyti prioritetai yra paremti tvarių realios ekonomikos augimu, kuris ne tik bus varomoji jėga, kuri užtikrins darbo vietų kūrimą, bet ir garantuos visuomenės, ypač vargingiausių

ir pažeidžiamiausių jos narių, apsaugą nuo neigiamų krizės pasekmių. Aš taip pat džiaugiuosi, kad G20 vadovai įsipareigojo kovoti su užimtumo krize tarptautiniu lygmeniu ir darbo vietų kūrimo skatinimą įtvirtino kaip pagrindinę atsigavimo planų priemonę.

Man tik gaila, kad G20 susitikime nebuvo pasiektas joks susitarimas dėl visuotinės kovos su klimato kaita.

Frédérique Ries (ALDE), raštu. – (FR) Europos Parlamentui buvo labai svarbu po G20 vadovų susitikimo Pitsburge pasiųsti aiškų signalą pagrindiniams pasaulio šalių vadovams. Tai buvo padaryta šiandien priimta rezoliucija, kurioje pažymima, kad nors sunkiausias krizės etapas jau praeityje, pasekmės biudžetui ir užimtumui bus jaučiamos dar ilgai, jeigu Europos Sąjunga, Jungtinės Valstijos ir Kinija nesiims bendrų veiksmų. Pastaroji jau priėmė sprendimus dėl TVF pertvarkymo, prekiautojų premijų priežiūros, reikalavimų kapitalui ir sudėtingų vertybinių popierių aiškumo, taigi G20 susitikimas įvyko ne veltui.

Nepaisant to, reikia įgyvendinti dar mažiausiai tris didelius uždavinius, jeigu norime geriau kontroliuoti globalizaciją. Pirmasis – iš tikrųjų spręsti mokesčių rojaus problemą, nes valstybių išduose pasigendama tiek daug pinigų. Antrasis – neleisti bręsti pinigų audrai dėl neatkurtos valiutų kursų pusiausvyros ir toliau vykdomos konkurencinės devalvacijos. Trečias – išspręsti pagrindinių prekių, ypač maisto produktų, kainų svyravimo problemą, nes tai turi reikšmę disbalanso didėjimui ir skurdui pasaulyje.

Czesław Adam Siekierski (PPE), raštu. – (PL) Ponia pirmininke, ponios ir ponai, neseniai įvykęs G20 vadovų susitikimas Pitsburge patvirtino, kad ekonominė padėtis pamažu stabilizuojasi. Tačiau vis dar reikia mąstyti apie problemas, su kuriomis gali susidurti tam tikrų šalių ekonomikos. Susitikimas suteikė galimybę patvirtinti valstybių ryžtą pertvarkyti finansų reguliavimo sistemą. Didžiausia grėsmė, kuriai mes negalime leisti didėti, tai nuolat didėjantis nedarbas, paklausos mažėjimas ir gamybos masto mažėjimas. Pitsburge pasiūlyti principai turėtų būti bendro pasaulio ekonomikos vystymosi pagrindas. Vadovų susitikime buvo patvirtinta, kad reikia toliau dirbti kuriant stebėsenos ir kontrolės institucijas ir priemones įvairiose pasaulio rinkos srityse.

Peter Skinner (S&D), raštu. – Darbo partijai priklausantys Europos Parlamento nariai parėmė šią rezoliuciją ir remia praeitą mėnesį Pitsburge pasiektą svarbią pažangą. Negalime tikėtis didelio pasisėkimo, jeigu neįsipareigosime pagerinti daugiašalę TVF vykdomą priežiūrą ir dar labiau neįtrauksime kitų šalių negu šalys narės ekonomikos. Šioje rezoliucijoje yra daug teigiamų aspektų ir tiksliai mąstant galima tikėtis didesnės pažangos sprendžiant finansų krizės problemas.

Nuno Teixeira (PPE), raštu. – (PT) Pirma, norėčiau pasidžiaugti, kad G20 susitikime buvo sprendžiami tokie svarbūs klausimai kaip tvarus ekonomikos augimas, užimtumas ir galimos klimato kaitos pasekmės, kurios gali kelti grėsmę gyvenimo sąlygoms mūsų planetoje. Visuotinai sutariama, kad tai yra pasaulinės problemos, gyvybiškai svarbios Europos vystymuisi.

Šiuo požiūriu džiaugiuosi, kad buvo nuspręsta išlaikyti skatinamąsias ekonomikos atsigavimo priemones ir kad buvo paremta strategija, kuri gali užtikrinti Lisabonos darbotvarkės principų gyvybingumą, ypač Visuotinio darbo vietų pakto įgyvendinimo pasaulinę naudą. Šiuo klausimu svarbu pabrėžti, kad būtina skubiai tarptautiniu lygmeniu steigti anticiklinių darbo vietų fondą ir ambicingas skatinamąsias priemones, kuriomis remiamas darbo vietų kūrimas ir išsaugomos esamos darbo vietos, taikant tvirtą socialinę politiką, kad būtų remiamos pažeidžiamiausios grupės.

Georgios Toussas (GUE/NGL), raštu. – (EL) Graikijos komunistų partija balsavo prieš konservatorių, socialdemokratų ir liberalų pateiktą bendrą pasiūlymą dėl rezoliucijos, nes jame trumpai išdėstomos monopolijų ambicijos skausmingas kapitalistinės finansų krizės pasekmes perkelti darbuotojų klasei. Kapitalizmo politiniai atstovai savo rezoliucijoje ragina buržuazines vyriausybes toliau remti monopolinius monstrus naujais mokesčių mokėtojų pinigais ir kartu „užtikrinti geros būklės valstybės finansus“, kas, anot jų, reiškia dar didesnę socialinių išlaidų, sveikatos, gerovės, švietimo ir kitų išlaidų mažinimą. Jie džiaugiasi kuriantys „tinkamas darbo vietas“, kuriomis bus pakeistos nuolatinės, visos darbo dienos darbo vietos blogai apmokamomis, lanksčiomis ir neužtikrintomis darbo vietomis, suteikiant kuo mažiau teisių. Plutokratijos politiniai atstovai siūlo šį „tinkamumą“ darbininkų klasėms. Rezoliucijoje raginama stiprinti tarptautines imperialistines organizacijas (TVF, Pasaulio banką, PPO) ir ruošia dirvą „žaliai“ kapitalo grąžai prisidengiant klimato kaita ir visišku tarptautinės prekybos liberalizavimu, kas reiškia dar didesnę monopolijų skverbimąsi į besivystančių ir neturtingų šalių rinkas grobstant išteklius, iš kurių galima pasipelninti, ir žmogiškuosius išteklius.

- Pasiūlymas dėl rezoliucijos: Pasaulinės finansų ir ekonomikos krizės poveikis besivystančioms šalims ir vystomajam bendradarbiavimui (B7-0078/2009)

Maria da Graça Carvalho (PPE), raštu. – (PT) Besivystančios šalys labai nukentčia dėl tokių pasikartojančių krizių kaip maisto ir degalų kainų krizės ir klimato kaitos. Jos labai nukentčia dėl finansų krizės pasekmių ir ekonomikos nuosmukio. Labai svarbu, kad ES ir valstybės narės, kaip tarptautiniai subjektai, prisiimtų atsakomybę ir vykdytų savo įsipareigojimus teikti viešąją pagalbą plėtrai ir toliau prisidėtų siekiant tūkstantmečio vystymosi tikslų.

ES skyrė 8,8 mlrd. EUR paramą vystymuisi biudžetui ir skubias priemones žemės ūkiui finansuoti ir pasiūlė skirti 500 mln. EUR socialinėms išlaidoms besivystančiose šalyse per AKR šalių FLEX mechanizmą. Svarbu, kad parama iš biudžeto būtų sutelkiama sveikatos, deramų darbo vietų, švietimo, socialinių paslaugų ir ekologiško ekonomikos augimo srityse. Komisijos prašoma surasti naujų finansavimo šaltinių, kad būtų išsaugotas Europos plėtros fondas (EPF), ir taip pat labai svarbu, kad EPF būtų įtrauktas į Bendrijos biudžetą. Taip pat būtina labiau suderinti ES tarptautinės prekybos, biudžeto, klimato kaitos ir vystymosi politikos sritis.

Parama vystymuisi turi būti skatinama...

(Paaiškinimai dėl balsavimo sutrumpinti remiantis Darbo tvarkos taisyklių 170 straipsnio 1 dalies 1 punktu)

David Casa (PPE), raštu. – Nepaisant to, kad besivystančios šalys, žinoma, nesukėlė krizių, jos neabejotinai daugiausia ir labiausiai neproporcingai nukentėjo nuo jų. Todėl aš balsavau už šią rezoliuciją.

Carlos Coelho (PPE), raštu. – (PT) Nors dabartinės ekonomikos ir finansų krizės ištakos yra Jungtinėse Valstijose, jos pasekmės jaučiamos visame pasaulyje. Dėl jos nukentėjo Europa, tačiau dar labiau nukentėjo besivystančios šalys dėl patirtų žmogiškųjų nuostolių, kai milijonai žmonių buvo įstumti į didelį skurdą, arba susilpnėjus ir taip silpnai jų ekonomikai.

Visos organizacijos, aktyviai dalyvaujančios skirstant viešąją vystymosi pagalbą, ypač Bretton Woods institucijos, privalo būtinai reaguoti į susidariusią padėtį greitai ir veiksmingai. Taip pat labai svarbu, kad Europos Sąjunga ir jos valstybės narės prisiimtų savo, kaip svarbiausių dalyvių vystymosi pagalbos srityje, atsakomybę vykdydamos savo tarptautinius įsipareigojimus šioms šalims ir skubiai padidinti paramą, skirtą pasiekti tūkstantmečio vystymosi tikslus, ir viešąją vystymosi paramą, kurios nepakanka, kad būtų atlyginami papildomi šios krizės nuostoliai besivystančioms šalims.

Taip pat būtina, ypač artėjant konferencijai Kopenhagoje, kad ES ir kiti tarptautiniai subjektai suderintų savo politiką tarptautinės prekybos, klimato kaitos, humanitarinės pagalbos ir vystymosi srityse. Dėl šių priežasčių aš palaikau šią rezoliuciją.

Corina Crețu (S&D), raštu. – (RO) Dėl ekonomikos krizės esame kritinėje padėtyje vystymosi ir humanitarinės pagalbos požiūriu, didėja jos žmogiškieji nuostoliai, pirmiausia todėl, kad šis nuosmukis pratęsia maisto ir naftos kainų krizes. Deja, viena iš tiesioginių ekonomikos krizės pasekmių yra tarptautinių paramos teikėjų krizė, vykstanti vis greičiau didėjant skurdui. Vien 2009 m. 90 mln. žmonių buvo įstumti į didelį skurdą, o bedarbių skaičius išaugo iki 23 mln. Vilties teikia šiandien priimti pasiūlymai dėl pagalbos teikimo pažeidžiamiausioms – besivystančioms – šalims. Tačiau įvertinus tai, kad pardavus TVF aukso atsargas gauti 6 mlrd. USD, skirtų teikti paramą neturtingoms šalims, gali patenkinti tik 2 proc. jų dabartinių poreikių, jos nepakanka. Todėl manau, kad G20 valstybės narės reikėtų labiau spausti, kad jos prisiimtų pagrindinę konkrečią atsakomybę dėl krizės sukėlimo ir sutelktų išteklius pagalbos krizės atveju skyrimui besivystančioms šalims. Turėdama omenyje šią būtinybę racionalizuoti sistemą aš džiaugiuosi rezoliucijoje išsakytą kritika dėl to, kad žinant lėtą Breton Woods institucijų reakciją krizės atžvilgiu Pitsburgo aukščiausiojo lygio susitikime nebuvo sprendžiamas klausimas dėl tarptautinių finansų institucijų pertvarkymo.

Diogo Feio (PPE), raštu. – (PT) Besivystančios šalys labai nukentėjo dėl dabartinės ekonomikos ir finansų krizės ir baiminamasi, kad jų augimas ir vystymasis labai sulėtės arba netgi gerokai smuks. ES ir valstybės narės, kaip svarbios paramos teikėjos, turi į tai atsižvelgti ir apsvastyti galimybę padidinti paramą šioms šalims. Priešingu atveju kyla grėsmė, kad kai kurios iš jų nusiris iki tokio skurdo lygio, kuris gali sukelti arba paaštrinti socialinius ir politinius nesutarimus ir prisidėti prie nepritekliaus regionuose, kurie sunkiai siekė taikos ir vystymosi.

Kartu su šiuo paramos padidiniu, kuris turi remtis lankstumu, vaizduote, solidarumu ir sveiku protu, paramos teikėjos turi atidžiai stebėti, kaip parama yra naudojama, ir veiksmingai sekti paramą gaunančioms šalims suteiktą sumų judėjimą nuo jų pervedimo iki galutinių gavėjų. Šių šalių pilietinė visuomenė ir

parlamentai turi prisijungti siekiant skaidrumo, o ES turi skatinti diskusijas nacionaliniu lygmeniu dėl gaunamos paramos panaudojimo.

Net ir ekonominio nuosmukio aplinkybėmis Europa negali atsiriboti ir nusisukti nuo ją supančių opių problemų ir privalo to nedaryti.

Andreas M $\ddot{u}$ lzer (NI), raštu. – (DE) Besivystančios šalys labai nukentėjo dėl dabartinės finansų ir ekonomikos krizės, kurią sukėlė bankai ir kiti spekuliantai Jungtinėse Valstijose. Ji turėjo labai didelį poveikį jų ir taip silpnoms ekonomikoms ir dėl jos dar milijonai žmonių neteks darbo vietų. Turėdami progą bedarbiai ieškos išsigelbėjimo Europoje, taip dar labiau padidindami imigraciją į Europą. Todėl mes, europiečiai, privalome paremti šias šalis vystydami jų ekonomikas. Dabartinė paramos vystymuisi forma šiam tikslui yra netinkama, nes daug lėšų pradingsta arba yra nukreipiamos į korumpuotų despotų sąskaitas Europos bankuose. Todėl nepaisant daugelio gerų minčių per galutinį balsavimą dėl Vystymosi komiteto pateikto pasiūlymo susilaikiau.

Marit Paulsen, Olle Schmidt ir Cecilia Wikström (ALDE), raštu. – (SV) Finansų krizė iš dalies kilo dėl bankų piktnaudžiavimo savo klientų pasitikėjimu ir per didelės rizikos prisiėmimo naudojant savo klientų pinigus. Manome, kad būtina išsamesnė diskusija dėl tarptautinių finansinių operacijų vykdymo tvarkos. Mes nemanome, kad Tobino mokestis veiksmingai užkirs kelią spekuliacijai, tačiau džiaugiamės diskusija apie tai, kaip tokios finansų institucijos kaip bankai, patikėjimo ir draudimo bendrovės gali padėti sukurti klesčiančią ir stabilią finansų rinką. Finansų krizė rodo, kad tarptautinėms problemoms spręsti būtini sprendimai tarptautiniu lygmeniu. Taigi šią diskusiją reikėtų rengti ne tik ES, bet ir pasauliniu lygmeniu.

Sirpa Pietikäinen (PPE), raštu. – (FI) Ponia pirmininke, ponios ir ponai, kaip teisingai nurodoma Vystymosi komiteto pateiktame pasiūlyme dėl rezoliucijos dabartinė pasaulinė finansų ir ekonomikos krizė labiausiai pakenkė vargingiausioms šalims. Daugelio besivystančių šalių įvykdytiems vystymosi uždaviniais gresia pavojus ir dar sunkiau atrodo įvykdomi Tūkstantmečio vystymosi tikslai. Nepaisant daugybės išsivysčiusių šalių dalytų pažadų, pvz., viešai išsakytų G20 ir G8 vadovų susitikimuose, besivystančioms šalims skiriamos pagalbos dydis toli gražu neprilygsta žadėtajam. Net iki krizės daugelio ES valstybių narių teikiama vystymosi pagalba buvo daug mažesnė, nei žadėta.

Krizė taip pat gali būti nauja galimybė. Ryškus Tarptautinio valiutos fondo išteklų padidėjimas ir sprendimo priėmimo šioje organizacijoje schemos pertvarka yra dvi priežastys manyti, kad bus įnešta teigiamų pokyčių. TVF pertvarkymas ir papildomi ištekliai tenkina skubius poreikius, tačiau vien to tikrai nepakanka, kad būtų pagerinta pasaulio skurdžiausių šalių padėtis. Išsivysčiusios šalys privalo įvykdyti savo pažadus dėl įsipareigojimo siekti Tūkstantmečio tikslų ir 0,7 proc. BVP, kurio reikia, kad būtų padidinta parama vystymuisi. Būtinas finansavimas kovai su klimato kaita ir prisitaikymui prie jos yra papildoma pareiga, nuo kurios išsivysčiusios šalys negali sau leisti išsisukinėti. Naujos tarptautinės taisyklės turi būti grindžiamos vienosdėsnėmis galimybėmis dalyvauti persvarstant taisykles ir jų laikantis.

Czesław Adam Siekierski (PPE), raštu. – (PL) Ponia pirmininke, aš balsavau už šios rezoliucijos priėmimą, nes manau, kad joje yra daug svarbių pastabų dėl dabartinio sunkmečio priežasčių ir pasekmių besivystančioms šalims. Iš esmės norėčiau pabrėžti, kad dabartinė ekonomikos krizė kilo ne tik dėl finansų rinkų žlugimo, bet ir dėl ankstesnių maisto ir energetikos krizių. Manau, kad labai svarbu imtis veiksmų, kuriais būtų siekiama greitai ir veiksmingiau naudoti išsivysčiusių šalių suteiktus išteklius. Tai yra ypač svarbu atsižvelgiant į tai, kad turtingos šalys dabar sprendžia tokius vidinius sunkumus kaip lėšų arba laiko trūkumas. Dar kartą pabrėžiu: svarbiausia supaprastinti procedūras, kad turtingų šalių neturtingosioms suteikiamos lėšos nedingtų biurokratijos pinklėse.

Catherine Soullie (PPE), raštu. – (FR) Paramos teikimas besivystančioms šalims yra pareiga, kurios Europos Sąjunga neturėtų atsikratyti. Dabartinė ekonomikos ir finansų krizė globalizacijai suteikė naują kryptį. Mintis dėl finansinių operacijų mokesčio buvo naudinga: tai tapo vienu iš prezidento N. Sarkozy prioritetų. Atrodo, kad Europa nustatė ritmą, o pasaulis jo laikosi. Tinkamas naujos tarptautinės finansų sistemos veikimas turės būti grindžiamas teisingumu.

Todėl gaila, kad buvo atmestas M. Strifflerio ir M. Pongos pateiktas pakeitimas, nes juo buvo siūloma oficialią paramą vystymuisi papildyti finansinių operacijų mokesčiu, kad jis galėtų būti naudingas mažiausiai išsivysčiusioms šalims. Žinoma, mokesčių našta mūsų ekonomikoms ir finansų sistemoms būtų tapusi didesnė, bet taip Europos Sąjunga būtų inicijavusi didelį pasaulinio solidarumo judėjimą.

Vis dar galime tikėtis, kad čia priimta rezoliucija paskatins Europos Sąjungą vykdyti savo įsipareigojimus ir padėti besivystančioms šalims neatsilikti nuo globalizacijos.

Bart Staes (Verts/ALE), raštu. – (NL) Aš ryžtingai pritariau Vystymosi komiteto pateiktai rezoliucijai dėl pasaulinės ekonomikos ir finansų krizės poveikio besivystančioms šalims. Europos Parlamentas pagrįstai prašo ES išnaikinti piktnaudžiavimą mokesčių rojumi, mokesčių slėpimą ir neteisėtą kapitalo nutekėjimą iš besivystančių šalių. TVF pagrįstai skyrė daugiau lėšų finansų ir ekonomikos krizei įveikti. Tačiau labai kelia nerimą, kad iki šiol 82 proc. šių išteklių buvo panaudoti Europoje ir tik 1,6 proc. Afrikoje. Didžiausią dėmesį dabar reikėtų skirti skurdo sumažinimui. Taip pat labai svarbu, kad ekonominės partnerystės susitarimais (EPS) būtų pasinaudota kaip priemone suteikti šioms šalims komercinį pranašumą ir kad šios šalys taip pat galėtų nesiderėti dėl tam tikrų svarbių produktų ir sričių kaip antai investicijos ir paslaugos. Tenka apgailestauti, kad nebuvo pritarta pakeitimui, kuriuo Komisija ir valstybės narės prašomos pateikti pasiūlymus dėl naujų finansavimo mechanizmų, pvz., finansinių operacijų mokestis, skirtų papildyti oficialią paramą vystymuisi.

Iva Zanichchi (PPE), raštu. – (IT) Aš balsavau už pasiūlymą dėl rezoliucijos, tačiau manau, kad reikia pateikti tam tikrus paaiškinimus. Dabartinė finansų krizė sukėlė pasaulio ekonomikos nuosmukį, kuris dėl savo plataus masto padarinių ypač palietė besivystančias šalis, pasunkindamas maisto krizę: remiantis Maisto ir žemės ūkio organizacijos (MŽŪO) pateiktais duomenimis badaujančių žmonių skaičius pirmą kartą istorijoje viršijo vieną milijardą ir nuo 2008 m. dar 100 mln. padaugėjo nusilpusių dėl prastos mitybos žmonių.

Finansų krizės poveikis AKR regiono šalims buvo pražūtingas – dar sunkiau tapo įveikti aplinkosaugos iššūkius ir maisto kainų nepastovumą. Šios šalys nekalto dėl krizės, tačiau gaudamos mažiausiai paramos jos patiria skaudžiausias jos pasekmes. Tai nepriimtina. Dėl šių priežasčių atsižvelgiant į padėtį, kurią nebanalu vadinti tragiška, manau, kad užuot kreipus dėmesį į kiekybę būtina pagerinti šioms šalims teikiamos pagalbos kokybę. Manau, kad lėšas reikia naudoti skaidriai ir veiksmingiau bei nešališkai patikrinti pasiektus rezultatus.

Pirmininkė. – Paaiškinimų dėl balsavimo pabaiga.

9. Balsavimo ketinimai ir pataisymai (žr. protokolą)

10. Komitetų ir delegacijų sudėtis (žr. protokolą)

11. Per šį posėdį priimtų tekstų perdavimas (žr. protokolą)

12. Kitų posėdžių kalendorinis planas (žr. protokolą)

13. Sesijos atidėjimas

Pirmininkė. – Skelbiu šios Europos Parlamento sesijos atidėjimą.

(Posėdis baigtas 11.50 val.)